AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

CIANURA SCÂNTEIETOARE

Rosemary
„Ce pot să fac să alung amintirea din ochii mei?”
Şase persoane se gândeau la Rosemary Barton care murise cu aproape un an în urmă…

CARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Iris Marle

Iris Marle se gândea la sora ei, Rosemary.

Timp de aproape un an încercase în mod deliberat să alunge gândul de la Rosemary. Nu voise să îşi aducă aminte.

Era prea dureros – prea groaznic!

Faţa albastră, cianotică, degetele care apucau convulsiv…

Contrastul dintre asta şi vesela şi drăgălaşa Rosemary din ziua precedentă… Mă rog, poate nu chiar vesela. Avusese gripă, era deprimată, dărâmată… Toate astea ieşiseră la iveală la anchetă. Iris însăşi pusese accentul pe asta. Asta justifica, nu-i aşa, sinuciderea lui Rosemary?

O dată ancheta încheiată, Iris încercase în mod deliberat să-şi scoată toată afacerea din minte. La ce bun să-şi amintească? Să uite tot! Să uite toată povestea aia oribilă.

Dar acum, îşi dădu ea seama, trebuia să-şi amintească. Trebuia să se gândească la trecut… Să-şi amintească cu grijă orice incident aparent neimportant…

Acea extraordinară întrevedere cu George de aseară necesita o trecere în revistă.

Fusese atât de neaşteptată, atât de înspăimântătoare! Ia stai – chiar fusese atât de neaşteptată? Nu existaseră indicii anterioare? Închistarea tot mai crescândă a lui George, atitudinea lui distrată, gesturile lui inexplicabile… Ei bine,

ciudăţenia lui era singurul cuvânt potrivit! Toate ducând la acea clipă din seara trecută când o chemase în birou şi luase scrisorile din sertarul biroului.

Aşa că acum nu avea încotro. Trebuia să se gândească la Rosemary – să-şi aducă aminte.

Rosemary – sora ei…

Cu o senzaţie de şoc, Iris îşi dădu seama brusc că era pentru prima dată în viaţa ei când se gândea la Rosemary. Adică, se gândea la ea în mod obiectiv, ca persoană.

Întotdeauna o acceptase pe Rosemary fără să se gândească la ea. Nu te gândeşti la mama ta, sau la fratele tău sau la soră sau la mătuşă. Ei există pur şi simplu, necontestaţi, în acele relaţii.

Nu te gândeşti la ei ca persoane. Nici măcar nu te întrebi cum sunt.

Cum fusese Rosemary?

Asta ar putea fi acum foarte important. O grămadă de lucruri ar putea depinde de asta. Iris se duse cu gândul în trecut. Ea şi Rosemary în copilărie…

Rosemary fusese mai mare cu şase ani.

Revăzu crâmpeie din trecut… Fulgerări rapide… Scurte scene. Ea, copilă, mâncând pâine cu lapte, iar Rosemary, importantă cu codiţele ei, „făcând lecţii” la o masă.

La mare, într-o vară – Iris invidiind-o pe Rosemary care era „mare” şi ştia să înoate!

Rosemary plecând la internat, venind acasă în vacanţe. Apoi ea la şcoală, iar Rosemary la Paris, pentru „finisare”. Rosemary şcolăriţă; stângace, numai braţe şi picioare. Rosemary „finisată” întorcându-se de la Paris cu o eleganţă nouă, ciudată şi uluitoare, cu glasul catifelat, graţioasă, cu o siluetă unduitoare, cu părul castaniu, cu nuanţe roşii şi aurii şi ochii mari, străjuiţi de gene negre. O făptură tulburător de frumoasă, adultă, într-o altfel de lume!

De atunci înainte se văzuseră foarte puţin, diferenţa de şase ani spunându-şi pe deplin cuvântul.

Iris era încă la şcoală, Rosemary în toiul unei „stagiuni”. Chiar şi atunci când Iris venea acasă, distanţa rămânea. Viaţa lui Rosemary era una de stat în pat până târziu dimineaţa, prânzuri fugare cu alte debutante, dans în majoritatea serilor din săptămână. Iris stătea în clasă cu Mademoiselle, mergea la plimbare în parc, lua cina la nouă şi mergea la culcare la zece. Comunicarea dintre surori se limita la schimburi de fraze precum: „Hei, Iris, cheamă-mi un taxi prin telefon, e vorba de un miel, am să întârzii îngrozitor”, sau, „Nu-mi place rochia asta nouă, Rosemary. Nu te prinde. E prea înzorzonată”.

Apoi venise logodna lui Rosemary cu George Barton. Agitaţie, cumpărături, râuri de pachete, rochiile domnişoarelor de onoare.

Nunta. Mergând la altar în urma lui Rosemary, auzind şoapte: „Ce mireasă frumoasă!”

De ce se măritase Rosemary cu George? Chiar şi la vremea aceea Iris fusese vag surprinsă. Existau atâţia tineri interesanţi care o sunau pe Rosemsry, o scoteau în oraş. De ce să-l aleagă pe George Barton, cu cinsprezece ani mai mare decât ea, amabil, plăcut, dar indiscutabil nesărat?

George era înstărit, dar nu era vorba de bani. Rosemary avea banii ei, ba chiar o grămadă.

Banii unchiului Paul…

Iris îşi cercetă cu grijă mintea pentru a putea face diferenţa între ce ştia acum şi ce ştia atunci. Unchiul Paul, depildă.

Nu îi era cu adevărat unchi, ştiuse întodeauna asta; fără să le fi fost spuse vreodată în mod clar, ea ştia anumite fapte. Paul Bennett fusese iubitul mamei ei. Aceasta îl preferase pe un altul, un bărbat mai sărac. Paul primise înfrângerea într-un spirit romantic. Rămăsese prietenul familiei, adoptând o atitudine de devotament platonic. Devenise unchiul Paul, fusese naşul primei născute, Rosemary. La moartea lui se descoperi că îşi lăsase întreaga avere micuţei lui fine, pe atunci în vârstă de treisprezece ani.

Pe lângă frumuseţea ei, Rosemary fusese şi o moştenitoare bogată. Şi se măritase eu blajinul şi nesăratul George Barton.

De ce? Iris se întrebase atunci şi se întreba şi acum: de ce? Iris nu credea că Rosemary fusese vreodată îndrăgostită de el. Dar păruse foarte fericită cu el şi ţinuse mult la el – da, ţinuse foarte mult la el, asta era clar. Iris avusese ocazia să ştie asta, căci la un an după căsătoria lor, mama lor, fermecătoarea şi delicata Viola Marle, murise iar Iris, o fată de şaptesprezece ani, se dusese să locuiască cu Rosemary Barton şi soţul ei.

O fată de şaptesprezece ani. Iris cugetă asupra imaginii ei. Cum fusese? Ce simţise, ce gândise, ce văzuse?

Ajunse la concluzia că Iris Marle fusese înceată ca dezvoltare, o fată care nu gândise ci luase lucrurile aşa cum erau. Avusese resentimente, de pildă, faţă de faptul că mama ei era absorbită de Rosemary? Pe total credea că nu. Acceptase, fără să ezite, faptul că Rosemary era cea importantă. Rosemary era „ieşită în lume” – fireşte că mama ei era ocupată, atât cât îi permitea sănătatea, cu fiica ei cea mare. Fusese un lucru destul de firesc. Avea să-i vină şi ei rândul într-o bună zi. Viola Marle fusese o mamă oarecum retrasă, preocupată în principal de propria ei sănătate, dându-şi copiii pe mâna doicilor, guvernantelor, şcolilor, dar veşnic fermecătoare cu ei în acele scurte momente când dădea peste ei. Hector Marle murise când Iris avea cinci ani. Cunoaşterea faptului că el bea mai mult decât îi făcea bine i se infiltrase atât de subtil în minte încât nu avea nici cea mai mică idee cum, de fapt, ajunsese să ştie.

Iris Marle cea de şaptsprezece ani acceptase viaţa ca atare, o jelise în mod corespunzător pe mama ei, purtase haine negre şi plecase să locuiască cu sora ei, şi cu soţul acesteia în casa lor din Elvaston Square.

Uneori fusese destul de plictisitor în casa aceea. Iris nu ieşi în societate, oficial, până în anul următor. Între timp lua

ore de germană şi franceză de trei ori pe săptămână, şi participa şi la orele de menaj. Erau dăţi când nu prea avea ce face, nici cu cine vorbi. George era amabil, invariabil afectuos şi ca un frate. Atitudinea lui nu se schimbase. La fel era şi acum.

Şi Rosemary? Pe Rosemary o vedea foarte puţin. Rosemary era mai tot timpul plecată. Coafor, cocteiluri, bridge…

Ce ştia ea cu adevărat despre Rosemary, de fapt? Despre gusturile ei, speranţele ei, temerile ei? Înspăimântător cât de puţine poţi să ştii despre o persoană cu care ai trăit în aceeaşi casă! Între surori existase foarte puţină intimitate, sau deloc.

Dar acum trebuia să se gândească. Trebuia să îşi aducă aminte. Putea fi important.

În mod sigur, Rosemary păruse destul de fericită…

Până în ziua aceea – o săptămână înainte să se întâmple asta.

Ea, Iris, nu avea să uite niciodată ziua aceea. Se detaşa cu o limpezime de cristal – fiecare detaliu, fiecare cuvânt. Masa lucioasă de mahon, scaunul împins în spate, scrisul caracteristic, grăbit…

Iris închise ochii şi revăzu scena în minte…

Intrarea ei în camera de zi a lui Rosemary, oprirea ei bruscă.

O speriase enorm ce vedea! Rosemary la masa de scris, cu capul lăsat pe braţele întinse. Rosemary plângând cu suspine adânci. Niciodată n-o mai văzuse pe Rosemary plângând, iar plânsul acesta amar, violent, o înspăimânta.

E drept, Rosemary avusese o gripă severă. Se ridicase din pat doar de câteva zile. Şi toată lumea ştia că gripa te lasă cu o stare de deprimare. Totuşi…

Iris strigase speriată:

— Oh, Rosemary, ce este?

Rosemary se îndreptă de spate, îşi dădu părul negru la o parte de pe faţă desfigurată. Se căzni să îşi recapete controlul. Spuse repede:

— Nimic, nimic – nu te mai holba aşa la mine!

Se ridică şi, trecând pe lângă sora ei, ieşi în fugă din cameră.

Nedumerită, tulburată, Iris înainta spre masă. Ochii ei îşi zăriră propriul nume scris de mâna lui Rosemary. Ii scrisese, deci, Rosemary ei?

Se apropie şi mai mult şi se uită la foaia albastră cu scrisul mare şi lăbărţat, chiar mai lăbărţat ca de obicei datorită grabei şi agitaţiei din spatele mâinii care ţinuse tocul.

Dragă Iris, Nu are rost să-mi fac testamentul din cauză că oricum banii mei îţi revin ţie, dar a ş vrea ca anumite lucruri ale mele s ă fie date unor persoane anume.

Lui George, bijuteriile pe care mi le-a oferit, şi caseta mică, emailată, pe care am cumpărat-o împreun ă când eram logodi ţi.

Gloriei King, tabachera mea de platină.

Lui Maisie, calul din porţelan chinezesc pe care l-a admirat întotdeauna…

Scrisoarea se oprea aici, cu o mâzgălitură a tocului, aşa cum îl azvârlise Rosemary când dăduse frâu liber plânsului de necontrolat.

Iris stătea în loc împietrită.

Ce însemna asta? Rosemary nu avea să moară, nu-i aşa? Fusese foarte bolnavă de gripă, dar acum era bine. Şi, oricum, oamenii nu mureau de gripă – deşi uneori mai şi mureau, dar Rosemary nu murise. Acum se făcuse complet bine, era doar slăbită şi dărâmată.

Ochii lui Iris parcurseră din nou cuvintele şi, de data asta, o frază ieşi în evidenţă cu un efect care o făcu să tresară: „. Oricum banii mei î ţi revin ţie…”

Era prima dată când lua la cunoştinţă clauzele testamentului lui Paul Bennett. Ştiuse de când era copil că Rosemary moştenise banii unchiului Paul, că Rosemary era bogată în timp ce ea era relativ săracă. Dar până în acest moment nu se întrebase niciodată ce avea să se întâmple cu acei bani la moartea lui Rosemary.

Dacă ar fi fost întrebată ar fi răspuns că presupune că aveau să-i revină lui George ca soţ al lui Rosemary, dar ar fi adăugat că părea absurd să creadă că Rosemary ar muri înaintea lui George!

Dar iată că era scris negru pe alb, chiar de mâna lui Rosemary. La moartea lui Rosemary banii îi reveneau ei, Iris. Dar nu era oare ilegal? Soţul sau soţia obţin banii, nu sora. Doar dacă, desigur, Paul Bennett stipulase asta în testamentul lui. Da, asta trebuia să fie. Unchiul Paul spusese că banii urmau să-i revină ei dacă Rosemary murea. Asta făcea ca lucrurile să fie mai puţin nedrepte…

Nedreptate? Cum de-i venise în minte cuvântul ăsta? Considera că era nedrept că Rosemary să moştenească toţi banii unchiului Paul? Presupuse că, în adâncul sufletului ei, trebuie să fi simţit asta. Era nedrept. Erau surori, ea şi Rosemary. Amândouă erau copiii mamei ei. De ce să-i fi lăsat unchiul Paul toţi banii lui Rosemary?

Rosemary avea întotdeauna totul!

Petreceri şi toalete şi tineri îndrăgostiţi de ea şi un soţ care o adora.

Singurul lucru neplăcut care i se întâmplă lui Rosemary fu că făcuse gripă! Ba şi asta nu durase mai mult de o săptămână!

Iris ezită, stând în picioare lângă birou. Foaia aceea… ar fi vrut Rosemary s-o lase acolo s-o vadă servitoarele?

După un minut de ezitare, o luă, o împături în două şi o strecură în unul din sertarele biroului.

Fu găsită acolo după fatala petrecere aniversară, şi fu adusă ca o dovadă în plus, dacă mai era nevoie de o dovadă, că Rosemary fusese într-o stare depresivă după boală, şi că era posibil ca încă de atunci să se fi gândit la sinucidere.

Deprimare după gripă? Acesta fu motivul invocat la anchetă, motivul la a cărui stabilire ajutase mărturia lui Iris. Un motiv nepotrivit, poate, dar singurul disponibil şi, ca atare, acceptat. Fusese o gripă rea în acel an.

Nici Iris, nici George n-ar fi putut sugera vreun alt motiv… Atunci.

Acum, gândindu-se în urmă la incidentul din pod, Iris se miră că putuse să fie atât de oarbă.

Toată povestea trebuie să se fi desfăşurat sub ochii ei! Iar ea nu văzuse nimic, nu observase nimic!

Mintea ei sări repede peste tragedia de la petrecerea aniversară. Nu era nevoie să se gândească la asta. Asta trecuse – gata! Să lase la o parte groaza din ziua aceea şi ancheta şi faţa schimonosită a lui George şi ochii însângeraţi. Să treacă. Direct la incidentul cu cufărul din pod.

Asta fusese cam la şase luni după moartea lui Rosemary.

Iris continuase să trăiască în casa din Elvaston Square. După înmormântare, avocatul familiei Marle, un bătrân domn afabil, cu o chelie strălucitoare şi ochi neaşteptat de isteţi, avusese o întrevedere cu Iris. Îi explicase cu o claritate admirabilă că, în baza testamentului lui Paul Bennett, Rosemary îi moştenise averea urmând ca după moartea ei aceasta să revină copiilor ei. Dacă Rosemary murea fără să fi avut copii, averea îi revenea de drept lui Iris. Era o avere foarte mare, îi explică avocatul, care avea să-i aparţină în mod absolut la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani sau la căsătorie.

Între timp, primul lucru care trebuia stabilit era locul ei de reşedinţă. Domnul George Barton se arătase dornic ca ea să continue să locuiască la el şi sugerase ca sora tatălui ei, doamna Drake, care sărăcise ca urmare a pretenţiilor financiare ale unui fiu (oaia neagră a familiei Marle), să se mute la ei şi s-o însoţească pe Iris în societate. Era Iris de acord cu acest plan?

Iris fuse întru totul de acord, mulţumită că nu trebuia să îşi facă alte planuri. Pe mătuşa Lucilla şi-o amintea ca pe o oaie blândă şi prietenoasă, fără voinţă.

Aşa că problema fusese rezolvată. George Barton fusese înduioşător de încântat că sora soţiei lui rămăsese în casa

lui şi o trata cu afecţiune, ca pe o soră mai mică. Doamna Drake, dacă nu o companie stimulatoare, era total aservită dorinţelor lui Iris. Atmosfera din casă era amicală.

Cu aproape şase luni mai târziu Iris făcu descoperirea din pod.

Podul casei din Elvaston Square era folosit ca loc de depozitare a mărunţişurilor şi pieselor de mobilier desperechiate, şi a unui număr de cufere şi geamantane.

Iris urcase într-o zi acolo după o căutare infructuoasă a unui pulover vechi, roşu, la care ţinea foarte mult. George o implorase să nu poarte doliu după Rosemary – Rosemary fusese întotdeauna împotriva acestui lucru, spunea el. Iris ştia că asta era adevărat, aşa că se conformă şi continuă să poarte haine obişnuite, oarecum spre dezaprobarea Lucillei Drake, care era o femeie de modă veche şi îi plăcea să se vadă ceea ce numea ea „decenţă”. Ea însăşi mai purta încă crep negru după un soţ decedat cu vreo douăzeci de ani în urmă.

Iris ştia că diverse haine nedorite fuseseră puse la păstrare într-un cufăr din pod. Începu să cotrobăie prin el după puloverul ei, dând astfel peste diverse lucruri uitate, o fustă şi o jachetă gri, un maldăr de şosete, costumul ei de schi şi câteva halate vechi de baie.

Atunci dădu peste un halat vechi de baie ce aparţinuse lui Rosemary şi care într-un fel sau altul scăpase să fie dat împreună cu restul lucrurilor lui Rosemary. Era o chestie bărbătească din mătase în picăţele şi buzunare mari.

Iris îl observă că era în stare perfectă. Îl împături cu grijă şi îl puse înapoi în cufăr. În timp ce făcea asta, mâna ei simţi ceva foşnitor în unul din buzunare. Băgă mâna şi scoase o bucată de hârtie mototolită. Recunoscu scrisul lui Rosemary. Netezi hârtia şi o citi.

Iubitul meu Leopard, nu poţi să faci asta… Nu poţi – nu poţi… Ne iubim! Ne aparţinem unul altuia! Trebuie că ştii asta la fel cum o ştiu şi eu! Nu putem să ne spunem pur şi simplu la revedere şi să ne vedem în continuare cu detaşare

de vieţile noastre. Tu şi eu ne aparţinem – pentru totdeauna. Nu sunt o femeie care ţine la convenienţe – nu-mi pasă ce zice lumea. Pentru mine dragostea contează mai mult decât orice altceva. Vom pleca împreună… Şi vom fi fericiţi – te voi face fericit. Mi-ai spus cândva că viaţa fără mine era pentru tine praf şi cenuşă – îţi aminteşti, iubitule? Iar acum îmi scrii cu calm că toate astea ar fi mai bine să sfârşească – că aşa este cinstit faţă de mine. Cinstit faţă de mine? Dar eu nu pot trăi fără tine! Îmi pare rău de George, a fost întotdeauna atât de bun cu mine, dar va înţelege. Va voi să-mi redea libertatea. Nu e corect ca doi oameni să trăiască împreună dacă nu se mai iubesc. Dumezeu ne-a făcut unul pentru altul, iubitule – ştiu asta. O să fim minunat de fericiţi, dar trebuie să fim curajoşi. Am să-i spun eu însămi lui George vreau să fiu absolut corectă privitor la toată povestea – dar nu până după ziua mea de naştere.

Ştiu că fac ce e bine, Leopard, iubitul meu – şi nu pot trăi fără tine – nu pot, nu pot – NU POT. Ce prostie din partea mea să scriu toate astea! Două rânduri ar fi fost de ajuns. Doar „Te iubesc. N-am să te las niciodată să pleci”. Oh, iubitule…

Scrisoarea se oprea brusc.

Iris rămase nemişcată, holbându-se la ea.

Ce puţine cunoşti despre propria-ţi soră!

Aşadar Rosemary avusese un amant – îi scrisese scrisori de dragoste pătimaşe – plănuise să plece cu el?

Ce se întâmplase? Rosemary nu mai trimisese scrisoarea. Ce scrisoare trimisese? Ce se hotărâse în final între Rosemary şi acest bărbat necunoscut?

(„Leopard!” Ce fantezii ieşite din comun aveau oamenii când se îndrăgosteau! Atât de prosteşte. Leopard, ce să spun!)

Cine era acest bărbat? O iubea pe Rosemary tot atât cât îl iubea ea? Cu siguranţă trebuie să o fi iubit. Rosemary era incredibil de fermecătoare. Şi totuşi, conform scrisorii lui Rosemary, el sugerase să „termine tot”. Asta sugera – ce?

Precauţie? Spusese în mod evident că ruptura era spre binele lui Rosemary. Da, dar oare nu spuneau bărbaţii astfel de lucruri ca să-şi salveze obrazul? Oare, în realitate, asta nu însemna că bărbatul ăsta, oricine era, se săturase de toată povestea asta? Poate că pentru el fusese doar o distracţie trecătoare. Poate că nu ţinuse niciodată cu adevărat la Rosemary. Cumva, Iris avea impresia că necunoscutul fusese foarte hotărât s-o rupă cu Rosemary definitiv…

Dar Rosemary gândise altfel. Rosemary nu avea de gând să umble cu jumătăţi de măsură. Şi Rosemary fusese hotărâtă…

Iris se cutremură.

Iar ea, Iris, nu ştiuse nimic despre asta! Nici măcar nu bănuise! Considerase ca pe un lucru de la sine înţeles că Rosemary era fericită şi mulţumită şi că ea şi George erau foarte satisfăcuţi unul de altul. Oarbă! Trebuie că fusese oarbă de nu ştiuse un lucru ca ăsta despre propria ei soră.

Dar cine era bărbatul?

Se duse cu mintea în urmă, gândindu-se, amintindu-şi. Fuseseră mulţi bărbaţi pe acolo, admirând-o pe Rosemary, luând-o în oraş, sunând-o. Nu fusese niciunul în mod special. Dar trebuie să fi fost – restul mănunchiului fusese doar camuflaj pentru acel unu, singurul care conta. Iris se încruntă, sortându-şi cu grijă amintirile.

Două nume ieşeau în relief. Da, trebuia să fie unul sau celălalt. Stephen Farraday? Stephen Farraday trebuia să fie. Ce putuse vedea Rosemary la el? Un tânăr ţeapăn şi pompos – nici măcar chiar atât de tânăr. Bineînţeles că lumea spunea că era sclipitor. Un politician în urcare căruia i se profeţea în viitorul apropiat un post de subsecretar de stat. Un posibil viitor prim-ministru! Asta îi dăduse strălucire în ochii lui Rosemary? De bună seamă, ea n-ar fi putut să ţină cu atâta disperare la bărbatul în sine – o făptură atât de închistată şi rece, nu-i aşa? Dar se spunea că însăşi soţia lui era îndrăgostită pătimaş de el, şi trecuse

peste dorinţele puternice ale familiei, măritându-se cu el – un simplu nimeni cu ambiţii politice! Dacă o femeie simţea asta pentru el, era posibil ca şi altă femeie să fi simţit. Da, trebuia să fie Stephen Farraday.

Pentru că, dacă nu era Stephen Farraday, trebuia să fie Anthony Browne.

Iar Iris nu voia să fie Anthony Browne.

Adevărat, el fusese sclavul lui Rosemary, veşnic la ordinele ei, cu faţa lui brunetă şi frumoasă exprimând un fel de disperare hazlie. Dar oare devoţiunea aceea nu fusese prea liber declarată, ca să fie şi profundă?

Ciudat felul în care dispăruse după moartea lui Rosemary! Niciunul din ei nu-l mai văzuse de atunci.

Totuşi, nu chiar atât de ciudat – era un om care călătorea mult. Vorbise despre Argentina şi Canada şi Uganda şi Statele Unite. Ea avea o idee că el era de fapt din America sau Canada, deşi nu prea avea accent. Nu, nu era ciudat că nu-l mai văzuseră de atunci.

Cu Rosemary fusese el prieten. Nu exista nici un motiv ca să continue să vină la ei. Fusese prietenul lui Rosemary. Dar nu amantul lui Rosemary! Nu voia ca el să fi fost amantul lui Rosemary. Asta ar fi durut-o – ar fi durut-o teribil…

Se uită la scrisoarea din mâna ei. O mototoli. Avea s-o arunce, s-o ardă…

Instinctul o opri.

S-ar putea ca într-o zi să fie important să arăt scrisoarea asta…

O netezi, o luă jos cu ea şi o încuie în caseta ei cu bijuterii.

Ar putea fi important, într-o zi, să arate de ce îşi luase Rosemary viaţa.

— Şi următorul lucru, vă rog?

Fraza asta caraghioasă veni nepoftită în mintea lui Iris şi buzele ei schiţară un zâmbet strâmb. Întrebarea abilă a negustorului părea să reprezinte exact procesul ei mental direcţionat cu grijă.

Nu exact asta căuta ea să facă în acea trecere în revistă a trecutului? Se ocupase de surprinzătoarea descoperire din pod. Iar acum – spre „următorul lucru, vă rog!” Care era următorul lucru?

De bună seamă purtarea tot mai ciudată a lui George. Asta data de mult. Lucruri mărunte care o nedumeriseră deveneau acum limpezi în lumina surprinzătoarei întrevederi din seara trecută. Remarci şi gesturi fără legătură îşi luau locul cuvenit în desfăşurarea evenimentelor.

Şi mai era reapariţia lui Anthony Browne. Da, probabil că asta s-ar cuveni să urmeze, întrucât avusese loc doar la o săptămână după găsirea scrisorii.

Iris nu îşi amintea cu exactitatea ce simţise atunci…

Rosemary murise în noiembrie. Anul următor, în mai, sub aripa Lucillei Drake, Iris îşi începu viaţa în societate. Mersese la mese şi ceaiuri şi serate dansante fără ca, totuşi, să le savureze prea mult. Era placidă şi nemulţumită. La o astfel de serată plictisitoare, spre sfârşitul lui iunie, auzi un glas în spatele ei.

— Iris Marle, nu-i aşa?

Se întoarse, roşind, şi dădu cu ochii de faţa bronzată şi întrebătoare a lui Anthony. El spuse:

— Nu mă aştept să mă mai ţii minte, dar… Ea îl întrerupse:

— Oh, dar te ţin minte. Bineînţeles că te ţin minte!

— Splendid. Îmi era teamă că m-ai uitat. A trecut atâta timp de când nu ne-am văzut!

— Ştiu. De la ziua de naştere a lui Ro…

Se opri. Cuvintele îi veniseră vesele, negândite pe buze. Acum culoarea îi dispăru din obraji, lăsându-i albi ca varul. Buzele îi tremurau. Avea ochii mari şi speriaţi.

Anthony Browne spuse repede:

— Îmi pare teribil de rău. Sunt o brută că te-am făcut să îţi reaminteşti.

Iris înghiţi în sec. Spuse:

— E în ordine.

(Nu din noaptea zilei de naştere a lui Rosemary. Nu din noaptea sinuciderii lui Rosemary. Nu avea să se gândească la asta. Nu!)

Anthony Browne spuse din nou:

— Îmi pare nespus de rău. Te rog să mă ierţi. Dansăm?

Ea dădu din cap. În timp ce plutea cu el pe ringul de dans îl văzu pe tânărul căruia îi promisese deja acest dans uitându-se în jur după ea. Un tânăr imatur, care roşea uşor, şi care părea să-l strângă gulerul. Genul de partener cu care te poticneai la dans. Nu ca bărbatul ăsta – prietenul lui Rosemary.

Simţi un junghi dureros. Prietenul lui Rosemary. Scrisoarea aceea. Acestui bărbat, cu care dansa, îi fusese scrisă? Ceva din graţia de felină cu care dansa dădea substanţă poreclei „Leopard”. Oare el şi Rosemary…

Întrebă tăios:

— Unde ai fost tot timpul ăsta?

El o ţinu puţin la distanţă, uitându-se la faţa ei. Acum nu mai era zâmbitor, iar glasul lui era rece.

— Am călătorit – cu afaceri.

— Înţeleg. Continuă necontrolat: De ce te-ai întors?

Atunci el zâmbi şi spuse degajat:

— Poate ca să te văd pe tine, Iris Marle.

Şi brusc, culegând-o mai aproape, execută cu ea un slalom învârtejit printre dansatori. Cu o senzaţie care era aproape o totală plăcere, Iris se întrebă de ce simţea totuşi că îi era frică.

De atunci Anthony devenise o parte din viaţa ei. Se vedea cu el cel puţin o dată pe săptămână.

Îl întâlnea în parc, la diverse serate dansante, se pomenea aşezată lângă el la dineuri.

Singurul loc în care nu îl întâlnea niciodată era casa din Elvaston Square. Trecu ceva timp până să observe asta, atât de dibaci reuşea el să evite sau să refuze invitaţiile.

Când îşi dădu seama de asta, începu să se întrebe: „de ce?”. Oare din cauză că el şi Rosemary…

Apoi, spre uimirea ei, nepăsătorul, discretul George îi, vorbi despre el.

— Cine e tipul ăsta, Anthony Browne, cu care umbli? Ce ştii despre el?

Ea se holbă la el.

— Ce ştiu despre el? Vai, a fost prieten cu Rosemary!

Faţa lui George zvâcni. Clipi des. Spuse cu un glas greu:

— Da, fireşte, a fost.

Iris strigă cu remuşcare:

— Îmi pare rău. Nu trebuia să îţi reamintesc.

George Barton clătină din cap şi spuse cu blândeţe:

— Nu, nu vreau s-o uit. De fapt, asta înseamnă numele ei. Rosemary – amintire. O privi în plină faţă. Nu vreau să-ţi uiţi sora, Iris.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— N-am s-o uit niciodată.

George continuă:

— Dar în legătură cu tânărul ăsta, Anthony Browne. Se poate ca Rosemary să-l fi plăcut, dar nu cred că ştia prea multe despre el. Trebuie să ai grijă, Iris. Eşti o tânără foarte bogată.

Un fel de mânie arzătoare o cuprinse.

— Tony – Anthony – are el însuşi o grămadă de bani. Stă la Claridge's când e în Londra.

George Barton zâmbi uşor. Murmură:

— Eminamente respectabil, şi tot atât de costisitor. Oricum, draga mea, se pare că nimeni nu ştie multe despre tipul ăsta.

— E american.

— Probabil. Dacă e aşa, e ciudat că nu e sponsorizat mai mult de ambasada lui. Nu prea vine în casa asta, nu-i aşa?

— Nu. Şi înţeleg de ce, dacă eşti atât de pornit împotriva lui!

George clătină din cap.

— Se pare că am călcat pe un teren minat. Mă rog. Am vrut doar să te avertizez din timp. Am să discut cu Lucilla.

— Lucilla! Spuse dispreţuitoare Iris.

George întrebă neliniştit:

— E în regulă totul? Adică, are grijă Lucilla ca să ai genul de distracţii pe care se cuvine să-l ai? Petreceri şi lucruri de genul ăsta?

— Da, cum să nu, lucrează ca un castor…

— Pentru că, dacă nu, trebuie doar să spui, copila mea. Putem găsi pe altcineva. Cineva mai tânăr şi mai la curent cu moda. Vreau să te distrezi.

— Mă distrez, George. Nici o grijă.

— Atunci e bine. Eu personal nu mă prea pricep la aceste chestii – niciodată n-am fost bun la aşa ceva. Dar am să am grijă ca tu să ai tot ce vrei. N-am să mă uit la cheltuieli.

Asta era George – bun, stângaci, aiurit.

Fidel promisiunii lui, sau ameninţării, discută cu doamna Drake pe tema Anthony Browne, dar Soarta făcu ca momentul să fie impropriu pentru a câştiga întreaga atenţie a Lucillei Drake.

Ea tocmai primise o telegramă de la veşnic strâmtoratul ei fiu, care era lumina ochilor ei, şi care ştia mult prea bine cum să atingă coarda sensibilă a mamei sale spre propriul lui avantaj financiar.

„Poţi să-mi trimiţi două sute de lire? Disperat. Viaţa sau moartea. Victor”.

— Victor e atât de onorabil! El ştie cât de strâmtorată e situaţia mea şi n-ar apela niciodată la mine decât ca la ultima sursă. Niciodată nu a făcut-o. Tare mă tem că o să se împuşte.

— Nu el, spuse nesimţitor George Barton.

— Dumneata nu-l cunoşti. Eu sunt mama lui şi îmi cunosc fiul. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă nu aş face ce îmi cere. Poate reuşesc să vând acţiunile alea.

George oftă.

— Ascultă, Lucilla. Am să obţin informaţii complete prin telegraf de la unul din corespondenţii mei de acolo. Vom afla exact în ce belea a intrat Victor. Dar sfatul meu e să-l laşi să fiarbă în suc propriu. Altfel nu o să-i vină niciodată mintea la cap.

— Eşti foarte dur, George. Bietul băiat a avut numai ghinioane…

George se feri să-şi spună părerea în privinţa asta. Niciodată nu avea rost să te cerţi cu o femeie.

Se mulţumi să spună:

— Am s-o pun pe Ruth să se ocupe de asta. Până mâine o să ştim.

Lucilla fu parţial liniştită. Cele două sute de lire fură reduse până la urmă la cincizeci, dar Lucilla ţinu neapărat să trimită suma asta.

Iris ştia că George dădea banii, deşi în faţa Lucillei se prefăcea că îi vindea acţiunile. Iris îl admira foarte mult pentru generozitatea lui şi i-o spuse. Răspunsul lui fu simplu.

— Întotdeauna există o oaie neagră într-o familie. Cineva care trebuie întreţinut. Unul sau altul va trebui să scoată bani din buzunar pentru Victor cât va trăi el.

— Dar nu e nevoie să fii tu acela. El nu face parte din familia ta.

— Familia lui Rosemary e şi a mea.

— Eşti un scump, George. Dar n-aş putea s-o fac eu? Mereu îmi spui că înot în bani.

El îi zâmbi larg.

— Nu poţi să faci nimic de genul ăsta până la douăzeci şi unu de ani, domnişoară. Şi dacă eşti înţeleaptă n-ai s-o faci nici atunci. Dar am să-ţi vând un pont. Când un tip îţi telegrafiază că îşi ia zilele dacă nu primeşte două sute de lire, de regulă vei descoperi că douăzeci de lire sunt chiar prea mult… Aş zice că o bacnotă de zece lire e de ajuns! Nu poţi opri o mamă să sară, dar poţi reduce suma – să nu uiţi

asta. Bineînţeles că Victor Drake nu şi-ar lua în veci zilele, nu el! Cei care ameninţă cu sinuciderea n-o fac niciodată.

Niciodată? Iris se gândi la Rosemary. Apoi alungă gândul. George nu se gândea la Rosemary. El se gândea la un tânăr fără scrupule, demn de crezare, din Rio de Janeiro.

Câştigul net din punct de vedere al lui Iris fu că preocupările materne ale Lucillei o împiedicară să acorde întreaga atenţie relaţiei ei cu Anthony Browne.

Aşa că – spre „următorul lucru, domnişoară". Schimbarea lui George! Iris nu o mai putea amâna. Când începuse? Ce o provocase?

Nici chiar acum, privind în urmă, Iris nu putea spune cu precizie când a început. Încă de la moartea lui Rosemary George fusese distrat, avusese crize de neatenţie şi melancolie. Păruse mai bătrân, mai greoi. Toate astea erau destul de fireşti. Dar când anume aerul lui absent devenise ceva mai mult decât firesc?

Acum că se gândea, prima dată când remarcase că el se uita la ea într-o manieră buimacă, uimită, fu după înfruntarea legată de Anthony Browne. Apoi el îşi formă un nou obicei din a veni acasă devreme şi a se închide în biroul lui. Nu părea să facă ceva acolo. O dată intrase şi îl găsise la birou, privind fix în faţa lui. La intrare ei se uită la ea cu nişte ochi tâmpi, fără luciu. Se purta ca un om care a avut un şoc, dar la întrebarea ei ce se întâmplase, răspunse scurt: „Nimic".

Pe măsură ce zilele treceau, el umbla prin casă cu aspectul unui om măcinat de griji, care avea o anumită problemă în minte.

Nimeni nu dăduse prea multă atenţie. Iris categoric nu. Grijile erau întotdeauna în mod convenabil „Afaceri".

Apoi, la intervale neregulate şi aparent fără motiv, începu să pună întrebări. Abia atunci ea începu să considere purtarea lui ca fiind clar „ciudată".

— Ascultă, Iris, a vorbit vreodată Rosemary mult cu tine?

Iris se holbă la el.

— Desigur, George. Cel puţin… Ei bine, despre ce?

— Oh, despre ea – despre prietenii ei – despre cum îi mergea. Dacă era fericită sau nefericită. Genul ăsta de lucruri.

Ea se gândi că înţelegea ce era în mintea lui. Trebuie să fi aflat despre legătura nefericită a lui Rosemary.

Spuse încetişor:

— Niciodată nu vorbea mult. Adică… Mereu era ocupată, făcea câte ceva.

— Iar tu erai doar o puştoaică, fireşte. Da, ştiu. Mă gândeam, totuşi, că s-ar putea să fi spus ceva.

Se uită întrebător la ea – cam ca un câine plin de speranţă.

Ea nu voia ca George să sufere. Şi, oricum, Rosemary nu-i spuse niciodată nimic. Clătină din cap.

George oftă. Spuse greoi:

— Oh, în fine, nu contează.

În altă zi o întrebă subit cine fuseseră cele mai bune prietene ale lui Rosemary.

Iris reflectă.

— Gloria King. Doamna Atwell – Maisie Atwell. Jean Raymond.

— Cât de intimă era cu ele?

— Nu ştiu precis.

— Adică, crezi că s-ar putea să se fi încrezut în vreuna din ele?

— Nu ştiu… Nu cred că e foarte probabil… La ce fel de încredere te referi?

Imediat îşi dori să nu fi pus întrebarea asta, dar, spre mirarea ei, George o întrebă:

— A spus vreodată Rosemary că îi era frică de cineva?

— Frică?

— Cu alte cuvinte, avea Rosemary duşmani?

— Printre femei?

— Nu, nu cu nuanţa asta. Duşmani adevăraţi. Nu exista cineva, din câte ştii tu, care… Care ar fi putut să-i vină de hac?

Privirea de-a dreptul holbată a lui Iris păru să-l deranjeze. Se înroşi şi mormăi:

— Sună prosteşte, ştiu. Melodramatic, dar mă întrebam şi eu aşa…

La câteva zile după aceea începu să o întrebe despre soţii Farraday.

Cât de des se vedea Rosemary cu soţii Farraday?

Iris nu avea idee.

— Zău că nu ştiu, George.

— Ţi-a vorbit vreodată despre ei?

— Nu, nu cred.

— Erau cât de cât intimi?

— Pe Rosemary o interesa foarte mult politica.

— Da. Asta după ce i-a cunoscut pe soţii Farraday în Elveţia. Până atunci nu o interesa nici cât negru sub unghie.

— Nu. Cred că Stephen Farraday i-a trezit interesul pentru politică. Îi împrumuta pamflete şi broşuri.

George întrebă:

— Ce credea Sandra Farraday despre asta?

— Despre ce?

— Despre faptul că soţul ei îi împrumuta pamflete lui Rosemary.

Iris spuse stingherită:

— Nu ştiu.

— Ea e o femeie foarte rezervată. Pare rece ca gheaţa. Dar se spune că e nebună după Farraday. Genul de femeie căreia s-ar putea să nu-i placă deloc faptul că soţul ei e prieten cu altă femeie.

— Se poate.

— Cum se înţelegeau Rosemary şi soţia lui Farraday?

Iris spuse încetişor:

— Nu cred că se înţelegeau. Rosemary râdea de Sandra. Spunea că e ca un cal umplut cu rumeguş. Dacă o înţepi, ţâşneşte rumeguşul, spunea ea.

George mârâi. Apoi spuse:

— Tot te mai vezi mult cu Anthony Browne?

— Multişor. Glasul lui Iris era rece, dar George nu îşi repetă averitizările. Dimpotrivă, păru interesat.

— A colindat mult prin lume, nu-i aşa? Trebuie să fi avut o viaţă interesantă. Ţi-a povestit vreodată despre ea?

— Nu prea. A călătorit mult, fireşte.

— În interes de afaceri, presupun.

— Aşa cred.

— Ce afacere are?

— Nu ştiu.

— Ceva legat de firmele de armament, nu-i aşa?

— Nu mi-a spus.

— În fine, nu e nevoie să pomeneşti că am întrebat. Eram doar curios. Toamna trecută umbla mult cu Dewsbury, care e preşedintele lui United Arms Ltd… Rosemary se vedea destul de mult cu Anthony Browne, nu-i aşa?

— Da… Da, se vedeau.

— Dar nu-l cunoştea de mult – era mai mult sau mai puţin o cunoştinţă întâmplătoare, nu? Obişnuia să o ducă la dans, nu-i aşa?

— Da.

— Am fost destul de surprins, să ştii, că l-a invitat la ziua ei. Nu mi-am dat seama că îl cunoştea atât de bine.

Iris spuse liniştită:

— El dansează foarte bine.

— Da… Da, fireşte…

Împotriva voinţei ei, Iris revăzu cu ochii minţii o imagine a acelei seri.

Masa rotundă din restaurantul Luxembourg, luminile discrete, florile. Orchestra cu ritmul ei insistent. Chiar şi persoanele din jurul mesei: ea, Anthony Browne, Rosemary, Stephen Farraday, Ruth Lessing, George, iar în dreapta lui George soţia lui Stephen Farraday, lady Alexandra Farraday cu părul ei blond deschis şi drept şi nările uşor arcuite şi glasul ei limpede şi arogant. Fusese un grup tare vesel, sau nu fusese?

Iar în mijlocul lui, Rosemary – Nu, nu, mai bine să nu se gândească la asta. Mai bine să-şi amintească numai de ea însăşi stând lângă Tony – era prima dată când îl întâlnise cu adevărat. Înainte fusese doar un nume, o umbră în hol, un spate însoţind-o pe Rosemary pe scările din faţă către un taxi ce aştepta.

Tony…

Îşi reveni tresărind. George repeta o întrebare.

— Ciudat că a şters-o atât de curând. Unde a plecat, ştii?

Ea spuse vag:

— În Ceylon, cred, sau în India.

— N-a pomenit nimic de asta în seara aceea.

Iris rosti tăios:

— De ce să fi pomenit? Şi trebuie neapărat să vorbim de… Seara aceea?

Faţa lui George se făcu stacojie.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Iartă-mă, draga mea. Apropo, invită-l într-o seară la cină pe Anthony Browne. Mi-ar plăcea să-l reîntâlnesc.

Iris fu încântată. George îşi venea în fire. Invitaţia fu făcută şi acceptată, dar în ultima clipă Anthony trebui să plece în nord cu afaceri şi nu putu veni.

Într-o zi de la sfârşitul lui iulie, George le uimi pe Iris şi Lucilla anunţându-le că cumpărase o casă la ţară.

— Ai cumpărat o casă? Iris era neîncrezătoare. Dar parcă urma să închiriem pentru două luni casa aceea din Goring?

— E mai plăcut să avem o casă a noastră, nu? Putem merge acolo în weekend-uri tot anul.

— Unde e? Pe râu?

— Nu chiar. De fapt, nu e deloc pe râu. Sussex. Malingham. Se numeşte Little Priors. Doisprezece acri. O casă mică în stil georgian.

— Vrei să spui că ai cumpărat-o fără s-o vedem şi noi?

— A fost o ocazie. Tocmai a intrat pe piaţă. Am înhăţat-o.

Doamna Drake spuse:

— Presupun că o să fie mult de muncă la ea cu redecorarea.

George spuse degajat:

— Oh, asta s-a aranjat. S-a ocupat Ruth de toate.

Pomenirea lui Ruth Lessing, capabila secretară a lui George, fu primită cu o tăcere respectuoasă. Ruth era o instituţie – practic, făcea parte din familie. Privind la rece, era esenţa eficienţei combinată cu tactul…

În timpul vieţii lui Rosemary, fusese un lucru obişnuit ca Rosemary să spună: „S-o punem pe Ruth să se ocupe de asta. E minunată. Oh, s-o lăsăm în seama ei!”

Toate dificultăţile puteau fi întotdeauna netezite de degetele capabile ale lui Ruth. Ea conducea biroul lui George şi, se bănuia, îl conducea şi pe George. El îi era devotat şi se sprijinea pe judecata ei în toate privinţele. Ruth părea să nu aibă nevoi sau dorinţe ale ei proprii.

Totuşi, de data asta, Lucilla Drake se supără.

— Dragul meu George, o fi Ruth capabilă, dar, ei bine… Femeilor din familie le place să îşi aleagă culoarea tapetului propriului lor salon! Iris trebuia să fie consultată. Nu spun nimic despre mine. Eu nu contez. Dar e supărător pentru Iris.

George păru absolut surprins.

— Vroiam să fie o surpriză!

Lucilla trebui să zâmbească.

— Ce copil eşti, George!

Iris spuse:

— Nu mă deranjează culoarea tapetelor. Sunt sigură că Ruth se descurcă perfect. Ce o să facem acolo? Presupun că există un teren de tenis, nu?

— Da, iar terenurile de golf sunt la şase mile depărtare, şi până la mare sunt paisprezece mile. Ceea ce e şi mai plăcut e că acolo o să avem vecini. Întotdeauna e înţelept să mergi într-o zonă unde cunoşti pe cineva.

— Ce vecini? Întrebă repede Iris.

— Soţii Farraday, răspunse George. Locuiesc la o distanţă de o milă şi jumătate, chiar dincolo de parc.

Iris se uită lung la el. Într-o clipă avu convingerea că toată afacerea asta complicată, cumpărarea şi aranjarea unei case la ţară, fusese întreprinsă cu un singur scop – crearea unei relaţii de prietenie între George şi soţii Farraday.

Dar de ce? De ce această obsesie pentru soţii Farraday? De ce această costisitoare metodă de atingere a unui scop de neînţeles?

Oare George suspecta că între Rosemary şi Stephen Farraday existase ceva mai mult decât o prietenie? Era asta o ciudată manifestare de gelozie post-mortem? Gândul ăsta era, de bună seamă, mult prea forţat.

Dar ce voia George de la soţii Farraday? Care era rostul tuturor întrebărilor ciudate cu care el o bombarda în mod constant pe ea, Iris? Oare, în ultima vreme, nu se întâmpla ceva foarte straniu cu George?

Privirea ciudată, ameţită, pe care o avea George seara! Lucilla o atribuia unui pahar sau mai multe de porto. Iris nu.

Nu, în ultima vreme chiar se petrecea ceva ciudat cu George. Părea să fie sub imperiul unui amestec de intensă agitaţie intercalată cu lungi perioade de completă apatie când cădea într-un fel de comă.

Majoritatea acelui august o petrecură la Little Priors. Oribilă casă! Iris se cutremură. O ura. O casă bine construită, armonios mobilată şi decorată (Ruth Lessing nu dădea niciodată greş!). Şi, ciudat, înspăimântător de pustie. Ei nu trăiau acolo. Ei o ocupau. Aşa cum pe timp de război soldaţii ocupau un post de pază.

Ceea ce o făcea oribilă era paravanul de viaţă normală, obişnuită, pe timp de vară. Oameni invitaţi în weekend-uri, partide de tenis, cine neprotocolare la familia Farraday. Sandra Farraday se purtase fermecător cu ei – purtarea perfectă faţă de vecinii care îi erau deja prieteni. Îi prezenta districtului, le dădu lui George şi Iris sfaturi cu

privire la cai, fu drăguţ respectuoasă cu Lucilla ca persoană mai în vârstă.

Iar dincolo de masca feţei ei palide şi zâmbitoare nimeni nu putea şti ce gândea. O femeie ca un sfinx.

Pe Stephen îl văzuseră mai puţin. El era foarte ocupat, adesea era plecat cu afaceri politice. Pentru Iris, faptul că el evita în mod deliberat, atât cât putea, întâlnirea cu cei de la Little Priors era o certitudine.

August trecu, apoi trecu şi septembrie, iar în octombrie hotărâră că era timpul să se întoarcă la Londra.

Iris scoase un mare oftat de uşurare. Poate că, o dată întorşi la Londra, George avea să-şi revină la normal.

Şi atunci, în ultima noapte, fusese trezită de un ciocănit uşor în uşă. Aprinse lumina şi se uită la ceas. Era doar unu.

Îşi îmbrăcă un halat şi se duse la uşă. I se păru oarecum mai firesc decât doar să strige „Intră”.

Dincolo de uşă stătea George. Nu se culcase şi mai era încă în hainele de seară. Respira neregulat şi faţa lui avea o ciudată culoare albăstruie. Spuse:

— Vino în birou, Iris. Trebuie să discut cu tine. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Mirată, încă ameţită de somn, ea se supuse.

Intraţi în încăpere, el închise uşa şi îi făcu semn să ia loc la birou, în faţa lui. Împinse spre ea cutia cu ţigări, luându-şi şi el una şi aprinzând-o, după mai multe încercări, cu o mână tremurătoare.

— S-a întâmplat ceva, George? Întrebă ea.

Acum era cu adevărat alarmată. El arăta groaznic. George vorbi cu mici întreruperi, ca un om care alergase.

— Nu pot să mai continuu singur. Nu pot să mai ţin în mine. Trebuie să-mi spui ce crezi – dacă e adevărat, dacă e posibil…

— Despre ce vorbeşti, George?

— Tu trebuie să fi observat ceva, să fi văzut ceva. Ea trebuie să fi spus ceva. Trebuie să fi existat un motiv…

Iris îl privi lung.

El îşi trecu mâna peste frunte.

— Nu înţelegi despre ce vorbesc. Văd asta. Nu mai fi atât de speriată, fetiţo. Trebuie să mă ajuţi. Trebuie să îţi aminteşti tot ce poţi. Ştiu că sunt puţin incoerent, dar vei înţelege într-o clipă – când îţi voi arăta scrisorile.

Descuie unul din sertarele laterale ale biroului şi scoase două foi de hârtie.

Foile erau de un bleu pal, acoperite cu cuvinte scrise cu litere mărunte, de tipar.

— Citeşte asta, spuse George.

Iris se holbă la foaie. Ceea ce scria acolo era foarte limpede şi fără echivoc: „CREZI CĂ SOŢIA TA S-A SINUCIS. NU A FĂCUT-O. A FOST UCISĂ”.

A doua spunea: „SOŢIA TA ROSEMARY NU S-A SINUCIS. A FOST OMORÂTĂ”.

În timp ce Iris se holba la cuvinte, George continuă:

— Au venit cam acum trei luni. La început m-am gândit că e o glumă – o glumă crudă, de prost gust. Apoi am început să mă gândesc. De ce s-ar fi sinucis Rosemary?

Iris spuse mecanic:

— Deprimarea de după gripă.

— Da, dar dacă stai să te gândeşti bine, asta e o prostie, nu-i aşa? Adică, foarte mulţi oameni au gripă şi se simt deprimaţi după aceea, şi ce-i cu asta?

Iris spuse cu un efort:

— S-ar putea să fi fost… Nefericită?

— Da, s-ar putea. George reflectă foarte calm la acest aspect. Dar, în tot cazul, nu o văd pe Rosemary punându-şi capăt zilelor din cauză că era nefericită. Poate ar fi ameninţat că o face, dar nu cred că ar fi făcut-o.

— Dar trebuie s-o fi făcut, George! Ce altă explicaţie ar putea exista? Ba chiar i s-a şi găsit praful în poşetă.

— Ştiu. Toate se leagă. Dar de când am primit scrisorile astea am tot stat şi m-am gândit. Şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram tot mai sigur că în ele există un sâmbure de adevăr. De asta ţi-am pus toate întrebările alea – dacă

avea duşmani şi dacă lăsase să înţeleagă că îi era frică de cineva. Cel care a omorât-o trebuie să fi avut un motiv…

— Eşti nebun, George…

— Uneori cred şi eu că sunt. Alteori sunt sigur că mă aflu pe pista corectă. Dar trebuie să ştiu. Trebuie să aflu. Iar tu trebuie să mă ajuţi, Iris. Trebuie să te gândeşti. Trebuie să îţi aminteşti. Asta e – să îţi aminteşti. Întoarce-te la acea noapte şi revezi-o iar şi iar. Pentru că înţelegi, nu-i aşa, că dacă a fost omorâtă, trebuie s-o fi făcut cineva care era la masă cu noi în noaptea aceea. Pricepi asta, nu-i aşa?

Da, pricepea. Nu mai putea să dea la o parte amintirea acelei scene. Trebuia să îşi amintească tot. Muzica, răpăitul tobelor, lumina scăzută, numărul de cabaret şi lumina sporind din nou şi Rosemary prăbuşită peste masă, cu faţa albastră, cuprinsă de convulsii. Iris se cutremură. Era şi acum înspăimântată – groaznic de înspăimântată…

Trebuia să se gândească – să se întoarcă în timp – să îşi amintească.

Capitolul II

Ruth Lessing

În timpul unui moment de relaxare din ziua ei ocupată, Ruth Lessing se gândea la soţia patronului ei, Rosemary Barton.

Îi displăcuse mult Rosemary Barton. Nu ştiuse cât de mult până în acea dimineaţă de noiembrie când stătuse pentru prima dată de vorbă cu Victor Drake.

Întrevederea aceea cu Victor Drake fusese începutul, pusese trenul în mişcare. Înainte de acea întrevedere, nu ştiuse cu adevărat ce simţea şi gândea.

Îi era devotată lui George Barton. Întotdeauna îi fusese. Când venise prima dată la el, o tânără de douăzeci şi trei de ani, competentă, stăpână pe ea, văzuse că el avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Şi ea îşi asumase răspunderea asta. Îi economisise timpul, banii, îl scutise de griji. Îi alesese prietenii şi îl direcţionase către hobby-urile potrivite. Îl ţinuse în frâu împiedicându-l să se lanseze în

aventuri de afaceri dubioase, şi îl încurajase să îşi asume riscuri judicioase când fusese cazul. În lunga lor asociere, George nu o bănuise nici măcar o singură dată a fi altceva decât servilă, atentă şi complet sub comanda lui. Aspectul ei îi făcea o plăcere deosebită – părul brunet, lucios, perlele mici în urechile frumos modelate, faţa palidă, discret pudrată şi trandafiriul neostentativ al rujului de buze.

După părerea lui, Ruth era secretara ideală, îi plăcea purtarea ei detaşată, impersonală, completa ei lipsă de sentiment sau familiarism. În consecinţă, îi vorbea mult despre afacerile lui personale, iar ea îl asculta cu înţelegere, intervenind întotdeauna cu un sfat util.

Totuşi, nu avusese nimic de a face cu căsătoria lui. Nu îi plăcea, dar o acceptă şi fu un ajutor nepreţuit în aranjamentele de nuntă, uşurând-o pe doamna Marle de o mare parte din muncă.

Un timp după căsătorie, Ruth fu vag în relaţii mai puţin confidenţiale cu patronul ei. Se limită strict la probleme de serviciu. George îi lăsă pe mână o mare parte din probleme.

Atât de eficientă era Ruth încât Rosemary descoperi curând că domnişoara Lessing a lui George era un ajutor nepreţuit în tot felul de domenii. Domnişoară Lessing era mereu plăcută, zâmbitoare şi politicoasă.

George, Rosemary şi Iris îi spuneau Ruth, şi adesea venea la prânz în Elvaston Square. Acum avea douăzeci şi nouă de ani, şi arăta exact la fel cum arătase la douăzeci şi trei.

Fără ca vreodată să fi avut loc între ei o confidenţă de natură intimă, ea era veşnic conştientă de cele mai slabe reacţii emoţionale ale lui George. Ştiu când entuziasmul vieţii de cuplu se transformă într-o mulţumire extatică, intui perfect când acea mulţumire făcu loc la ceva ce nu era chiar atât de uşor de definit. O anumită neatenţie la detalii dovedită de George la acea vreme era corectată prin anticiparea ei.

Oricât de distrat putea fi George, Ruth Lessing părea să n-o observe niciodată. Pentru asta, el îi era recunoscător.

Într-o dimineaţă de noiembrie el îi vorbi de Victor Drake.

— Vreau să faci pentru mine o treabă destul de neplăcută, Ruth.

Ea îl privi întrebătoare.

— Fiecare familie are o oaie neagră, spuse George. Este vorba de un văr al soţiei mele – o persoană absolut deplorabilă, mă tem. Şi-a ruinat pe jumătate mama – un suflet sentimental care şi-a vândut pentru el majoritatea din puţinele acţiuni pe care le are. Tipul a început cu falsificarea unui cec la Oxford, povestea s-a muşamalizat, şi de atunci colindă lumea cu vaporul, nefăcând nici o brânză nicăieri.

Ruth ascultă fără prea mult interes. Era obişnuită cu genul. Tipii de genul ăsta porneau tot felul de afaceri, îşi luau diverse slujbe, niciodată nu erau buni la ceva, niciodată nu stăteau mult într-un loc, şi invariabil tocau banii care fuseseră investiţi în folosul lor. Astfel de oameni nu o interesaseră niciodată. Ea prefera succesul.

— A apărut acum în Londra şi aflu că îmi deranjează soţia. Ea n-a mai dat ochii cu el de când era şcolăriţă, dar nemernicul îi scrie cerându-i bani, or eu nu am de gând să permit una ca asta. Am stabilit o întâlnire cu el la ora douăsprezece, la hotelul lui. Vreau să te ocupi tu de asta în locul meu. Adevărul e că nu vreau să intru în contact cu tipul ăsta. Nu l-am cunoscut, şi nici nu vreau, şi nu vreau ca Rosemary să-l întâlnească. Cred că întreaga poveste poate fi rezolvată absolut practic, printr-o terţă persoană.

— Da, aşa se întâmplă întotdeauna. Care urmează să fie aranjamentul?

— O sută de lire în numerar şi un bilet pentru Buenos Aires. Banii îi vor fi înmânaţi la bordul vaporului.

Ruth zâmbi.

— Chiar aşa. Vreţi să fiţi sigur că într-adevăr pleacă!

— Văd că înţelegi.

— Nu e un caz ieşit din comun, spuse ea cu indiferenţă.

— Nu, sunt o grămadă de tipi de genul ăsta. Ezită. Eşti sigură că nu te deranjează să faci asta?

— Fireşte că nu mă deranjează. Era puţin amuzată. Vă asigur că sunt întru totul capabilă să mă ocup de problemă.

— Eşti capabilă de orice.

— Cum rămâne cu rezervarea călătoriei? Cum îl cheamă, apropo?

— Victor Drake. Biletul e aici. Am sunat ieri compania navală. Vaporul, San Cristobal, pleacă mâine din Tilbury.

Ruth luă biletul, se uită peste el ca să se asigure că e în regulă, apoi îl puse în poşetă.

— Rămâne stabilit. Mă voi ocupa eu de asta. Ora doisprezece. Ce adresă?

— Hotelul Rupert, lângă Russell Square. Ruth notă adresa.

— Draga mea Ruth, nu ştiu ce m-aş face fără tine… Îşi puse mâna cu afecţiune pe umărul ei. Era pentru prima dată când făcea aşa ceva. Tu eşti mâna mea dreaptă, celălat eu al meu.

Ea se îmbujora, mulţumită.

— Niciodată n-am spus prea mult… Am luat ca pe un lucru de la sine înţeles tot ce ai făcut, dar nu e chiar aşa. Nici nu ştii cât mă bazez pe tine în toate – în toate. Eşti cea mai amabilă, cea mai dragă şi mai săritoare fată din lume!

Râzând ca să îşi mascheze plăcerea şi stingherеala, Ruth spuse:

— Mă veţi face o răsfăţată dacă îmi mai spuneţi astfel de lucruri.

— Vorbesc serios, Ruth. Tu eşti o parte din firmă. Viaţa fără tine ar fi de neconceput.

Ea ieşi, ducând cu ea căldura vorbelor lui. O mai simţea încă atunci când ajunse la Rupert Hotel.

Ruth nu simţea nici o jenă faţă de sarcina ei. Avea mare încredere în puterea ei de a rezolva orice situaţie. Poveştile cu oameni ghinionişti nu o sensibilizeseră niciodată. Era pregătită să-l trateze pe Victor Drake ca pe oricare altă sarcină de serviciu.

Victor Drake semăna foarte mult cu imaginea ei despre el, deşi poate hotărât mai atrăgător. Nu greşise în estimarea caracterului lui. Victor Drake avea o personalitate rece şi calculată, bine mascată în spatele unui diabolism agreabil. Lucrurile de care nu ţinuse ea seama erau puterea lui de a citi în sufletul celorlalţi şi uşurinţa exersată cu care putea profita de emoţiile lor. De asemenea, poate că îşi supraestimase rezistenţa la farmecul lui. Căci el chiar avea farmec.

O întâmpină cu un aer de plăcută surpriză.

— Emisarul lui George? Ce minunat! Asta da, surpriză!

Cu glas sec şi plat, ea îi expuse condiţiile lui George. Victor fu de acord cu ele în cea mai plăcută manieră.

— O sută de lire? Nu e deloc rău. Sărmanul George! M-aş fi mulţumit şi cu şaizeci – dar să nu-i spui! Condiţii: „Să nu o necăjesc pe încântătoarea verişoară Rosemary – să nu o contaminez pe inocenta verişoară Iris – să nu-l stânjenesc pe valorosul văr George”. De acord cu toate! Cine vine să mă conducă la San Cristobal ca să mă vadă plecat? Dumneata, draga mea domnişoară Lessing? Încântător.

Îşi încreţi nasul şi ochii întunecaţi îi licăriră de o compătimire glumeaţă. Avea faţa smeadă şi ceva la el te ducea cu gândul la un toreador. Era atrăgător şi o ştia!

— Eşti de ceva timp la Barton, nu-i aşa, domnişoară Lessing?

— De şase ani.

— Şi el n-ar şti ce să facă fără dumneata. Oh, da, ştiu totul despre asta. Şi ştiu totul despre dumneata, domnişoară Lessing.

— De unde ştii? Întrebă tăioasă Ruth. Victor rânji.

— Mi-a spus Rosemary.

— Rosemary? Dar…

— În regulă. Nu îmi propun să o mai necăjesc pe Rosemary. Deja a fost foarte drăguţă cu mine – absolut înţelegătoare. Am scos o sută de la ea, de fapt.

— Dumneata…

Ruth se opri şi Victor râse. Râsul lui era molipsitor. Se pomeni râzând şi ea.

— Asta e foarte urât din partea dumitale, domnule Drake.

— Sunt un parazit cu şcoală. Am o tehnică de înaltă clasă. Mama, de pildă, întotdeauna va ieşi la interval dacă îi trimit o telegramă sugerând iminenta sinucidere.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Eu însumi mă dezaprob profund. Sunt un soi rău, domnişoară Lessing. Mi-ar plăcea să ştii cât de rău.

— De ce? Întrebă ea curioasă.

— Nu ştiu. Dumneata eşti altfel. Cu dumneata nu îmi pot folosi obişnuita tehnică. Ochii aceştia limpezi ai dumitale… Dumneata n-ai pica în cursă. Nu, „Mai mult de compătimit decât de blamat” n-ar ţine la dumneata. Dumneata n-ai pic de milă în dumneata.

Chipul ei se împietri.

— Dispreţuiesc mila. Nu am deloc înţelegere faţă de slăbiciune!

— Cine a spus că sunt slab? Nu, aici te înşeli, draga mea. Ticălos, poate. Dar există un lucru care se cuvine spus.

Buzele ei se arcuiră puţin. Inevitabila scuză.

— Anume?

— Mă distrez. Da, mă distrez enorm. Am văzut multe în viaţă, Ruth. Am făcut aproape tot. Am fost actor şi magazioner şi chelner şi hamal şi recuziter la circ! Am fost matroz de rând pe un cargobot. Am fost în cursa pentru preşedinţia unei ţări sud-americane. Am fost în închisoare! Există doar două lucruri pe care nu le-am făcut niciodată – o muncă zilnică cinstită şi acoperirea propriilor cheltuieli.

Se uita la ea, râzând. Ea simţea că ar fi trebuit să fie revoltată. Dar puterea lui Victor Drake era puterea diavolului. El putea face răul să pară amuzant. Se uita acum la ea cu acea forţă de pătrundere supranaturală.

— Nu ai de ce să arăţi atât de mulţumită de dumneata, Ruth! Nu ai atâta morală pe cât crezi că ai! Succesul e fetişul dumitale. Eşti genul de fată care sfârşeşte prin a se

mărita cu şeful. Asta ar fi trebuit să faci cu Geroge. George nu ar fi trebuit să se însoare cu proasta aia mică de Rosemary. Ar fi trebuit să se însoare cu dumneata. Şi-ar fi făcut un mare serviciu dacă o făcea.

— Cred că eşti cam impertinent.

— Rosemary e a naibii de proastă, întotdeauna a fost. Încântătoare ca paradisul dar tâmpită ca un iepure. E genul de care bărbaţii se îndrăgostesc, dar nu rămân lângă ea. Dumneata eşti altfel. Dumnezeule, dacă un bărbat s-ar îndrăgosti de dumneata, nu s-ar plictisi niciodată!

Îi atinsese punctul vulnerabil. Ea spuse cu o sinceritate subită:

— Dacă! Dar el nu s-ar îndrăgosti de mine!

— Vrei să spui, George? Nu te prosti, Ruth. Dacă Rosemary ar păţi ceva, George s-ar însura cât ai zice peşte cu tine.

(Da, asta a fost. Asta a fost începutul.) Victor spuse, urmărind-o:

— Dar ştii asta la fel de bine ca mine.

(Mâna lui George pe a ei, glasul lui afectuos, cald… Da, de bună seamă era adevărat… Se întorcea la ea, depindea de ea…)

Victor spuse cu blândeţe:

— Ar trebui să ai mai multă încredere în dumneata, draga mea fată. L-ai putea învârti pe George pe degetul mic. Rosemary nu e decât o proastă mică.

„E adevărat, se gândi Ruth. Dacă nu era Rosemary, puteam să-l fac pe George să se însoare cu mine. Aş fi bună pentru el. Aş avea grijă de el”.

Simţi o bruscă mânie oarbă, un val de resentiment pătimaş. Victor Drake o urmărea cu mult amuzament. Îi plăcea să-i facă pe oameni să intre la idei. Sau, ca în cazul de faţă, să aţâţe ideile care erau deja acolo…

Da, aşa î început – cu întâlnirea asta cu bărbatul care a doua zi urma să plece în cealaltă parte a globului. Ruth care se întoarse la birou nu era aceeaşi Ruth care plecase de

acolo, deşi nimeni n-ar fi putut observa vreo schimbare în atitudinea sau în înfăţişarea ei.

La scurt timp după întoarcerea ei la birou, Rosmary Barton sună la telefon.

— Domnul Barton tocmai a ieşit să ia masa. Pot să vă ajut cu ceva?

— Oh, Ruth, ai vrea? Obositorul ăla de colonel Race a trimis o telegramă prin care îmi spune că nu se va întoarce la timp pentru petrecerea mea. Întreabă-l pe George pe cine i-ar plăcea să invit în locul colonelului. Ne trebuie neapărat încă un bărbat. Suntem patru femei – Iris şi Sandra Farraday şi eu şi… Cine naiba e cealaltă? Nu-mi aduc aminte.

— Eu sunt a patra, cred. Aţi fost foarte amabilă că m-aţi invitat.

— Oh, desigur. Uitasem de tot de tine!

Râsul lui Rosemary sună uşor şi gâlgâit. Nu avea cum să vadă îmbujorarea bruscă, linia dură a maxilarului lui Ruth Lessing.

Invitată la petrecerea lui Rosemary ca o favoare, ca o concesiune făcută lui Geroge! „Oh, da, o să vină Ruth Lessing a ta. În definitiv, e fantastic de utilă, şi va fi încântată că e invitată. În plus, arată absolut prezentabilă”.

În acea clipă Ruth Lessing ştiu cu precizie că o ura pe Rosemary Barton.

O ura pentru că era bogată şi frumoasă şi nepăsătoare şi fără minte. Rosemary nu trebuia să muncească din greu într-un birou, totul îi era oferit pe o tavă de aur. Legături amoroase, un soţ îndrăgostit la nebunie – nu avea nevoie să muncească sau să facă planuri…

— Aş dori să fie moartă, spuse cu glas jos Ruth telefonului tăcut.

Propriile ei cuvinte o uimiră. Nu-i semănau deloc. Niciodată nu fusese pătimaşă, nici vehementă, niciodată nu fusese altceva decât o persoană detaşată şi controlată şi eficientă.

Se întrebă: „Ce se întâmplă cu mine?”

În acea după-amiază o urâse pe Rosemary Barton. Azi, un an mai târziu, încă o mai ura pe Rosemary Barton.

Într-o zi, probabil, va putea să o uite pe Rosemary Barton. Dar nu încă.

Se întoarse în mod deliberat cu gândul la zilele acelea de noiembrie.

Se vedea stând şi uitându-se la telefon, simţind cum valul de ură îi inundă inima…

Transmiţându-i lui George mesajul lui Rosemary cu glasul ei plăcut, stăpânit. Sugerându-i ca ea să nu mai vină, astfel încât numărul să fie egal. George respinsese rapid ideea!

Venind în dimineaţa următoare să raporteze plecarea lui San Cristobal. Uşurarea şi gratitudinea lui George.

— Deci a plecat şi el cu vaporul?

— Da. Da, i-am dat banii chiar înainte de ridicarea pasarelei. Ezită, apoi spuse: În timp ce vaporul se desprindea de chei, mi-a făcut cu mâna şi a strigat: „Transmite-i dragostea mea şi sărutări lui George şi spune-i că am să beau în sănătatea lui diseară”.

— Neobrăzare! Spuse George, apoi întrebă curios: Ce crezi despre el, Ruth?

Ea îi răspunse cu glasul voit fără nuanţă:

— Oh – este exact cum mă aşteptam. Un tip slab.

Iar Geroge nu vedea nimic, nu observa nimic! Ei îi venea să strige: „De ce m-ai trimis la el? Nu ştiai ce s-ar fi putut să îmi facă? Nu îţi dai seama că de ieri sunt altă persoană? Nu vezi că sunt periculoasă? Nu ai nici o idee despre ce s-ar putea să fac?”

În loc de toate astea, rămase secretara competentă şi eficientă.

Încă cinci zile.

Ziua de naştere a lui Rosemary.

O zi liniştită la birou – o vizită la coafor – o rochie nouă de seară, neagră, puţin machiaj, aplicat cu artă. O faţă privind-

o în oglindă, o faţă care nu era întru totul a ei. O faţă palidă, hotărâtă, înverşunată.

Era adevărat ce spusese Victor Drake. În ea nu exista pic de milă.

Mai târziu, când se uita lung peste masă la faţa vânătă şi schimonosită a lui Rosemary Barton, tot nu simţea pic de milă.

Acum, după unsprezece luni, gândindu-se la Rosemary Barton, simţi că i se face brusc frică…

Capitolul III

Anthony Browne

Anthony Browne se încrunta în timp ce se gândea la Rosemary Barton.

Fusese al naibii de prost că se încurcase cu ea. Deşi un bărbat putea fi scuzat pentru asta! Era irezistibilă. În seara aceea de la Dorchester nu îşi putuse lua ochii de la ea. Era frumoasă ca o nimfă – şi probabil tot atât de inteligentă!

Totuşi, se îndrăgostise nebuneşte de ea. Consumase multă energie pentru a găsi pe cineva care să i-l prezinte. Absolut de neiertat, ţinând cont că ar fi trebuit să se ocupe strict de afaceri. În definitiv, nu îşi pierdea zilele la Claridge's pentru plăceri.

Dar Rosemary Barton era suficient de fermecătoare pentru a scuza orice lipsă momentană de la datorie. Acum însă, se blestema şi se întreba cum putuse fi atât de prost. Din fericire, nu avea ce regreta. Aproape imediat ce îi vorbise, vraja se risipise un pic. Lucrurile reveniseră la proporţiile lor normale. Asta nu era dragoste. Avea să fie, nici mai mult, nici mai puţin, o distracţie.

Ei bine, savurase din plin distracţia. O savurase şi Rosemary. Ea dansa ca un înger, şi oriunde o ducea, bărbaţii se întorceau şi se holbau la ea. Pentru un tip, senzaţia era foarte plăcută. Atâta timp cât nu o făceai să vorbească. Mulţumea cerului că nu era însurat cu ea. O dată ce te obişnuiai cu acea perfecţiune a feţei şi formei, ce îţi mai rămânea? Nici măcar nu era în stare să asculte în

mod inteligent. Era genul de fată care s-ar fi aşteptat de la tine să-i spui în fiecare dimineaţă la micul dejun că o iubeşti pătimaş!

Oh, ce uşor îi era să spună acum toate astea! Dar atunci se îndrăgostise de ea, nu-i aşa?

O suna, o scotea în oraş, dansa cu ea, o săruta în taxi. Era binişor pe cale să se pună într-o situaţie caraghioasă din pricina ei, până în ziua aceea uluitoare, incredibilă.

Îşi amintea exact cum arătase ea atunci, şuviţa groasă de păr castaniu căzut liber peste o ureche, genele coborâte şi, printre ele, licărirea ochilor de un albastru întunecat. Boticul buzelor moi şi roşii.

— Anthony Browne. E un nume frumos!

El spuse lejer:

— Bine stabilit şi absolut respectabil. Henric VIII a avut un şambelan pe nume Anthony Browne.

— Un strămoş, presupun?

— N-aş băga mâna în foc.

— Bine ai face!

El înălţă sprâncenele.

— Eu sunt din ramura colonială.

— Nu din cea italiană?

— Oh! Râse el. Tenul meu măsliniu? Mama a fost spaniolă.

— Aşa se explică.

— Ce se explică?

— Multe, domnule Anthony Browne.

— Îţi place foarte mult numele meu.

— Am şi spus-o. E un nume frumos. Mai frumos decât Tony Morelli.

O clipă, nu îşi putu crede urechilor! Era incredibil! Imposibil!

O prinse de braţ. Sălbăticia strânsorii o făcu să geamă.

— Oh, mă doare!

— De unde ştii numele ăsta?

Glasul lui era aspru, ameninţător.

Ea râse, încântată de efectul pe care îl produsese. Proastă mică!

— Cine ţi l-a spus?

— Cineva care te-a recunoscut.

— Cine? E o treabă serioasă, Rosemary. Trebuie să ştiu.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Un văr al meu cu reputaţie proastă, Victor Drake.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva cu numele ăsta.

— Îmi închipui că nu folosea numele ăsta la vremea când l-ai cunoscut. Menaja sentimentele familiei.

Anthony spuse încetişor:

— Înţeleg. S-a întâmplat în… Închisoare?

— Da. Într-o zi îi făceam morală lui Victor, îi spuneam că e o ruşine pentru noi toţi. Bineînţeles că nu i-a păsat. Apoi a rânjit şi a spus: „Nu întotdeauna eşti chiar tu însăţi atât de scrupuloasă, iubito. Alaltăieri seară te-am văzut dansând cu un fost puşcăriaş – unul din cei mai buni prieteni ai tăi, de fapt. Îşi spune Anthony Browne, am auzit, dar la gherlă era Tony Morelli.

Anthony spuse pe un ton lejer:

— Trebuie să reînnoiesc cunoştinţa cu acest prieten din tinereţea mea. Noi, vechii puşcăriaşi, trebuie să păstrăm legătura.

Rosemary clătină din cap.

— Prea târziu. E în drum spre America de Sud. A plecat ieri.

— Înţeleg. Anthony inspiră adânc. Aşadar eşti singura persoană care îmi cunoaşte secretul?

Ea dădu din cap.

— N-am să-l divulg.

— Ai face bine să nu-l divulgi. Glasul lui deveni grav. Ascultă, Rosemary, treaba asta e periculoasă. Nu vrei să-ţi vezi faţa drăgălaşă toată numai găuri, nu-i aşa? Există oameni care nu se împiedică de un fleac precum frumuseţea unei fete. Şi mai sunt accidentele de circulaţie,

de regulă mortale. Asta nu se întâmplă numai în cărţi şi filme. Se întâmplă şi în realitate.

— Mă ameninţi, Tony?

— Te avertizez. Oricând poţi să fii lichidată.

Avea ea să ţină cont de avertizare? Îşi dădea seama că el vorbea al naibii de serios? Proastă mică! Nu avea pic de minte în capul ăla drăgălaş. Nu te puteai baza pe ea să-şi ţină gura. Totuşi, trebuia să încerce să o convingă.

— Uită că ai auzit vreodată numele de Tony Morelli, pricepi?

— Dar nu mă deranjează deloc, Tony. Sunt descuiată la minte. Mi se pare palpitant să cunosc un infractor. Nu ai de ce să îţi fie ruşine de asta.

Cretină mică! Se uită la ea cu răceală. În clipa aceea se întrebă cum de îşi putuse imagina că era îndrăgostit de ea. Niciodată nu putuse să suporte proştii – nici chiar proastele cu feţe drăguţe.

— Uită de Tony Morelli, spuse el sever. Vorbesc serios. Să nu mai pomeneşti niciodată numele ăsta.

Trebuia să dispară. Era singurul lucru pe care îl putea face. Nu se putea baza pe tăcerea fetei. Ea ar fi vorbit ori de câte ori ar fi avut chef.

Rosemary îi zâmbea – un zâmbet fermecător, dar care îl lăsa rece.

— Nu mai fi atât de aprig. Du-mă la dans la Jarrow's sâmbăta viitoare.

— N-am să fiu aici. Am de gând să plec.

— Nu înainte de petrecerea de ziua mea. Nu mă poţi lăsa baltă. Contez pe tine. Spune-mi că vii. Am fost groaznic de bolnavă din cauza acelei gripe oribile şi încă mă mai simt teribil de slăbită. N-am voie să mă supăr, îmi face rău. Trebuie să vii.

El ar fi putut să rămână ferm. Ar fi putut să pună punct şi să plece imediat.

În loc de asta, prin crăpătura uşii, o văzu pe Iris coborând scara. Iris, foarte dreaptă şi subţire, cu faţa ei palidă şi

părul negru şi ochii cenuşii. Iris cu mult mai puţină frumuseţe decât Rosemary, dar cu tot caracterul pe care Rosemary nu avea să-l aibă niciodată.

În clipa aceea se urî pentru faptul de a fi căzut victimă farmecului facil al lui Rosemary. Se simţi aşa cum se simţise Romeo amintindu-şi de Rosaline când o văzuse prima dată pe Julieta.

Anthony Browne se răzgândi.

Într-o fracţiune de secundă se hotărî să adopte o linie de acţiune total diferită.

Capitolul IV

Stephen Farraday

Stephen Farraday se gândea la Rosemary – se gândea la ea cu acea uimire neîncrezătoare pe care i-o stârnea întotdeauna imaginea ei. De obicei, îşi alunga din minte toate gândurile despre ea de îndată ce apăreau, dar existau şi daţi când, insistentă în moarte aşa cum fusese şi în viaţă, ea refuza să se lase alungată.

Prima lui reacţie era întotdeauna aceeaşi – un cutremurat rapid la amintirea scenei din restaurant. Cel puţin nu mai trebuia să se gândească la asta. Gândurile lui se întoarseră şi mai în urmă, la Rosemary vie, Rosemary surâzând, respirând, privindu-l în ochi…

Ce prost – cât de incredibil de prost fusese! Uimirea îl ţinea prizonier, acea uimire neîncrezătoare. Cum începuse totul? Pur şi simplu nu înţelegea. Era ca şi cum viaţa i-ar fi fost împărţită în două părţi, una, cea mai mare, o ascensiune ordonată, sănătoasă, bine echilibrată, cealaltă, o scurtă nebunie, necaracteristică lui. Cele două părţi nu se potriveau nicicum.

Căci cu toată abilitatea şi deşteptăciunea lui, cu inteligenţa lui pătrunzătoare, Stephen nu avea acea percepţie interioară care să-i permită să vadă că, de fapt, se potriveau prea bine.

Uneori îşi revedea viaţa, o aprecia la rece, fără emoţie, dar cu o anumită încântare de sine. De la o vârstă fragedă

fusese hotărât să reuşească în viaţă şi, în ciuda dificultăţilor şi anumitor dezavantaje iniţiale, chiar reuşise.

Întotdeauna avusese o anumită simplitate în credinţele lui. El credea în Voinţă. Dacă un om voia ceva cu adevărat, acel ceva putea fi realizat!

Micul Stephen Farraday îşi cultivase constant Voinţa. Băiatul de şapte ani cu frunte înaltă şi bărbie hotărâtă intenţiona să se ridice – să se ridice sus de tot. Ştia că părinţii lui nu aveau cum să-l ajute. Mama lui se măritase sub rangul ei social, şi o regreta. Tatăl lui, un constructor mărunt, era dispreţuit şi de soţie şi de fiu… Faţă de mama lui, împrăştiată, aeriană, cu fantastice schimbări de dispoziţie, Stephen simţea doar o incapacitate de înţelegere derutantă până în ziua în care o găsi prăbuşită pe colţul unei mese cu sticla de apă de colonie căzută din mână. Nu se gândise niciodată la băutură ca o explicaţie a toanelor mamei lui. Ea nu bea niciodată tării sau bere, iar el nu îşi dăduse seama că pasiunea ei pentru apa de colonie avea altă origine decât vagile ei explicaţii privind durerile de cap. În acel moment îşi dădu seama că avea prea puţină afecţiune faţă de părinţii lui. Bănuia că nici ei nu aveau prea multă faţă de el. Era mic pentru vârsta lui, liniştit, cu o tendinţă de bâlbâială, un copil cuminte, care nu crea probleme în casă. Tatăl lui l-ar fi vrut mai năzdrăvan. „La vârsta lui, eu făceam numai nebunii”. Uneori, uitându-se la Stephen, conştiinţa inferiorităţii sociale faţă de soţia lui îl făcea să se simtă prost. Stephen se arunca în partea alor ei.

Pe tăcute, cu hotărâre crescândă, Stephen îşi trasă propria viaţă. Avea de gând să reuşească. Ca prim test de voinţă, îşi impuse să îşi stăpânească bâlbâială. Exersa vorbind rar, cu o uşoară ezitare între cuvinte. Iar cu timpul eforturile lui fură încununate de succes. Nu se mai bâlbâia. În şcoală se dedică lecţiilor. Intenţiona să aibă educaţie. Educaţia te ducea departe. Curând stârni interesul profesorilor, care începură să îl încurajeze. Câştigă o bursă de studii. Părinţii lui fură abordaţi de autorităţile şcolare –

băiatul promitea. Domnul Farraday, îmbogăţit de pe urma recondiţionării unui şir de case şubrede, fu convins să îşi investească banii în educaţia fiului său.

La douăzeci şi doi de ani Stephen descinse de la Oxford cu un titlu bun, o reputaţie la fel de bună, un orator spiritual cu talent la a scrie articole. De asemenea, îşi făcuse nişte prieteni utili. Ceea ce îl atrăgea era politica. Învăţase să îşi depăşească timiditatea înnăscută şi să îşi cultive maniere admirabile în societate. Deşi cu predilecţie liberal, Stephen îşi dădea seama că, cel puţin deocamdată, Partidul Liberal era mort. Se înscrise în Partidul Laburist. Numele lui deveni curând cunoscut ca cel al unui tânăr care „venea tare din urmă”. Dar Partidul Laburist nu îl satisfăcea pe Stephen. Îl găsea mai puţin deschis la ideile noi, mai dogmatic decât marele şi puternicul lui rival. În acelaşi timp, conservatorii erau în căutarea unui talent tânăr şi promiţător.

Conservatorilor le plăcu Stephen Farraday – era exact omul pe care îl voiau. Stephen candidă în alegeri şi câştigă cu o mică majoritate într-o circumscripţie electorală dominată de laburişti. Cu un sentiment de triumf, Stephen îşi ocupă locul în Camera Comunelor. Cariera lui începuse, şi era exact cariera potrivită pentru el. În ea îşi putea pune toată abilitatea, toată ambiţia. Simţea în el abilitatea de a guverna, şi de a guverna bine. Într-o bună zi, îşi jură el, avea să intre în guvern.

Cu toate acestea, o dată ce emoţia intrării în Camera Comunelor se estompă, trăi o puternică deziluzie. Bătălia electorală îl pusese în bătaia reflectoarelor, iar acum era coborât la rutină, o simplă şi insignifiantă unitate a partidului, supus în faţa biciului lui şi ţinut la locul lui. Aici nu era uşor să te ridici din obscuritate. Aici tinerii erau priviţi cu suspiciune, îţi trebuia ceva mai mult decât abilitate. Îţi trebuia influenţă.

Existau anumite interese. Anumite familii. Trebuia să fii sponsorizat.

Se gândi la căsătorie. Până acum se gândise prea puţin la ea. Undeva, în minte, avea o imagine vagă a unei fiinţe frumoase care avea să-i fie alături şi să-i împărtăşească ambiţiile; cineva care avea să-i dea copii şi în faţa căreia să îşi poată expune gândurile şi nedumeririle; o femeie care să simtă ce simţea şi el şi care să-i dorească succesul şi să fie mândră de el atunci când el îl obţinea.

Apoi, într-o zi, se duse la o mare recepţie la Kidderminster House. Relaţiile familiei Kidderminster erau cele mai puternice din Anglia. Erau, şi fuseseră întotdeauna, o familie mare de politicieni. Lordul Kidderminster, cu silueta lui înaltă şi distinsă era pretutindeni cunoscut din vedere. Faţa mare ca de căluţ de lemn a lui lady Kidderminster era familiară pe platformele publice şi în comitetele din toată Anglia. Aveau cinci fiice, trei din ele frumoase, şi un fiu încă la Eton.

Soţii Kidderminster îşi făceau o datorie din a încuraja membrii tineri ai partidului. De aici şi invitaţia făcută lui Farraday.

El nu cunoştea mulţi oameni de acolo, şi stătu singur lângă o fereastră timp de vreo douăzeci de minute după sosire. Mulţimea de lângă masa de ceai se subţia şi trecea în cealaltă cameră când Stephen remarcă o fată înaltă în negru stând singură lângă masă, arătând o clipă uşor dezorientată.

Stephen Farraday avea memoria feţelor. Chiar în acea dimineaţă îşi aruncase ochii peste un exemplar din „Bârfa Casei” lăsat în metrou de o călătoare. În el era o poză cam ştearsă a lui lady Alexandra Hayle, a treia fiică a contelui de Kidderminster, iar dedesubt un mic paragraf despre ea – „. Întotdeauna a fost timidă şi retrasă, devotată animalelor. Lady Alexandra a urmat un curs de ştiinţe casnice întrucât lady Kidderminster ţine ca fetele ei să fie bine puse la punct cu toate problemele casnice”.

Văzând-o acum stând acolo, Stephen ştiu, cu acea percepţie infailibilă a unei persoane timide, că şi ea era

timidă. Cea mai urâtă dintre cele cinci fiice, Alexandra suferise întotdeauna de un complex de inferioritate. Primind aceeaşi creştere şi educaţie ca surorile ei, Sandra nu atinsese niciodată pe deplin acea savoir faire a lor, fapt care o supăra considerabil pe mama ei.

Stephen nu ştia asta, dar ştia că fata era stingherită şi nefericită. Şi brusc, îşi dădu seama. Asta era şansa lui! „Ia-o prostule, ia-o! Acum sau niciodat ă!”

Traversă camera spre masă. Stând lângă fată, luă un sandviş. Apoi, întorcându-se şi vorbind surescitat, spuse:

— Ascultă, te deranjează dacă vorbesc cu tine? Nu cunosc multă lume de aici, şi văd că nici tu. Să nu mă repezi. De fapt, sunt îngrozitor de t-t-timid (bâlbâială de demult îi reveni în cel mai oportun moment) şi… Şi cred că şi tu eşti t-t-timidă, nu-i aşa?

Fata se îmbujora şi deschise gura. Dar după cum bine intuise el, nu putu s-o spună. Era prea greu de găsit cuvintele ca să spună „Eu fac parte din familie”. În loc de asta, recunoscu liniştită:

— Realitatea e că sunt… Sunt timidă. Întotdeauna am fost.

Stephen continuă repede:

— E un sentiment cumplit. Nu ştiu dacă poţi să scapi vreodată de el. Uneori mă simt pur şi simplu legat la gură.

— Şi eu la fel.

El continuă, vorbind repede, bâlbâindu-se puţin, cu o purtare băieţească, atrăgătoare.

Curând aduse vorba de piese, menţionă una care se juca şi care stârnise un mare interes. Sandra o văzuse. Discutară despre ea. Cum piesa trata anumite aspecte ale serviciilor sociale, în curând erau adâciţi în discutarea acestor măsuri.

Stephen nu exageră. O văzu pe lady Kidderminster intrând în cameră, cu ochii după fiica ei. Planul lui nu prevedea să fie prezentat acum. Îngână un la revedere.

— Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine. Uram pur şi simplu întregul spectacol până te-am găsit. Mulţumesc.

Părăsi Kidderminster House cu un sentiment de exaltare. Profitase de şansa lui. Acum mai avea de consolidat ceea ce începuse.

Timp de mai multe zile bântui vecinătăţile lui Kidderminster House. O dată Sandra ieşi cu una din surorile ei. O dată ieşi singură, dar cu un pas grăbit. Nu se făcea să o, abordeze când era atât de evident grăbită. Apoi, cam după o săptămână, răbdarea îi fu răsplătită. Într-o dimineaţă ea ieşi din casă cu un câine mic şi negru, scoţian, şi o luă agale spre parc.

Cinci minute mai târziu, un tânăr venind repede din direcţia opusă se opri scurt în faţa Sandrei. Exclamă zglobiu:

— Ia te uită ce noroc! Mă întrebam dacă am să te mai văd.

Tonul lui era atât de încântat încât ea roşi un pic.

El se aplecă asupra câinelui.

— Ce amic nostim! Cum îl cheamă?

— MacTavish.

— Oh, foarte scoţian.

Discutară despre câine câteva momente. Apoi Stephen spuse, cu o urmă de stânjeneală:

— În ziua aceea nu ţi-am spus cum mă cheamă. Numele meu e Farraday. Stephen Farraday. Sunt un parlamentar obscur.

Se uita întrebător la ea şi văzu cum obrajii i se colorară din nou în timp ce spunea:

— Eu sunt Alexandra Hayle.

La asta el reacţiona foarte bine. Surpriză, recunoaştere, spaimă, stânjeneală!

— Oh, eşti… Eşti lady Alexandra Hayle… Tu… Dumnezeule! Ce tâmpit trebuie să mă fi considerat în ziua aceea!

Mişcarea ei de răspuns era inevitabilă. Creşterea şi amabilitatea înnăscută îi cereau să facă totul pentru a-l linişti, a-l face să se simtă în largul lui.

— Trebuia să-ţi fi spus la acea vreme.

— Eu trebuia să fi ştiut!

— De unde să fi ştiut? Şi, oricum, ce contează? Te rog, nu mai fi atât de tulburat. Hai mai bine înspre parc. Uite, MacTavish abia aşteaptă.

După aceea, o întâlni de câteva ori în parc. Îi povesti despre ambiţiile lui. Discutară subiecte politice. O găsea inteligentă, bine informată şi simpatică. Avea cap şi o minte deosebit de echilibrată. Acum erau prieteni.

Următorul pas înainte veni când el fu invitat la cină la Kidderminster House şi apoi la un dans. Un bărbat fusese indisponibil în ultima clipă. Când lady Kidderminster îşi frământa mintea pe cine să invite în loc, Sandra întrebă liniştită:

— Ce zici de Stephen Farraday?

— Stephen Farraday?

— Da, a fost zilele trecute la petrecerea voastră, şi de atunci m-am întâlnit de vreo câteva ori cu el.

Fu consultat lordul Kidderminster, iar acesta fu întru totul în favoarea încurajării tinerelor speranţe din lumea politică.

— Un tânăr strălucitor – absolut strălucitor. N-am auzit despre ai lui, dar îşi va face singur un nume în una din zilele astea.

Stephen veni şi se comportă foarte bine.

Două luni mai târziu îşi puse norocul la încercare. Se aflau în parc şi MacTavish stătea cu capul pe piciorul Sandrei.

— Sandra, tu ştii, trebuie să ştii că te iubesc. Vreau să te măriţi cu mine. Nu te-aş cere de soţie dacă nu aş fi convins că într-o zi am să-mi fac un nume. Nu o să-ţi fie ruşine pentru alegerea ta. Ţi-o jur.

Ea spuse:

— Nu mi-e ruşine.

— Deci ţii la mine?

— Nu ştiai?

— Speram… Dar nu eram sigur. Să ştii că te-am iubit din clipa în care te-am văzut şi mi-am luat inima în dinţi să îţi vorbesc. În viaţa mea n-am fost mai speriat ca atunci.

— Cred că tot atunci te-am iubit şi eu…

Nu merse totul ca pe roate. Anunţul liniştit al Sandrei că avea să se mărite cu Stephen Farraday stârni imediat protestele familiei ei. Cine era el? Ce ştia despre el?

În faţa lordului Kidderminster, Stephen fu foarte cinstit cu privire la familia şi originea lui.

Lordul Kfdderminster îi spuse soţiei sale:

— Hm, putea fi mai rău.

Îşi cunoştea bine fiica, ştia că în spatele purtării ei liniştite se ascundea o hotărâre de nezdruncinat. Dacă ea îşi pusese în gând să îl aibă pe tipul ăsta, avea să-l aibă. Nu ceda niciodată.

— Pe amicul ăsta îl aşteaptă o carieră frumoasă. Cu puţină susţinere, va ajunge departe. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie aveam de nişte sânge tânăr. Şi pare un tip la locul lui.

Lady Kidderminster acceptă bombănind. Nu era deloc ideea ei despre o partidă bună pentru fiica ei. Totuşi, Sandra era în mod cert cea mai dificilă din familie. Susan fusese o frumuseţe, iar Ester avea cap. Diana, copil deştept, se măritase cu tânărul duce de Harwich – „partida” sezonului. În mod categoric, Sandra avea mai puţin farmec, şi mai era şi timidă, iar dacă tânărul ăsta avea un viitor după cum părea să creadă toată lumea…

Capitulă, murmurând:

— Dar, fireşte, va trebui să ne folosim influenţa…

Aşa că Alexandra Catherine Hayle îl luă pe Stephen Farraday la bine şi la rău, în rochie albă de satin şi dantelă de Bruxelles, cu şase domnişoare de onoare şi doi paji minusculi şi toate accesoriile unei nunţi la modă. Perechea plecă în luna de miere în Italia, şi se întoarse într-o căsuţă fermecătoare din Westminster, şi la scurt timp după aceea naşa Sandrei muri lăsându-i un încântător conac la ţară. Totul mergea bine pentru tânărul cuplu. Stephen plonja în viaţa parlamentară cu reînnoită ardoare, Sandra îl ajuta în toate privinţele, identificându-se cu ambiţiile lui. Uneori,

Stephen se gândea, aproape nevenindu-i să creadă, la cât de bună fusese soarta cu el! Alianţa cu puternica familie Kidderminster îi asigura o urcare rapidă în carieră. Abilitatea şi isteţimea lui aveau să îi consolideze poziţia pe care i-o oferise şansa. Credea sincer în puterile lui şi era pregătit să lucreze neprecupeţind nici un efort pentru binele ţării lui.

Adesea, uitându-se peste masă la soţia lui, se gândea cu bucurie că avea o parteneră de viaţă perfectă, exact cum şi-o imaginase întotdeauna. Îi plăceau încântătoarele linii ale capului şi gâtului ei, privirea directă a ochilor ei căprui, fruntea albă şi înaltă, uşoara aroganţă a nasului ei acvilin. Avea ceva din aerul unui cal de rasă. O găsea tovarăşa ideală. Da, soarta fusese bună cu el. Viaţa i se contura aşa cum şi-o dorise. Abia trecuse de treizeci de ani şi avea deja succesul în palmă.

Şi, în acea stare de satisfacţie triumfătoare, se duse cu soţia lui la St. Moritz pentru două săptămâni şi, uitându-se prin holul hotelului, o văzu pe Rosemary Barton.

Niciodată nu a înţeles ce s-a întâmplat cu el în clipa aceea. Printr-un fel de răzbunare poetică, vorbele pe care le spusese altei femei se adeveriră. Se îndrăgosti din prima clipă. O dragoste profundă, copleşitoare, nebună. Era genul de dragoste adolescentină, disperată pe care ar fi trebuit să o cunoască în urmă cu mulţi ani şi să treacă peste ea.

Întotdeauna presupusese că nu era genul de bărbat pătimaş. Câteva legături efemere, un flirt, două, asta însemna „dragostea” pentru el. Plăcerile senzuale pur şi simplu nu îl atrăgeau.

Dacă ar fi fost întrebat dacă îşi iubea soţia, ar fi răspuns „Categoric da” – deşi ştia bine că nici prin cap nu i-ar fi dat să se însoare cu ea dacă ar fi fost fiica unui sărăntoc de la ţară. O plăcea, o admira şi nutrea pentru ea o afecţiune profundă şi o recunoştinţă sinceră pentru ceea ce îi adusese poziţia ei.

Faptul că se putea îndrăgosti cu abandonul şi nefericirea unui puştan fu pentru el o revelaţie. Nu se gândea decât la Rosemary. La chipul ei fermecător şi zâmbitor, la părul ei mătăsos, la silueta ei voluptoasă, unduitoare. Nu mânca şi nu dormea. Se duseră la schi împreună. Dansă cu ea. În timp ce o ţinea lipită de el, ştiu că o voia mai mult decât orice pe pământ. Aşadar asta, suferinţa asta, chinul ăsta mistuitor – asta era dragostea!

Dar nimeni nu trebuia să bănuiască, nimeni nu trebuia să ştie ce simţea el, în afară de Rosemary însăşi.

Familia Barton plecă mai devreme cu o săptămână decât soţii Farraday. Stephen îi spuse Sandrei că St. Moritz nu era prea distractiv. Sandra acceptă cu multă amabilitate să îşi scurteze vacanţa şi să se întoarcă la Londra. După două săptămâni de la întoarcere, Stephen deveni amantul lui Rosemary.

O perioadă ciudată, extatică – febrilă, ireală. Ea dură… Cât? Şase luni cel mult. Şase luni în care Stephen se ducea la treaba lui ca de obicei, îşi vizita circumscripţia, punea întrebări în Cameră, vorbea la diverse întruniri, discuta despre politică cu Sandra şi se gândea la un singur lucru – la Rosemary.

Întâlnirile lor secrete din micul apartament, frumuseţea ei, cuvintele de dragoste pătimaşe cu care o copleşea, îmbrăţişările ei pătimaşe. Un vis. Un vis senzual, înflăcărat.

Iar după vis – deşteptarea.

Asta păru să se întâmple absolut subit.

Fu ca ieşirea dintr-un tunel în lumina zilei.

Într-o zi era amantul vrăjit, a doua zi era din nou Stephen Farraday, gândindu-se că poate nu ar trebui să o mai vadă atât de des pe Rosemary. La naiba, riscaseră enorm! Dacă Sandra ar fi bănuit… Se uită pe furiş la ea la micul dejun. Slavă Domnului, nu bănuia! Habar nu avea. Totuşi, unele din pretextele lui din ultimul timp fuseseră cam subţiri. Unele femei ar fi început să intre la bănuieli. Slavă Domnului că Sandra nu era o femeie suspicioasă.

Trase adânc aer în piept. Chiar că el şi Rosemary fuseseră foarte nesăbuiţi! Era de mirare că soţul ei nu se prinsese. Un tip prostuţ, nebănuitor, cu mulţi ani mai în vârstă ca ea.

Ce făptură încântătoare era ea…

Se gândi brusc la terenul de golf. Aerul proaspăt suflând peste dunele de nisip… Clinchetul croselor… Balansul moale cu ochii la minge… Lovitura scurtă. Bărbaţi. Bărbaţi fumând pipe. Şi nici o femeie admisă pe terenurile de golf.

Îi spuse subit Sandrei:

— N-am putea merge la Fairhaven?

Ea îl privi surprinsă.

— Chiar vrei? Poţi pleca?

— Aş putea să-mi iau o săptămână liberă. Mi-ar plăcea să joc puţin golf. Simt că am ruginit.

La Fairhaven fusese linişte şi pace, cu Sandra şi câinii pe terasă şi în grădina veche împrejmuită cu zid şi cu golf la Sandley Heath şi hoinăreala de seară spre fermă cu MacTavish pe urmele lui.

Se simţise cam ca cineva care îşi revenea după boală.

Se încruntase când văzuse scrisul lui Rosemary. Îi spusese să nu-i scrie. Era prea periculos. Nu că Sandra îl întreba vreodată de la cine erau scrisorile, dar era un lucru neînţelept. Niciodată nu puteai avea încredere în servitori.

Luă supărat scrisoarea în biroul lui. Pagini întregi. Pur şi simplu pagini întregi.

În timp ce citea, se simţi cuprins din nou de vechea vrajă. Ea îl adora, îl iubea mai mult ca niciodată, nu putea suporta să nu-l vadă cinci zile întregi. Simţea şi el acelaşi lucru? Îi era dor lui Leopard de etiopianca lui?

Zâmbi şi oftă în acelaşi timp. Gluma aceea caraghioasă, născută când el îi cumpărase un halat bărbătesc cu imprimeul cu pete pe care ea îl admirase. „Leopardul schimbându-şi petele” se numea exponatul, iar el îi spusese: „Dar tu nu trebuie să-ţi schimbi pielea, iubito”. Şi după aceea ea îl numise Leopardul, iar el o numise Frumuseţea Neagră.

O prostie, într-adevăr. Da, o prostie. Drăguţ din partea ei să-i scrie pagini întregi. Totuşi, nu trebuia s-o facă. La naiba, trebuiau să fie atenţi! Sandra nu era femeia care să înghită o treabă ca asta. O dată ce s-ar fi prins… Scrisorile erau periculoase. I-o spuse lui Rosemary. De ce nu putuse să aştepte până la întoarcerea lui? La naiba, aveau să se vadă în câteva zile!

În dimineaţa următoare, la micul dejun, pe masă se afla altă scrisoare. Stephen înjură în gând. I se păru că ochii Sandrei poposiră pe ea preţ de câteva secunde. Dar ea nu spuse nimic. Slavă Domnului că nu era genul de femeie care să pună întrebări despre corespondenţa soţului.

După micul dejun porni cu maşina spre orăşelul aflat la opt mile depărtare. Nu se făcea să dea telefon din sat. O prinse pe Rosemary la telefon.

— Alo – tu eşti, Rosemary? Nu-mi mai scrie.

— Stephen, iubitule, ce plăcere să îţi aud glasul!

— Fii atentă să nu te audă cineva.

— Nu are cine. Oh, îngerul meu, mi-a fost dor de tine. Ţi-e ţi-a fost dor de mine?

— Da, desigur. Dar nu mai scrie. E prea riscant.

— Ţi-a plăcut scrisoarea mea? Te-a făcut să simţi că sunt cu tine? Vreau să fiu cu tine în fiecare clipă, iubitule. Tu vrei?

— Da, dar nu la telefon, fata mea.

— Eşti ridicol de precaut. Ce contează?

— Şi eu mă gândesc la tine, Rosemary. N-aş putea suporta să ai probleme din cauza mea.

— Nu-mi pasă ce mi se întâmplă. Ştii asta.

— Mie îmi pasă, scumpa mea.

— Când te întorci?

— Marţi.

— Şi miercuri ne întâlnim în apartament.

— Da… Ăă, da.

— Abia aştept, iubitule. Nu poţi să inventezi o scuză şi să vii azi? Oh, Stephen, ai putea!

— Mă tem că e exclus.
— Nu cred că mă iubeşti şi că ţi-e dor de mine.
— Prostii, bineînţeles că te iubesc.
Când închise telefonul se simţea obosit. De ce insistau femeile să fie atât de nesăbuite? El şi Rosemary trebuiau să fie mai atenţi pe viitor. Trebuiau să se întâlnească mai rar.
După aceea lucrurile deveniseră dificile. El era ocupat – foarte ocupat. Îi era absolut imposibil să-i acorde prea mult timp lui Rosemary, iar ea părea incapabilă să înţeleagă asta. Îi explică, însă ea nici nu voi să asculte.
— Oh, politica ta tâmpită – ca şi cum ea ar fi importantă!
— Dar este…
Ea nu pricepea. Nu-i păsa. Munca, ambiţia, cariera lui nu o interesau deloc. Tot ce voia era să îl audă repetându-i iar şi iar că o iubea. „Tot atât ca până acum? Spune-mi din nou că mă iubeşti cu adevărat.”
Ar fi putut să-o ştie până acum, se gândi el. Era o făptură fermecătoare, absolut fermecătoare… Dar necazul era că nu puteai să stai de vorbă cu ea.
Necazul era că se văzuseră prea mult. Nu puteai păstra o legătură la acelaşi nivel de pasiune. Trebuiau să se întâlnească mai rar, s-o lase puţin mai moale…
Dar ea era refractară – foarte refractară. Acum îi reproşa mereu că nu o iubea.
— Nu mă mai iubeşti ca înainte. Iţi aminteşti când îmi spuneai că ar fi minunat să murim împreună?
Ce lucruri tâmpite spune omul când e îndrăgostit! La vremea aceea nu erau tâmpite, dar alta era să le auzi la rece! De ce nu puteau femeile să lase lucrurile în pace? Un bărbat nu voia să i se reamintească întruna în ce hal se prostise.
Ea emise o pretenţie absurdă. N-ar putea el să plece în sudul Franţei şi ea să-l întâlnească acolo? Sau în Corsica sau Sicilia – unul din locurile astea în care nu întâlneai pe nimeni cunoscut? Stephen spuse mohorât că nu exista un

asemenea loc. În cele mai improbabile locuri întotdeauna te întâlneai cu cineva pe care nu-l mai văzuseşi de ani de zile.

Şi atunci ea spuse ceva ce îl înspăimântă.

— Dar asta n-ar conta, nu-i aşa?

El simţi că se răceşte.

— Ce vrei să spui?

Ea îi zâmbea – acelaşi zâmbet fermecător care odinioară îl ameţea şi îi aprindea dorinţa în sânge. Acum îl făcea doar nervos.

— Leopard iubitule, mă gândeam uneori că suntem proşti că ne tot chinuim să ne ascundem. Nu merită. Hai să plecăm împreună. Să nu ne mai prefacem. George va divorţa de mine şi soţia ta va divorţa de tine şi apoi ne putem căsători.

Aşa, pur şi simplu! Dezastru! Ruină! Iar ea nu vedea!

— Nu te-aş lăsa să faci aşa ceva.

— Dar nu-mi pasă, iubitule. Eu nu ţin la convenienţe.

„Eu ţin. Eu ţin, se gândi Stephen”.

— Eu consider că dragostea este cel mai important lucru din lume. Nu contează ce cred alţii despre noi.

— Pentru mine ar conta, draga mea. Un scandal de genul ăsta mi-ar distruge cariera.

— Dar chiar contează cariera asta? Există sute de alte lucruri pe care le-ai putea face.

— Nu fi prostuţă.

— Şi, oricum, de ce trebuie neapărat să faci ceva? Am o grămadă de bani, să ştii. Nu ai lui George, ai mei proprii. Am putea cutreiera lumea, am putea merge în locuri pe care, probabil, nu le-a văzut nimeni. Sau pe vreo insulă din Pacific. Ia gândeşte-te – soarele fierbinte şi marea albastră şi recifurile de corali…

El se gândi. O insulă în Pacific! Ce idee tâmpită! Ce îşi închipuia ea că este el – un parazit care să stea tolănit la soare?

Se uită la ea cu ochi imparţiali. O făptură fermecătoare cu creier de găină. Fusese nebun – absolut nebun. Dar acum

era din nou sănătos la minte. Şi trebuia să iasă din combinaţia asta. Dacă nu era atent, ea avea să-i ruineze întreaga viaţă.

Îi scrie, spunându-i toate lucrurile pe care sute de bărbaţi le spuseseră înainte lui. Trebuia să se sfârşească – aşa îi scrise. Numai aşa era cinstit faţă de ea. El nu putea risca să abată nefericirea asupra ei. Ea nu înţelegea… Etc, etc.

Se terminase – trebuia s-o facă să înţeleagă asta.

Dar tocmai asta refuza ea să înţeleagă. Nu avea să fie chiar atât de simplu. Ea îl adora, îl iubea mai mult ca niciodată, nu putea trăi fără el! Singurul lucru cinstit era ca ea să-i spună totul soţului ei şi Stephen să-i spună soţiei lui adevărul! Îşi aminti cum îl luase cu frig când citise scrisoarea. Proasta mică! Proasta mică ce se agăţa ca scaiul! Avea să se ducă la George şi să-i toarne toată povestea, iar apoi George avea să divorţeze de ea, citându-l ca martor la proces. Iar Sandra avea să divorţeze de el. Nu avea nici o îndoială în privinţa asta. Sandra era mândră. Sandra n-ar fi împărţit niciodată un bărbat cu altă femeie.

Şi atunci el va fi terminat – sprijinul influenţei familiei Kidderminster îi va fi retras. Adio visurilor lui, ambiţiilor lui. Totul stricat, fărâmat – şi asta numai din cauza dragostei nebune a unei femei proaste.

Avea să piardă tot ce adunase. Faliment! Ruşine!

Avea s-o piardă pe Sandra…

Şi brusc, cu un şoc de mirare, îşi dădu seama că asta l-ar fi deranjat cel mai mult. Avea s-o piardă pe Sandra. Sandra, prietena şi tovarăşa lui dragă, aroganta, mândra, loiala lui Sandra. Nu, nu putea s-o piardă pe Sandra – nu putea… Orice numai asta nu.

Fruntea i se umplu de broboane de transpiraţie.

Trebuia să o oblige cumva pe Rosemary să asculte de glasul raţiunii… Dar avea ea să asculte? Rosemary şi raţiunea erau incompatibile. Dar dacă el i-ar fi spus că, la urma urmelor, îşi iubea soţia? Nu. Pur şi simplu nu l-ar fi

crezut. Era o femeie foarte stupidă şi posesivă. Şi încă îl mai iubea – ăsta era tot necazul.

ÎI cuprinse un fel de mânie oarbă. Cum naiba s-o facă să îşi ţină gura? Doar o doză de otravă ar fi putut să facă asta, se gândi el cu amărăciune.

O viespe bâzâia în apropiere. Intrase într-o vază de cristal şi încerca să iasă de acolo.

La fel ca mine, se gândi el.

Dar el, Stephen Farraday, avea de gând să iasă cumva. Timp, trebuia să încerce să câştige timp.

Deocamdată Rosemary era doborâtă de gripă. Avea să-i trimită un buchet de flori. Asta îi dădea o perioadă de respiro. Săptămâna viitoare Sandra şi el aveau să ia cina cu familia Barton – era ziua de naştere a lui Rosemary. Rosemary îi spusese: „N-am să fac nimic până după ziua mea – ar fi prea crud pentru George. El se agită tare mult pentru ziua asta. E un scump. După ce se termină totul, vom ajunge la o înţelegere”.

Dar dacă i-ar spune cu brutalitate că se terminase totul, că nu mai ţinea la ea? Se cutremură. Nu, nu îndrăznea să facă asta. Ea ar fi putut să se ducă la George şi să-i spună totul într-un acces de isterie. Ar fi putut să se ducă la Sandra. Parcă îi şi auzea glasul înlăcrimat, neîncrezător.

„El spune că nu mă mai iubeşte, dar eu ştiu că nu e adevărat. Încearcă să fie loial, să rămână lângă tine, dar ştiu că vei fi de acord cu mine că atunci când doi oameni se iubesc în mod sincer există o singură cale. De asta te rog să-i redai libertatea”.

Iar Sandra, mândră şi dispreţuitoare, i-ar fi spus: „Din partea mea, e liber!”

Ea nu l-ar crede – cum ar putea să-l creadă? Rosemary i-ar arăta scrisorile de la el. Naiba mai ştia ce scrisese în ele, în tot cazul mai mult decât suficient ca s-o convingă pe Sandra…

Trebuia să se gândească la ceva, să găsească o cale de a o face pe Rosemary să tacă. „Păcat că nu trăim pe vremea

familiei Borgia”, se gândi el întunecat…

Un pahar cu şampanie otrăvită era cam singurul lucru care ar fi făcut-o pe Rosemary să tacă.

Da, chiar se gândise la asta.

Cianură de potasiu în şampania ei, cianură de potasiu în poşeta ei de seară. Deprimare dup ă grip ă.

Peste masă, ochii Sandrei îi întâlniră pe ai lui.

Trecuse aproape un an… Şi el nu putea uita.

Capitolul V

Alexandra Farraday

Sandra Farraday nu o uitase pe Rosemary Barton.

Se gândea la ea chiar în clipa asta – se gândea la ea aşa cum era prăbuşită peste masă în seara aceea, la restaurant.

Îşi aminti de propriul ei icnet şi cum, atunci când ridicase ochii, îl văzuse pe Stephen urmărind-o.

Citise el adevărul în ochii ei? Văzuse el ura, amestecul de oroare şi triumf?

Trecuse aproape un an şi amintirea îi era încă proaspătă în minte, de parcă se întâmplase ieri! Ce folos că o persoană era moartă, dacă ea continua să trăiască în mintea ta? În mintea Sandrei trăia – dar şi în a lui Stephen? Nu ştia, dar credea că era probabil.

Restaurantul Luxemburg – acel loc nesuferit, cu mâncarea lui excelentă, cu servirea lui promptă, cu decorul lui luxos. Un loc imposibil de evitat, lumea te invita întotdeauna acolo.

I-ar fi plăcut să uite – dar totul conspira ca să o facă să îşi amintească. Nici chiar Fairhaven nu mai făcea excepţie acum că George Barton venise să locuiască în Little Priors.

Fusese ceva ieşit din comun din partea lui. George Barton era un om total ciudat. Nu era genul de vecin care i-ar fi plăcut ei să-l aibă. Prezenţa lui în Little Priors strica farmecul şi liniştea lui Fairhaven. Întotdeauna, până în vara asta, fusese un loc de lecuire şi odihnă, un loc în care ea şi Stephen fuseseră fericiţi – adică, dacă fuseseră vreodată fericiţi.

Buzele i se lipiră strâns. Da, de o mie de ori da! Ar fi putut fi fericiţi dacă n-ar fi fost Rosemary. Rosemary fusese cea care spulberase delicatul edificiu de încredere şi tandreţe reciprocă pe care ea şi Stephen începuseră să-l înalţe. Ceva, un instinct anume o făcuse să-i ascundă lui Stephen pasiunea ei, devotamentul fără rezerve. Îl iubise din clipa în care îl văzuse, din clipa când se prefăcuse că e timid şi că nu ştia cine este ea.

Căci ştiuse. Ea nu putea spune când acceptase prima dată acest fapt. La câtva timp după căsătoria lor, într-o zi când el expunea o mostră elegantă de manipulare politică necesară pentru a face să treacă o anumită lege.

La vremea aceea o fulgerase un gând: „Asta îmi aminteşte de ceva. Ce anume? „Mai târziu îşi dădu seama că, în esenţă, era aceeaşi tactică pe care o folosise cu ea la Kidderminster House. Acceptase faptul fără să se mire, ca şi cum era ceva de care era de mult conştientă, dar care doar atunci ieşise la suprafaţa minţii ei.

Din ziua nunţii îşi dăduse seama că el nu o iubea aşa cum îl iubea ea. Dar se gândi că e posibil ca el să fie incapabil de o astfel de dragoste. Acea forţă de a iubi era moştenirea ei nefericită. Ea ar fi murit cu dragă inimă pentru el; era gata să mintă pentru el, să conspire pentru el, să sufere pentru el! În loc de toate astea accepta cu mândrie şi rezervă locul pe care i-l destinase el. El voia cooperarea ei, înţelegerea ei, ajutorul ei activ şi intelectual. Nu-i voia sufletul, ci mintea, şi acele avantaje materiale pe care i le conferise naşterea.

Dar credea în mod sincer că el o plăcea, că se simţea foarte bine în compania ei. Prevedea un viitor în care povara ei avea să fie imens uşurată – un viitor de tandreţe şi prietenie.

Se gândea că, în felul lui, el o iubea.

Iar apoi apăru Rosemary.

Uneori se întreba cum putea el să îşi închipuie că ea nu ştia. Ştiuse din prima clipă, acolo, la St. Mortiz, când îl

văzuse cum se uita la femeia aceea.

Ştiuse chiar ziua când femeia aceea devenise amanta lui.

Cunoştea parfumul pe care îl folosea creatura aceea…

Îşi zise cu detaşare că era greu de apreciat suferinţa prin care trecuse. Să înduri zi de zi chinurile celui condamnat şi să nu ai nimic care să te susţină decât credinţa în curaj şi firea mândră! Nu avea să arate vreodată ce simţea. Slăbi, se făcu mai palidă, oasele capului şi ale umerilor îi ieşiră mai mult în relief. Se forţă să mănânce, dar nu se putu forţa să doarmă. Nopţi întregi stătea trează, privind lung în întuneric cu ochii uscaţi. Dispreţuia somniferele. Avea să reziste. Nu avea să arate că suferă, nu avea să implore, să protesteze – toate astea îi repugnau.

Singura ei fărâmă de alinare, una infimă, era că Stephen nu dorea să o părăsească. De bună seamă de dragul carierei, nu din dragoste pentru ea.

Într-o zi, poate, pasiunea nebună avea să-i treacă…

La urma urmelor, ce putea vedea el la fata aceea? Era atrăgătoare, frumoasă – dar aşa erau şi alte femei. Ce găsise el la Rosemary Barton de se îndrăgostise nebuneşte?

Era proastă şi – de acest aspect se agăţă mai ales – nici chiar cine ştie ce amuzantă. Sandra se agăţă de credinţa că povestea avea să se sfârşească într-o zi, că Stephen avea să se plictisească de ea.

Era convinsă că lucrul care îl interesa cel mai mult în viaţă era munca lui. Avea cap de om de stat şi îl încânta să şi-l folosească. Era născut pentru asta. De bună seamă că o dată ce pasiunea avea să înceapă să slăbească, avea să îşi dea seama de misiunea lui.

Sandra nu se gândi nici o clipă să îl părăsească… Ideea nici nu-i trecu prin minte. El era viaţa ei, existenţa ei. Dragostea ardea în ea cu o forţă nebună.

Existase un moment în care sperase. Se duseseră la Fairhaven. Stephen părea că îşi revenise. Ea simţi că vechea legătură dintre ei reînvia. În inima ei se trezi speranţa. Încă o mai voia, compania ei îi plăcea încă, se

baza pe judecata ei. Deocamdată, scăpase din ghearele acelei femei. Arăta mai fericit, semăna mai mult cu el însuşi. Nimic nu era definitiv pierdut. Măcar dacă s-ar hotărî să o rupă cu ea…

Apoi se întoarseră la Londra şi Stephen avu o recădere. Arăta hărţuit, îngrijorat, bolnav. Începu să nu mai fie în stare să se concentreze asupra muncii lui.

Ea credea că ştia care era cauza. Rosemary voia ca el să plece cu ea… El se hotăra să facă pasul – să rupă cu tot la care ţinea cel mai mult. Prostie! Nebunie! El era genul de om pentru care munca era întotdeauna pe primul loc. În străfundul inimii lui trebuie că ştia şi el asta… Da, dar Rosemary era foarte frumoasă – şi foarte proastă. Stephen n-ar fi fost primul bărbat care a dat cu piciorul la carieră pentru o femeie şi o regreta după aceea!

Într-o zi, la un cocteil, Sandra prinse câteva vorbe.

„. Să-i spun lui George… Trebuie să ne hotărâm”.

Curând după aceea Rosemary se îmbolnăvi de gripă.

În inima Sandrei încolţi o uşoară speranţă. Ce-ar fi fost dacă Rosemary făcea pneumonie… După gripă lumea făcea pneumonie – o tânără prietenă a ei numai ce murise din cauza asta. Dacă Rosemary murea…

Nu încercă să îşi reprime gândul – nu era îngrozită de ea însăşi. O ura pe Rosemary Barton. Dacă gândurile ar putea ucide, ar fi ucis-o.

Dar gândurile nu ucid…

Gândurile nu ajung…

Ce frumoasă arătase Rosemary în seara aceea la Luxemburg, în toaleta doamnelor, cu blana de vulpe argintie alunecându-i de pe umeri! Mai subţire, mai palidă de când cu boala – cu un aer de delicateţe care o făcea mai frumoasă, mai eterică. Stătea în faţa oglinzii, pudrându-şi faţa…

În spatele ei, Sandra se uita la chipurile lor alăturate în oglindă. Faţa ei parcă sculptată, rece, fără viaţă. Ai fi zis că

acolo nu exista nici un sentiment – nu era decât o femeie dură, rece.

Şi atunci Rosemary spuse: „Oh, Sandra, am ocupat oglinda. Am terminat. Gripa asta oribilă m-a pus la pământ. Parcă sunt o arătare. Încă mă simt slăbită şi ameţită, şi mă mai doare capul din când în când”.

Sandra întrebase cu o îngrijorare politicoasă şi rece.

— Te doare capul în seara asta?

— Un picuţ. N-ai o aspirină, nu-i aşa?

— Am o caşetă Faivre.

Deschisese poşeta, scosese caşeta. Rosemary o acceptase. „Am s-o pun în poşetă, în caz de nevoie”.

Fata aceea brunetă, competenta secretară a lui Barton, urmărise mica tranzacţie. Veni şi ea la oglindă, şi îşi reîmprospătă machiajul. Era o fată arătoasă, aproape frumoasă. Sandra avu impresia că nu o plăcea pe Rosemary.

Apoi ieşiseră de la toaletă, Sandra prima, apoi Rosemary, apoi domnişoara Lessing – oh, desigur, fata aceea, Iris, sora lui Rosemary, fusese şi ea acolo. Foarte agitată, cu ochiii mari, cenuşii, şi o rochie albă, de şcolăriţă.

Bărbaţii le aşteptau în hol.

Şeful de sală se repezise la ei şi îi condusese la masa lor. Trecuseră pe sub arcada mare, şi nu existase nimic, absolut nimic, care să-l avertizeze pe unul din ei că nu avea să mai iasă viu de acolo…

Capitolul VI

George Barton

Rosemary…

George Barton îşi coborî paharul şi se uită fix, ca o bufniţă, în foc.

Băuse destul ca să se simtă sentimental şi să-şi plângă de milă.

Ce fată adorabilă fusese! Întotdeauna fusese nebun după ea. Ea o ştia, iar el bănuise întotdeauna că râdea de el.

Chiar când îi ceruse să se mărite cu el, nu o făcuse cu convingere.

Mormăieli şi bâlbâieli. Se purtase ca un prost.

— Ştii, fată dragă, dacă vreodată… Nu trebuie decât să spui. Ştiu că nu are rost. Tu nu te-ai uita la mine. Dar ştii ce simt pentru tine, nu? Adică – sunt întotdeauna aici. Ştiu că n-am nici o şansă, dar m-am gândit doar să spun.

Şi Rosemary râse şi îl sărutase pe creştet.

— Eşti dulce, George şi am să ţin minte amabila ta ofertă, dar deocamdată n-am de gând să mă mărit.

Iar el spusese serios:

— Foarte bine. Nu te grăbi, uită-te bine în jur. Ai tot timpul să îţi alegi perechea.

Nu sperase niciodată cu adevărat.

De asta fusese atât de neîncrezător, atât de buimac atunci când Rosemary îi spusese că se mărită cu el.

Nu era îndrăgostită de el, fireşte. El ştia foarte bine asta. De fapt, chiar ea o recunoştea.

— Înţelegi, nu-i aşa? Vreau să mă simt rostuită şi fericită şi în siguranţă. Cu tine am să fiu. M-am săturat să fiu îndrăgostită. Întotdeauna treaba asta o ia anapoda şi sfârşeşte urât. Îmi placi, George. Eşti cumsecade şi nostim şi dulce şi mă consideri minunată. Asta e ceea ce vreau eu.

Îi răspunse cam incoerent:

— E bine aşa. Vom fi fericiţi ca nişte regi.

Ei bine, nu fusese prea rau. Fuseseră fericiţi, întotdeauna în sinea lui se simţise umil. Mereu îşi spunea că Rosemary nu avea să fie mulţumită de un tip plicticos ca el. Aveau să fie incidente! Se pregătise să accepte incidentele! Avea să rămână ferm la convingerea că incidentele aveau să treacă! Rosemary avea să se întoarcă întotdeauna la el. O dată ce accepta acest punct de vedere, totul avea să fie bine.

Căci ea ţinea la el. Afecţiunea ei pentru el era constantă. Ea exista total separat de flirturile şi combinaţiile ei.

Se şcolise să accepte toate acestea. Îşi spusese că erau inevitabile cu cineva cu temperamentul şi neobişnuita frumuseţe ale lui Rosemary. Ce nu luase în calcul fuseseră propriile lui reacţii.

Flirturile cu cutare sau cutare tânăr erau nimic, dar se prinsese că era vorba de o legătură serioasă…

Ştiuse destul de repede, simţise schimbarea din ea. Iar apoi, ceea ce îi spunea instinctul fu confirmat de fapte concrete, urâte.

Se întâmplase în ziua aceea când, intrând în camera ei, ea acoperise instinctiv cu mâna pagina scrisorii pe care o scria. Atunci el ştiuse cu precizie. Ea îi scria amantului ei.

La un moment dat, când ea ieşi din cameră, el se duse la tamponul cu sugativă. Ea luase scrisoarea cu ea, dar sugativa era aproape nouă. El luase sugativa şi citi în oglindă: „Iubitul şi adoratul meu…” Sângele îi bubui în urechi. În acea clipă înţelese exact ce simţise Othelo. Hotărâri înţelepte? Aiurea! În clipa aceea nu conta decât bărbatul din el. Îi venea s-o strângă de gât! Îi venea să-l omoare cu sânge rece pe tipul ăla! Cine era? Browne? Sau prăjina aia, Stephen Farraday? Amândoi îi făceau ochi dulci.

Îşi zări faţa în oglindă. Ochii îi erau injectaţi. Arăta de parcă era în pragul unui atac de apoplexie.

În timp ce îşi amintea acel moment, George Barton, lăsă paharul să-i cadă din mână. Simţea din nou acea senzaţie de sufocare, bubuitul sângelui în urechi. Chiar şi acum…

Cu un efort, înlătură amintirea. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Se sfârşise. Rosemary era moartă. Moartă şi împăcată. Şi el era împăcat acum. Nu mai suferea…

Ciudat să se gândească ce însemnase moartea ei pentru el. Tihnă…

Nu-i spusese nici măcar lui Ruth asta. Fată bună, Ruth. Cu cap. Zău, nu ştia ce s-ar face fără ea. Cum îl ajuta! Cum îl înţelegea! Şi niciodată vreo aluzie la sex. Nu înnebunea un bărbat ca Rosemary…

Rosemary… Rosemary şezând la masa din restaurant. Puţin mai slabă după gripă, puţin mai trasă la faţă – dar fermecătoare, atât de fermecătoare! Şi doar o oră mai târziu…

Nu, nu avea să se gândească la asta. Nu acum. Planul lui. Avea să se gândească la Planul lui.

Ei bine, acum era stăpân pe situaţie. Avea totul aranjat. Data. Locul. Planul era stabilit.

2 noiembrie. Ziua tuturor sufletelor. Pica numai bine. Restaurantul Luxemburg, bineînţeles. Va încerca să obţină aceeaşi masă.

Şi aceiaşi invitaţi. Anthony Browne, Stephen Farraday, Sandra Farraday. Apoi, fireşte, Ruth şi Iris şi el. Şi, ca să fie număr impar, al şaptelea invitat avea să fie Race. Race trebuise să fie iniţial la dineul acela.

Şi avea să fie un loc gol.

Avea să fie splendid lucrul ăsta!

Dramatic!

O repetare a crimei.

În fine, nu chiar o repetare…

Gândul îi fugi în urmă…

Ziua de naştere a lui Rosemary…

Rosemary, prăbuşită peste masă – moartă…

CARTEA A DOUA

Ziua tuturor sufletelor

„Rosemary {1}, asta înseamnă amintire.”

Capitolul I

Lucilla Drake ciripea. Ăsta era termenul folosit mereu în familie şi era foarte apt să descrie sunetele care ieşeau de pe buzele Lucillei.

În această dimineaţă anume era preocupată de multe lucruri – atât de multe încât îi era greu să îşi concentreze atenţia asupra unui singur lucru o dată. Era vorba de iminenta întoarcere la Londra şi problemele gospodăreşti pe care le implica mutarea aceea. Şi ca şi cum nu era de ajuns, mai era şi îngrijorarea cu privire la cum arăta Iris.

— Zău, dragă, mă nelinişteşti foarte tare, arăţi atât de albă şi decolorată, de parcă n-ai dormit – ai dormit? Dacă nu,

este preparatul ăla bun pentru somn al doctorului Wylie, sau al doctorului Gaskell?

— Ceea ce îmi aminteşte – o să trebuiască să mă duc eu însămi să vorbesc la băcănie – fie servitoarele au făcut comenzile după capul lor, fie este înşelăciune voită din partea lor. Pachete peste pachete cu fulgi de săpun, iar eu nu permit mai mult de trei pe săptămână. Dar poate un tonic ar fi mai bun? Sirop de Eaton, asta se folosea când eram eu fată. Şi spanac, fireşte. Am să-i spun bucătăresei să gătească spanac pentru azi la prânz.

Iris era prea moale şi prea obişnuită cu stilul de a vorbi al doamnei Drake ca să mai întrebe de ce menţionarea doctorului Gaskell trebuia să-i amintească mătuşii ei de băcănia locală, deşi, dacă ar fi făcut-o, ar fi primit pe loc răspunsul: „Pentru că, dragă, pe băcan îl cheamă Crawfort.” Logica mătuşii Lucilla era limpede precum cristalul.

Iris spuse voioasă, cu bruma de energie pe care o putu aduna:

— Mă simt foarte bine, mătuşă.

— Ai cearcăne, spuse doamna Drake. Te oboseşti prea mult.

— N-am făcut nimic… de săptămâni întregi.

— Aşa crezi tu, dragă. Dar prea mult tenis este epuizant pentru fetele tinere. Iar aerul de aici tinde să fie enervant. Casa asta e într-o vâlcea. Dacă George m-ar fi consultat pe mine şi nu pe fata aceea…

— Care fată?

— Domnişoara Lessing pe care o apreciază atât de mult. La birou toate bune, aş spune, dar e o mare greşeală s-o iei de la locul ei. Să o încurajezi să creadă că face parte din familie. Nu că ar avea nevoie de încurajare, aş îndrăzni să spun.

— Dar, mătuşă, Ruth face parte din familie, practic.

Doamna Drake pufni.

— Intenţionează să facă – asta-i foarte clar. Sărmanul George e ca un copil când e vorba de femei! Dar asta nu se face, Iris. George trebuie protejat de el însuşi, şi, în locul tău, eu l-aş face să înţeleagă foarte clar că, oricât de cumsecade este domnişoara Lessing, ideea unei căsătorii iese din discuţie.

Iris îşi ieşi o clipă din apatie.

— Nu m-am gândit niciodată că George ar vrea să se însoare cu Ruth.

— Tu nu vezi ce se petrece sub nasul tău, copila mea. Dar tu nu ai experienţa mea de viaţă. Iris zâmbi fără să vrea. Mătuşa Lucilla era foarte nostimă uneori. Tânăra asta e moartă să se mărite.

— Ar conta asta?

— Fireşte că ar conta.

— De fapt, n-ar fi bine? Bine pentru George, adică. Cred că ţine tare mult la el. I-ar fi o soţie bună şi ar avea grijă de el.

Doamna Drake pufni şi pe faţa ei blajină ca de oaie apăru o expresie de indignare.

— În momentul de faţă George este foarte bine îngrijit. Ce poate să vrea mai mult, aş vrea să ştiu? Mănâncă bine, are menajul asigurat, şi mai are în casă o fată atrăgătoare, pe tine. Când ai să te măriţi, într-o bună zi, sper eă am să mai fiu încă în stare să am grijă de confortul şi sănătatea lui. La fel de bine sau chiar mai bine decât ar putea s-o facă o tânără scoasă dintr-un birou. Ce ştie ea despre gospodărie? Cifre şi bătut la maşină şi stenografie – la ce servesc astea în casa unui bărbat?

Iris zâmbi şi clătină din cap dar nu îşi contrazise mătuşa. Biata mătuşă Lucilla, toată mintea ei era numai la gospodărie, iar romantismul rămăsese atât de departe în urma ei încât probabil uitase ce însemna, dacă într-adevăr însemnase vreodată ceva!

Lucilla Drake fusese pe jumătate soră cu Hector Marle, copila dintr-o căsătorie anterioară. Jucase rolul de mamă

pentru mult mai tânărul ei frate când mama acestuia muri. Întreţinând gospodăria tatălui ei, avea tendinţe foarte pronunţate să rămână fată bătrână. Se apropia de patruzeci de ani când îl întâlni pe reverendul Caleb Drake, un bărbat de peste cincizeci de ani. Căsnicia ei fusese scurtă, doar de doi ani, apoi rămase văduvă, cu un copil mic. Maternitatea venită târziu şi pe neaşteptate fusese experienţa supremă din viaţa Lucillei Drake. Fiul ei se dovedise a fi o sursă permanentă de nelinişte şi durere şi o constantă scurgere financiară, dar niciodată o dezamăgire.

Doamna Drake refuza să recunoască la fiul ei altceva decât o slăbiciune de caracter. Victor era prea încrezător, prea uşor influenţabil să calce alături, din cauză că avea încredere în tovarăşii săi: Victor era ghinionist. Victor era înşelat. Victor era escrocat. Victor era ţapul ispăşitor al oamenilor răi care profitau de inocenţa lui. Chipul ei plăcut, cam prostuţ, lua o expresie de încăpăţânare ori de câte ori Victor era criticat. Îşi cunoştea fiul. El era un băiat bun, plin de înflăcărare, şi aşa-zişii lui prieteni profitau de el. Ea ştia, mai bine ca oricine, cât de mult detesta Victor să ceară bani. Dar când bietul băiat era într-o situaţie atât de groaznică, ce altceva putea face? Nu avea la cine să apeleze în afară de ea.

În tot cazul, după cum ea însăşi recunoştea, invitaţia lui George de a veni să locuiască în casa lui şi a avea grijă de Iris picase ca o mană cerească, într-un moment de sărăcie disperată. Fusese foarte fericită aici în acest ultim an şi, omeneşte vorbind, nu putea privi cu ochi buni perspectiva de a fi înlocuită de o tânără parvenită, toată eficienţă şi capacitate modernă, care, în tot cazul, s-ar fi măritat cu George numai pentru banii lui. Fireşte că asta urmărea! Un cămin bun şi un soţ bogat şi indulgent. Nu-i puteai spune mătuşii Lucilla, la vârsta ei, că unei femei tinere chiar îi plăcea să muncească pentru a-şi câştiga existenţa! Fetele erau cum fuseseră întotdeauna, preferau să pună mâna pe un bărbat care să le asigure confortul. Această Ruth

Lessing era deşteaptă, ştia să se dea bine pe lângă George şi să-i câştige încrederea, să se facă indispensabilă, dar, slavă Domnului, cel puţin exista o persoană care vedea ce urmărea ea!

Lucilla Drake dădu din cap de câteva ori, făcându-şi guşile să tremure, înălţă din sprâncene cu un aer de superbă înţelepciune omenească, şi abandonă subiectul în favoarea unuia la fel de interesant şi posibil chiar mai presant.

— Nu mă pot hotărî în privinţa păturilor, dragă. Vezi tu, nu am înţeles clar dacă nu ne întoarcem decât la primăvară sau dacă George are de gând să vină aici în weekend-uri. Nu vrea să spună.

— Presupun că nici el nu ştie. Dacă vremea e frumoasă, ar fi plăcut să venim aici din când în când, deşi nu cred că ţin neapărat. Totuşi, dacă o fi să venim, casa va fi aici.

— Da, dragă, dar trebuie să ştiu. Pentru că, vezi tu, dacă nu venim aici până la primăvară, păturile trebuie puse la păstrare cu naftalină. Dacă e să venim, nu e nevoie de asta, pentru că păturile vor fi folosite, iar mirosul de naftalină e foarte neplăcut.

— Ei bine, nu folosi naftalină.

— Da, dar a fost o vară atât de caldă şi sunt o mulţime de molii. Toată lumea spune că e un an rău din pricina moliilor. Şi a viespilor fireşte. Hawkins mi-a spus ieri că a distrus treizeci de cuiburi de viespi în vara asta – treizeci, închipuie-ţi!

Iris se gândi la Hawkins… Stând la pândă în întuneric… cu cianura în mână… Cianură… Rosemary… De ce totul ducea înapoi la asta…?

Ciripitul subţire al mătuşii Lucilla continuă – acum ajunsese într-un punct diferit…

— Şi dacă ar trebui să trimitem argintăria la bancă sau nu? Lady Alexandra spunea că sunt foarte mulţi spărgători… Deşi avem obloane bune, fireşte… Mie una nu-mi place cum se coafează, o face să arate aspră, dar aş zice că e o femeie aspră, într-adevăr. Şi nervoasă. În ziua de azi

toată lumea e nervoasă. Când eram eu fată lumea nu ştia ce sunt nervii. Ceea ce îmi aminteşte că nu-mi place cum arată George în ultima vreme – mă întreb dacă nu cumva o să aibă gripă. Dar poate e vorba de griji din pricina afacerilor. Ştii, se uită la mine de parcă îl preocupă ceva.

Iris se înfiora, şi Lucilla Drake exclamă triumfătoare:

— Uite, ţi-am spus eu că ai răcit!

Capitolul II

— Cât îmi doresc să nu fi venit niciodată aici!

Sandra Farraday rosti cuvintele cu atâta amărăciune încât soţul ei se întoarse mirat spre ea. Era ca şi cum şi-ar fi auzit propriile gânduri – gândurile pe care se străduia din greu să le ascundă. Deci şi Sandra simţea acelaşi lucru? Simţea şi ea că pacea de la Fairhaven era destrămată de aceşti noi vecini aflaţi la distanţă de o milă peste parc? Spuse cu glasul surprinzător de impulsiv:

— Nu ştiam că şi tu simţi acelaşi lucru legat de ei.

Imediat, sau aşa i se păru lui, ea se retrase în sine.

— La ţară vecinii sunt foarte importanţi. Trebuie să fii ori nepoliticos, ori prietenos; nu poţi întreţine, ca la Londra, doar nişte relaţii de simple cunoştinţe.

— Nu, nu poţi face asta, spuse Stephen.

— Iar acum suntem invitaţi la petrecerea asta neobişnuită.

Rămaseră amândoi tăcuţi, revăzând în minte scena de la prânz. George Barton fusese prietenos, chiar exuberant, cu o nuanţă de surescitare de care amândoi fuseseră conştienţi. Într-adevăr, George Barton era foarte ciudat în ultimul timp. Stephen nu-i dăduse prea multă atenţie înainte de moartea lui Rosemary. George fusese doar în planul îndepărtat, soţul amabil şi plicticos al unei femei tinere şi frumoase. Stephen nu avusese niciodată vreun sentiment de nelinişte din cauză că îl înşela pe George. George era genul de bărbat născut pentru a fi înşelat. Mult prea în vârstă, mult prea lipsit de atractivitatea necesară pentru a păstra o femeie frumoasă şi capricioasă. Oare George se înşelase singur? Stephen nu credea asta. George

o cunoştea foarte bine pe Rosemary. O iubea şi era genul de bărbat care nu avea deloc o părere bună despre puterile lui de a menţine interesul soţiei lui.

În tot cazul, George trebuie să fi suferit…

Stephen începu să se întrebe ce simţise George când Rosemary murise.

În lunile de după tragedie, el şi Sandra îl văzuseră foarte puţin. Apariţia lui neaşteptată la Little Priors îl readuse în viaţa lor şi imediat, aşa credea Stephen, păruse schimbat.

Mai însufleţit, mai pozitiv. Şi – da, categoric ciudat.

Şi azi fusese ciudat. Acea invitaţie avansată pe nepusă masă. O petrecere, pentru Iris, cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani. Spera tare mult ca Stephen şi Sandra să vină. Stephen şi Sandra fuseseră foarte amabili cu ei aici la ţară.

Sandra spusese repede că, firește, ar fi o mare plăcere. Normal că Stephen va fi destul de ocupat când se vor întoarce la Londra şi că ea însăşi avea o grămadă de îndatoriri obositoare, dar spera că vor reuşi să vină.

— Atunci să stabilim o zi, acum, ce ziceţi?

Faţa lui George – înflorită, zâmbitoare, insistentă.

— Mă gândeam la o zi din săptămâna următoare… Miercuri sau joi. Joi e 2 noiembrie. E bine joi? Dar dacă nu vă convine, putem aranja în orice altă zi.

Fusese genul de invitaţie la care nu puteai da înapoi… Stephen observase că Iris Marle se făcuse roşie şi arăta stânjenită. Sandra se purtase perfect. Capitulase zâmbind şi spusese că joi, 2 noiembrie, le convenea.

Dându-şi pe faţă gândurile, Stephen spuse tăios.

— Nu e nevoie să mergem.

Sandra se întoarse uşor înspre el, cu un aer gânditor.

— Crezi că nu?

— E uşor să găsim o scuză.

— Va insista să venim altă dată, va schimba ziua. El… El pare foarte pornit să ne facă să venim.

— Nu-mi dau seama de ce. E petrecerea lui Iris, or eu nu cred că e deosebit de dornică să ne aibă drept companie.

— Nu… Nu… Auzi, tu ştii unde urmează să fie petrecerea?

— Nu.

— La restaurantul Luxemburg.

Şocul mai că îl lăsă fără grai. Simţi cum obrajii îi iau foc. Se adună şi îi susţinu privirea. I se părea lui, sau privirea aceea era plină de înţelegere?

— Dar e stupid! Izbucni el în încercarea de a-şi ascunde emoţia. La Luxemburg unde… Omul ăsta trebuie să fie nebun!

— Şi eu mă gândeam la asta.

— În cazul ăsta o să refuzăm categoric să mergem. Toată… Afacerea a fost foarte neplăcută. Ţii minte publicitatea – pozele din ziare?

— Ţin minte dezagrementul.

— El nu îşi dă seama cât de neplăcut ar fi pentru noi?

— Are el un motiv, să ştii, Stephen. Mi 1-a spus.

— Ce motiv?

— După prânz m-a luat deoparte. Mi-a spus că vrea să se explice. Mi-a spus că fata aceea, Iris, nu şi-a revenit în totalitate după şocul provocat de moartea surorii ei.

Făcu o pauză şi Stephen spuse fără tragere de inimă:

— Asta s-ar putea să fie destul de adevărat… Fata nu arată prea bine. Chiar mă gândeam la masă cât de rău arăta.

— Da, şi eu am observat… cu toate că, pe total, pare să fie sănătoasă şi cu moralul ridicat. Dar eu îţi spun ce mi-a spus George Barton. Mi-a spus că, de atunci, Iris evită din răsputeri restaurantul Luxemburg.

— Nu mă miră.

— Însă, după părerea lui, treaba asta nu e bună deloc. A consultat un specialist în bolile de nervi şi acesta i-a spus că după un şoc de orice fel de problemă trebuie înfruntată nu evitată.

— Oare specialistul ăsta propune încă o sinucidere?

— El spune că asociaţiile cu restaurantul trebuie depăşite. La urma urmelor nu e decât un restaurant. El a propus o petrecere plăcută, obişnuită, dacă se poate chiar cu aceleaşi persoane.

— Grozav pentru persoanele respective!

— Te deranjează chiar atât de mult, Stephen?

Un fulger de panică îl săgeta. Spuse repede:

— Fireşte că nu mă deranjează. Mă gândeam doar că e o idee sinistră. În definitiv, de atunci am fost frecvent la Luxemburg – şi tu la fel. Eşti invitat în mod constant acolo.

— Dar nu în condiţiile astea.

— Nu.

— Pe mine mă deranjează. Mă deranjează foarte mult. Dar George Barton a făcut invitaţia în aşa fel încât a fost pur şi simplu imposibil de refuzat.

— Aşa e, Sandra, nu ne-a lăsat loc de întors şi, după cum spuneai, chiar dacă am găsi un pretext ne va invita altă dată. Dar nu văd de ce ar trebui tu să suporţi asta. Mă voi duce eu, iar tu ai să găseşti o scuză în ultima clipă – o durere de cap, o răceală, ceva de genul ăsta.

O văzu înălţându-şi bărbia.

— Asta ar fi o laşitate. Nu, Stephen, dacă mergi tu merg şi eu. La urma urmelor, oricât de puţin înseamnă căsnicia noastră, ar trebui să însemne măcar să împărţim greutăţile.

Stephen se uită lung la ea, izbit de o frază care îi scăpase cu atâta uşurinţă, de parcă dădea glas unui fapt de mult familiar şi nu foarte important.

Revenindu-şi, întrebă:

— De ce spui asta? Oricât de puţin înseamnă căsnicia noastră?

Ea îl privi drept, cu ochii mari şi sinceri.

— Nu e adevărat?

— Nu, de o mie de ori nu! Căsnicia noastră înseamnă totul pentru mine.

Ea zâmbi.

— Presupun că da – într-un fel. Formăm o echipă bună, Stephen. Tragem împreună cu rezultate satisfăcătoare.

— Nu mă refeream la asta. Respirând precipitat, îi luă mâna în mâinile lui şi o ţinu strâns. Sandra, nu ştii că tu însemni totul pentru mine?

Şi brusc, ea o ştiu. Era incredibil, neprevăzut, dar aşa era.

În clipa următoare fu în braţele lui, şi el o ţinu strâns, sărutând-o, bâlbâind cuvinte incoerente.

— Sandra… Sandra… Iubito. Te iubesc… Mi-a fost atât de frică… Atât de frică să nu te pierd!

Ea se auzi întrebând:

— Din cauza lui Rosemary?

— Da. Îi dădu drumul, făcu un pas înapoi, cu o expresie de spaimă pe faţă care îl făcea caraghios.

— Ştiai de… Rosemary?

— Desigur – am ştiut tot timpul.

— Şi înţelegi?

— Nu, nu înţeleg şi nu cred că am să înţeleg vreodată. Ai iubit-o?

— Nu chiar. Eu te-am iubit pe tine.

Un val de amărăciune trecu peste ea.

— Din clipa în care m-ai văzut? Să nu repeţi minciuna asta – căci minciună a fost.

El nu fu uluit de acest atac brusc. Părea că reflectează la vorbele ei.

— Da, a fost o minciună… Şi totuşi, într-un fel ciudat, nu a fost. Încep să cred că a fost adevărat. Oh, încearcă să înţelegi, Sandra! Tu erai femeia de care aveam nevoie. Asta, cel puţin, e adevărat. Iar acum, privind în urmă, cred în mod sincer că dacă nu ar fi fost adevărat, n-aş fi scos-o în veci la capăt.

Ea spuse cu amărăciune:

— N-ai fost îndrăgostit de mine.

— Nu. N-am fost niciodată îndrăgostit. Am fost o fiinţă seacă, insensibilă, care se mândrea cu firea ei rece. Iar apoi m-am îndrăgostit într-o clipă – o dragoste prostească,

violentă, de băieţandru. Ceva ca o furtună de vară, scurtă, ireală, sfârşită repede. Ceva care n-a însemnat nimic. Făcu o pauză, apoi continuă: Abia aici, la Fairhaven, mi-am dat seama de adevăr.

— Adevăr?

— Singurul lucru din lume care conta pentru mine erai tu şi dragostea ta.

— Dacă aş fi ştiut…

— Dar ce credeai?

— Credeam că ai de gând să pleci cu ea.

— Cu Rosemary? Stephen râse scurt. Asta chiar că ar fi fost condamnare la muncă silnică pe viaţă!

— Nu voia să pleci cu ea?

— Ba da, voia.

— Ce s-a întâmplat?

Stephen inspiră adânc. Ajunseseră iar la asta. Se confruntau o dată în plus cu acea ameninţare invizibilă. Spuse:

— Luxemburg s-a întâmplat.

Rămaseră tăcuţi, revăzând amândoi acelaşi lucru. Faţa albastră, cianotică, a unei femei odată fermecătoare.

Uitându-se lung la moartă, iar apoi… Ridicând privirea şi întâlnind ochii celuilalt…

Stephen spuse:

— Uită, Sandra, pentru numele lui Dumnezeu, să uităm!

— Nu merge să uităm. Nu ne va fi permis să uităm.

Urmă o pauză, apoi Sandra spuse:

— Ce o să facem?

— Ce ai spus puţin mai înainte. Înfruntăm situaţia – împreună. Mergem la petrecerea asta oribilă, oricare ar fi motivul ei.

— Nu crezi ce a spus George Barton despre Iris?

— Nu. Tu crezi?

— Ar putea fi adevărat. Dar chiar dacă e, nu ăsta este adevăratul motiv.

— Şi care crezi că este adevăratul motiv?

— Nu ştiu, Stephen. Dar mi-e frică.
— De George Barton?
— Da. Cred că… Ştie.
Stephen întrebă iute:
— Ce ştie?
Ea întoarse capul încetişor până când ochii li se întâlniră. Spuse în şoaptă:
— Nu trebuie să ne fie frică. Trebuie să avem curaj – tot curajul din lume. Tu ai să fii un om important, Stephen, un om de care lumea are nevoie, şi nimic nu o să împiedice asta. Sunt soţia ta şi te iubesc.
— Ce crezi că e petrecerea asta, Sandra?
— Cred că e o capcană.
Stephen întrebă încet:
— Şi noi păşim în ea?
— Nu ne putem permite să arătăm că ştim că e o capcană.
— Nu, asta e drept.
Brusc, Sandra îşi azvârli capul pe spate şi râse. Spuse:
— Străduieşte-te cât vrei, Rosemary. N-ai să câştigi!
Stephen o apucă de umăr.
— Linişteşte-te, Sandra. Rosemary e moartă.
— Serios? Uneori… Pare foarte vie…
Capitolul III
Pe la mijlocul parcului Iris spuse:
— Te superi dacă nu mă întorc cu tine, George? Vreau să fac o plimbare. M-am gândit să urc pe Friar's Hill şi să cobor prin pădure. Toată ziua m-a durut îngrozitor capul.
— Biata mea copilă! Du-te şi plimbă-te. Eu n-am să vin cu tine – aştept un tip în după-amiaza asta şi nu ştiu sigur când o să apară.
— Bine. Ne întâlnim la ceai.
Iris se întoarse brusc şi o luă în zigzag spre centura de zade de pe coama dealului.
Când ieşi în vârful dealului inspiră adânc. Era o zi de octombrie, umedă şi mohorâtă. Norii cenuşii atârnau jos deasupra capului prevestind în scurt timp încă o ploaie.

Aici, în vârful dealului, nu era mai mult aer ca în vale, dar Iris simţi că respiră mai în voie.

Se aşeză pe trunchiul unui copac căzut şi se uită jos în vale, spre locul în care Little Priors stătea cuibărit cuminte în vâlceaua lui împădurită. Mai încolo, la stânga, se zăreau zidurile roşii ale lui Fairhaven Manor.

Cu bărbia în palmă, se uita lung la peisajul ce se deschidea în faţa ei.

Foşnetul slab din spatele ei abia dacă era mai zgomotos decât căderea frunzelor, dar ea întoarse iute capul şi atunci crengile fură date la o parte şi Anthony Browne îşi făcu apariţia.

Iris strigă pe jumătate mânioasă:

— Tony! De ce trebuie întotdeauna să apari aşa – ca un demon într-o pantomimă?

Anthony se lăsă să cadă pe pământ, lângă ea. Îşi scoase tabachera, luă o ţigară şi o aprinse. Apoi, trăgând primul fum, răspunse:

— Pentru că sunt ceea ce numesc ziarele un „Bărbat misterios”. Îmi place să apar din senin.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Am un binoclu excelent. Am auzit că iei prânzul cu soţii Farraday şi te-am spionat de pe deal când ai plecat.

— De ce n-ai intrat în casă ca o persoană obişnuită?

— Eu nu sunt o persoană obişnuită, spuse Anthony pe un ton jignit. Sunt cu totul ieşit din comun.

— Aşa cred şi eu.

El o privi repede, apoi întrebă:

— E vreo problemă?

— Nu. Doar că…

— Doar că?

— M-am săturat să mai stau aici. Urăsc locul ăsta. Vreau să mă întorc la Londra.

— Plecaţi curând, nu-i aşa?

— Săptămâna viitoare.

— Deci asta de la familia Farraday a fost o petrecere de despărţire?
— Nu a fost o petrecere. Au fost doar ei şi o verişoară bătrână.
— Îţi plac soţii Farraday, Iris?
— Nu ştiu. Nu cred că mă omor după ei -deşi n-ar trebui să spun asta, pentru că au fost foarte drăguţi cu noi.
— Crezi că ei te plac?
— Nu, nu cred. Cred că ne urăsc.
— Interesant.
— Serios?
— Oh, nu ura – dacă e adevărat. Mă refeream la folosirea cuvântului „ne”. Întrebarea mea te viza doar pe tine.
— Oh, n-am fost atentă… Cred că mă prea plac, într-un sens negativ. Cred că ceea ce îi deranjează suntem noi ca familie care locuieşte alături. Noi n-am fost cine ştie ce prieteni cu ei – ei au fost prieteni cu Rosemary.
— Da, aşa cum spui, au fost prieteni cu Rosemary… Nu că mi-aş imagina că Sandra Farraday şi Rosemary au fost prietene la toartă, ce zici?
— Nu, spuse Iris. Arăta uşor neliniştită, dar Anthony fuma în tihnă. La un moment dat, el spuse:
— Ştii ce mă izbeşte cel mai mult pe mine la soţii Farraday?
— Ce?
— Exact asta – că sunt soţii Farraday. Întotdeauna mă gândesc la ei aşa – nu ca Stephen şi Sandra, doi indivizi uniţi de stat şi biserică – ci ca o dublă entitate – soţii Farraday. Lucrul ăsta e mai ciudat decât ai crede. Ei sunt doi oameni cu un ţel comun, cu un stil de viaţă comun, cu speranţe şi temeri şi credinţe identice. Iar partea ciudată este că, în realitate, au caractere foarte diferite. Stephen Farraday este un om cu un diapazon intelectual foarte larg, extrem de sensibil, deschis la păreri din afară, cumplit de neîncrezător în sine şi cumva lipsit de curaj moral. Sandra,

în schimb, are o minte medievală, îngustă, este capabilă de devotament fanatic, şi e curajoasă până la nesăbuinţă.

— Mie el mi se pare cam pompos şi stupid, spuse Iris.

— Nu e deloc stupid. E doar unul din obişnuitele succese nefericite.

— Nefericite?

— Majoritatea oamenilor de succes sunt nefericiţi. De asta şi sunt succese – ei trebuie să se convingă că sunt buni de ceva realizând lucruri pe care lumea le va remarca.

— Ce idei neobişnuite ai tu, Anthony!

— Dacă le examinezi, vei descoperi că sunt absolut adevărate. Oamenii fericiţi sunt nişte eşecuri din cauză că ei se află în relaţii atât de bune cu ei înşişi încât nu se mai zbat să facă ceva. Ca mine. De asemenea, de regulă sunt oameni cu care te înţelegi bine – tot ca mine.

— Ai o părere foarte bună despre tine.

— Nu fac decât să-ţi atrag atenţia asupra calităţilor mele, în caz că poate nu le-ai remarcat.

Iris râse. Moralul i se ridicase. Deprimarea şi teama îi dispărură din minte. Se uită la ceas.

— Vino să iei ceaiul la noi, ca să le dai şi altora ocazia să profite de compania ta neobişnuit de agreabilă.

Anthony clătină din cap.

— Nu azi. Trebuie să mă întorc.

Iris se întoarse iute spre el.

— De ce nu vrei să vii niciodată în casă? Trebuie să existe un motiv.

Anthony ridică din umeri.

— Să zicem că am idei ciudate privitor la acceptarea ospitalităţii. Cumnatul tău nu mă place —mi-a dat clar de înţeles asta.

— Oh, nu-ţi bate capul cu George. Dacă eu şi mătuşa Lucilla te invităm… Ea e o bătrână scumpă, o să-ţi placă.

— Sunt convins, dar obiecţiunea mea rămâne în picioare.

— Pe vremea lui Rosemary veneai.

— Asta a fost altceva.

Iris simţi o mână rece atingându-i inima. Întrebă:

— De ce ai venit azi aici? Ai afaceri prin părţile astea?

— Afaceri foarte importante… cu tine. Am venit aici, Iris, ca să-ţi pun o întrebare.

Mâna rece dispăru, şi inima îi bate mai repede.

— Da?

Anthony se uită la ea cu ochi serioşi, aproape severi.

— Răspunde-mi sincer, Iris. Ai încredere în mine?

Întrebarea o derută. Nu la asta se aşteptase. Anthon observă.

— Nu te aşteptai la întrebarea asta? Dar e o întrebare foarte importantă, Iris. Pentru mine, e cea mai importantă întrebare din lume. Te întreb din nou. Ai încredere în mine?

Ea ezită, apoi răspunse:

— Da.

— Atunci am să te mai întreb ceva. Vrei să vii la Londra şi să te măriţi cu mine fără să spui cuiva?

Ea se holbă la el.

— Dar n-aş putea! Pur şi simplu n-aş putea.

— N-ai putea să te măriţi cu mine?

— Nu aşa.

— Şi totuşi mă iubeşti. Mă iubeşti, nu-i aşa?

— Da, te iubesc, Anthony.

— Dar n-ai veni să te măriţi cu mine la biserica Saint Elfrida, în parohia unde am locuit nişte săptămâni şi unde, în consecinţă, pot să mă însor oricând?

— Cum pot să fac aşa ceva? George ar fi teribil de jignit, iar mătuşa Lucilla nu m-ar ierta niciodată. Şi, oricum, nu am vârsta. Am doar optsprezece ani.

— Ar trebui să minţi cu privire la vârstă. Nu ştiu ce pedeapsă mă aşteaptă dacă mă însor cu o minoră fără consimţământul tutorelui ei. Cine e tutorele tău, Iris?

— George. El e şi administratorul averii mele.

— Cum spuneam, indiferent ce pedeapsă m-ar aştepta, ea nu ne poate desface căsătoria şi asta e tot ce mă interesează.

Iris clătină din cap.

— N-aş putea s-o fac. Ar fi o cruzime. Şi, oricum, de ce? Care e rostul?

— De asta te-am întrebat mai întâi dacă ai încredere în mine. Ar trebui să iei pe încredere motivele mele. Să spunem că asta e cea mai simplă cale. Dar nu contează.

Iris spuse timidă:

— Măcar dacă George ar ajunge să te cunoască ceva mai bine! Vino acum cu mine. Nu vor fi decât el şi mătuşa Lucilla.

— Eşti sigură? Credeam… Se opri. În timp ce urcam dealul am văzut un bărbat urcând aleea voastră… Şi lucru ciudat e că am recunoscut în el pe cineva… Cunoscut.

— Fireşte, am uitat, George spunea că aşteaptă pe cineva.

— Bărbatul pe care l-am văzut eu se numeşte Race – colonelul Race.

— Tot ce se poate. George chiar cunoaşte un anume colonel Race. Urma să vină la cină în seara când…

Se opri. Glasul îi tremura. Anthony o strânse de mână.

— Nu te mai gândi la asta, iubito. A fost îngrozitor, ştiu.

Ea clătină din cap.

— Nu mă pot abţine. Anthony…

— Da?

— Ţi-a trecut vreodată prin minte… Te-ai gândit vreodată… Îi venea greu să exprime în cuvinte ce gândea. Te-ai gândit vreodată că… Că Rosemary nu s-a sinucis? Că s-ar putea să fi fost omorâtă?

— Doamne sfinte, Iris, de unde ţi-a venit ideea asta?

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că Rosemary a fost omorâtă?

— Categoric nu. Bineînţeles că Rosemary s-a sinucis.

Iris nu spuse nimic.

— Cine ţi-a sugerat lucrurile astea?

O clipă ea se simţi tentată să-i spună incredibila poveste a lui George, dar se abţinu. Spuse încetişor:

— A fost doar o idee.

— Uit-o, prostuţo! O ridică în picioare şi o sărută uşor pe obraz. Iubita mea morbidă. Uit-o pe Rosemary. Gândeşte-te numai la mine.

Capitolul IV

Pufăind din pipă, colonelul Race se uita speculativ la George Barton. II cunoştea pe George Barton de pe vremea când acesta era copil. Unchiul lui Barton fusese vecin la ţară cu familia Race. Între cei doi era o diferenţă de vârstă de peste douăzeci de ani. Race avea mai mult de şaizeci de ani, avea o siluetă înaltă, dreaptă, milităroasă, o faţă arsă de soare, părul cărunt, tuns scurt, şi ochi întunecaţi şi isteţi.

Între cei doi nu existase vreodată cine ştie ce intimitate, iar Barton rămânea pentru Race „tânărul George”, una din multele figuri vagi asociate cu tinereţea lui.

În clipa asta se gândea că, de fapt, habar nu avea cum era „tânărul George”. În scurtele ocazii din ultimii ani când se întâlniseră, descoperiseră că nu prea aveau multe în comun. Race era un om umblat, majoritatea vieţii şi-o petrecuse în străinătate.

George era prinr excelenţă un citadin. Şi interesele lor erau deosebite, iar când se întâlneau nu făceau decât să schimbe amintiri despre „vremurile de odinioară” după care, de regulă, se lăsa o tăcere stânjenitoare. Colonelul Race nu era bun la flecăreală, ba chiar putea trece drept un bărbat puternic şi tăcut, atât de îndrăgit de o generaţie anterioară de romancieri.

Tăcea şi acum, întrebându-se de ce insistase atâta „tânărul George” pentru întâlnirea asta. Se mai gândea şi că, de aproape un an de când nu-l mai văzuse, George Barton suferise o schimbare subtilă. Pentru el George fusese întotdeauna un om greoi, precaut, practic şi fără imaginaţie.

Ceva nu era deloc în regulă cu tipul, se gândi el. Nervos ca o pisică. Deja îşi reaprinsese de trei ori ţigara – or asta nu-i semăna deloc lui Barton.

Îşi scose pipa din gură.

— Ei bine, tinere George, care e problema?
— Ai dreptate, Race, e o problemă. Am mare nevoie de sfatul dumitale… Şi de ajutorul dumitale.
Colonelul dădu din cap şi aşteptă.
— Acum aproape un an urma să iei cina cu noi la restaurantul Luxemburg. În ultima clipă a trebuit să pleci în străinătate.
— În Africa de Sud.
— La petrecerea aceea, soţia mea a murit. Race se foi stingher în scaun.
— Ştiu. Am citit despre asta. N-am pomenit de asta până acum şi nu ţi-am oferit condoleanţe din cauză că n-am vrut să răscolesc lucrurile. Dar îmi pare rău, bătrâne, ştii asta.
— Oh, da, da. Nu asta e problema. S-a presupus că soţia mea s-a sinucis.
Sprâncenele lui Race se înălţară.
— S-a presupus?
— Citeşte astea.
Îi dădu cele două scrisori pe care le ţinea în mână.
— Anonime?
— Da. Şi eu cred ce scrie în ele.
Race clătină încetişor din cap.
— Ăsta e un lucru periculos. Te-ar mira să ştii câte scrisori mincinoase s-au scris după orice eveniment care a avut parte de publicitate în presă.
— Ştiu. Dar scrisorile astea n-au fost scrise la vremea aceea, ci şase luni mai târziu.
Race dădu din cap.
— E un aspect. Cine crezi că le-a scris?
— Nu ştiu. Nu-mi pasă. Important e că eu cred că, ce se scrie în ele este adevărat. Soţia mea a fost omorâtă.
Race îşi puse jos pipa. Se îndreptă în scaun.
— De ce crezi asta? Ai avut vreo bănuială la vremea aceea? Poliţia a avut?
— Am fost năuc când s-a întâmplat – complet dărâmat. Am acceptat pur şi simplu verdictul anchetei. Soţia mea

avusese gripă, era cu moralul la pământ. Singura concluzie care s-a impus a fost sinuciderea. Vezi dumneata, substanţa era în poşeta ei.

— Ce substanţă anume?

— Cianură.

— Îmi amintesc. A luat-o în şampanie.

— Da. La vremea aceea a părut un lucru evident.

— Ameninţase vreodată că se va sinucide?

— Nu, niciodată. Rosemary iubea viaţa.

Race dădu din cap. O întâlnise pe soţia lui George o singură dată. O considerase o tâmpiţică absolut fermecătoare, dar categoric nu genul melancolic.

— Cum a fost cu dovezile medicale privitoare la starea mentală, etcetera?

— Doctorul lui Rosemary, care o cunoştea de mică, era într-o croazieră. Când avusese gripă, fusese îngrijită de partenerul lui, un om tânăr. Îmi amintesc că tot ce a spus el a fost că tipul acela de gripă predispunea la stări depresive grave.

George făcu o pauză şi apoi continuă:

— Abia după ce am primit scrisorile astea am vorbit cu doctorul personal al lui Rosemary. Nu i-am spus nimic de scrisori, firește, am discutat doar despre ceea ce s-a întâmplat. Atunci el mi-a spus că a fost foarte surprins de ceea ce s-a întâmplat. Rosemary nu era deloc genul sinucigaş. Asta dovedea, spuse el, că până şi un pacient pe care îl cunoşti foarte bine poate acţiona într-o manieră absolut necaracteristică lui… După ce am stat de vorbă cu el mi-am dat seama cât de neconvingătoare era pentru mine sinuciderea lui Rosemary. În definitiv, o cunoşteam foarte bine. Era o persoană capabilă de crize violente de nefericire, şi uneori făcea nişte lucruri pripite, negândite, dar n-am văzut-o niciodată într-o stare de spirit care să sugereze că „ar fi vrut să termine cu toate”.

Race întrebă uşor stânjenit:

— Putea să aibă şi un alt motiv să se sinucidă în afară de deprimare? Adică, era deosebit de nefericită din pricina vreunui lucru?

— Eu… Nu… Era, poate, cam nervoasă. Evitând să se uite la gazda sa, Race întrebă:

— Era, cât de cât, o persoană melodramatică? Ştii, eu nu am văzut-o decât o dată. Dar există persoane care, la ceartă, pot să recurgă la un gest necugetat precum tentativa de sinucidere. Motivul copilăresc al „Am să te fac eu să-ţi pară rău!”

— Rosemary şi eu nu ne-am certat.

— Nu. Şi trebuie să spun că folosirea cianurii exclude posibilitatea asta. Nu e un lucru cu care să te joci, şi toată lumea o ştie.

— Ăsta e un alt aspect. Dacă, prin absurd, Rosemary s-a gândit să-şi ia zilele, n-ar fi făcut-o în felul ăsta. Dureros şi… Şi urât. Mult mai probabil ar fi fost să fi luat o supradoză de somnifere.

— De acord. Există vreo dovadă că şi-a procurat sau a deţinut cianură?

— Nu. Dar a stat un timp la ţară la nişte prieteni, şi într-o zi, ei au distrus un cuib de viespi. S-a sugerat că s-ar fi putut să ia atunci o mână de cianură de potasiu cristalizată.

— Da… Nu e un lucru greu de obţinut. Majoritatea grădinarilor păstrează un stoc de cianură.

Colonelul Race făcu o pauză, apoi continuă:

— Dă-mi voie să rezum situaţia. Nu există nici o dovadă clară cu privire la predispoziţia spre sinucidere, sau la pregătirea gestului. Dar, de asemenea, nu a existat nici o dovadă clară care să indice crima, căci altfel poliţia ar fi pus mâna pe ea.

— Numai şi ideea de crimă ar fi părut fantastică?

— Dar şase luni mai târziu nu ţi s-a mai părut fantastică?

George spuse încetişor:

— Trebuie că tot timpul am fost nesatisfăcut. Cred că în subconştient eram pregătit pentru ceea ce am văzut scris

negru pe alb, astfel că atunci când am văzut am acceptat fără rezerve.

— Da. Ei bine, asta e! Pe cine bănuieşti? George se aplecă. Faţa îi zvâcnea.

— Ăsta e lucrul care mă îngrozeşte. Dacă Rosemary a fost ucisă, una din persoanele de la masă, unul din prietenii noştri, trebuie că a făcut-o. Nimeni altcineva nu s-a apropiat de masă.

— Chelnerii? Cine a turnat vinul?

— Charles, şeful de sală de la Luxemburg. Îl ştii pe Charles? Race dădu din cap. Părea absolut imposibil să-ţi imaginezi că Charles ar fi putut otrăvi în mod deliberat un client.

— Iar chelnerul care a avut grijă de noi a fost Giuseppe. Îl cunosc pe Giuseppe de ani de zile. El mă serveşte întotdeauna când mă duc acolo. E un omuleţ încântător.

— Aşa că ajungem la grupul de la masă. Cine era acolo?

— Stephen Farraday, parlamentarul. Soţia lui, lady Alexandra Farraday. Secretara mea, domnişoara Lessing. Un tip pe nume Anthony Browne. Sora lui Rosemary, Iris şi eu. În total, şapte. Am fi fost opt dacă veneai şi dumneata.

— Înţeleg. Ei bine, Barton, cine crezi că ă făcut-o?

George strigă:

— Nu ştiu – îţi spun că nu ştiu! Dacă aş fi avut vreo idee…

— În regulă. Mă gândeam doar că s-ar putea să ai o bănuială anume. Cum stăteaţi la masă? Începe cu dumneata.

— În dreapta o aveam pe Sandra Farraday, fireşte. Lângă ea stătea Anthony Browne. Apoi Rosemary. Apoi Stephen Farraday, apoi Iris, apoi Ruth Lessing care stătea în stânga mea.

— Înţeleg. Soţia dumitale băuse şampanie mai devreme în cursul serii?

— Da. Paharele fuseseră umplute de câteva ori. S-a… S-a întâmplat în timpul programului de cabaret. Era foarte mult zgomot. Toţi urmăreau spectacolul. Ea s-a prăbuşit peste

masă chiar înainte să se aprindă luminile. Se poate să fi strigat, sau să fi icnit, dar nimeni n-a auzit nimic. Doctorul a spus că moartea s-a produs instantaneu. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Da, într-adevăr. Ei bine, Barton, la prima vedere pare destul de clar.

— Adică?

— Stephen Farraday, fireşte. El stătea în dreapta ei. Paharul ei de şampanie era aproape de mâna lui stângă. Ce era mai uşor decât să-i pună otrava în pahar imediat ce luminile s-au stins şi atenţia tuturor s-a îndreptat spre spectacolul de pe ring? Acelaşi lucru este valabil şi pentru tipul din stânga lui Rosemary. Nu trebuia decât să se aplece spre ea şi să-i pună orice în pahar. Mai există o posibilitate, dar să luăm mai întâi persoana cea mai probabilă. Ce motiv ar fi putut avea Stephen Farraday ca s-o înlăture pe soţia dumitale?

George rosti gâtuit:

— Erau… Erau prieteni destul de apropiaţi. Dacă… Dacă Rosemary l-a respins, de exemplu, se poate ca el să fi vrut să se răzbune.

— Sună foarte melodramatic. Ăsta ar fi singurul motiv?

— Da, spuse George. Era foarte roşu la faţă.

Race îi aruncă o privire fugară, apoi continuă:

— Să examinăm posibilitatea numărul doi. Una din femei.

— De ce femeile?

— Dragul meu George, la masă erau patru femei şi trei bărbaţi. Când trei perechi s-au dus la dans, la masă a rămas o femeie. Aţi dansat toţi?

— Da.

— Bun. Înainte de a începe programul de cabaret, îţi aminteşti cine a rămas la masă?

George se gândi o clipă.

— Da… Ultima dată a rămas Iris, iar înaintea ei Ruth.

— Mai ţii minte când a băut şampanie ultima oară soţia ta?

— Stai să văd… Dansase cu Browne. S-a întors la masă, îmi amintesc, şi a spus că tipul era un dansator formidabil. A luat paharul şi l-a băut. Câteva minute mai târziu orchestra a început un vals şi ea… Ea a dansat cu mine. Farraday a dansat cu Ruth şi lady Alexandra cu Browne. Iris a rămas la masă. Imediat după asta a început spectacolul de cabaret.

— Să o luăm pe sora soţiei dumitale. I-au revenit ceva bani la moartea soţiei dumitale?

— Dragul meu Race, nu fi absurd! Iris era doar un copil, o şcolăriţă.

— Am cunoscut două şcolăriţe care au comis crime.

— Dar nu Iris! Ea îi era devotată lui Rosemary.

— Nu contează, Barton. Ocazie a avut. Vreau să ştiu dacă a avut şi motiv. Soţia dumitale era o femeie bogată, parcă. Cui i-au revenit banii ei? Dumitale?

— Nu, lui Iris.

Îi explică povestea testamentului. Race ascultă cu atenţie.

— O situaţie destul de curioasă. Sora bogată şi sora săracă. Unor fete nu le-ar fi căzut bine asta.

— Sunt sigur că nu şi lui Iris.

— Poate că nu, dar motiv avea. Cine mai avea vreun motiv?

— Nimeni, absolut nimeni. Rosemary nu avea duşmani pe lume, sunt sigur. M-am interesat de asta… Am pus întrebări… Am încercat să aflu. Am luat casa asta în vecinătatea soţilor Farraday ca să…

Se opri. Race îşi luă pipa şi începu să scormonească în ea.

— N-ar fi mai bine să-mi spui tot, tinere George?

— Ce vrei să spui?

— Îmi ascunzi ceva – miroase de la o poştă. Dacă dorinţa de a afla cine ţi-a omorât soţia e mai puternică decât dorinţa de a-i apăra reputaţia, va trebui să spui tot ce ştii.

Se lăsă tăcerea.

— Foarte bine, atunci, spuse George, sugrumat. Ai câştigat.

— Ai un motiv să crezi că soţia dumitale avea un amant, nu-i aşa?

— Da.

— Stephen Farraday?

— Nu ştiu! Îţi jur că nu ştiu! Se poate să fi fost el, sau tipul celălalt, Browne. N-am putut să-mi dau seama care din ei.

— Spune-mi ce ştii despre acest Anthony Browne. Am impresia că am mai auzit numele ăsta.

— Nu ştiu nimic despre el. Nimeni nu ştie. E arătos, amuzant, dar nimeni nu ştie ce e cu el. Se presupune că e american, dar nu vorbeşte deloc cu accent.

— În fine, poate că ambasada ştie ceva despre el. Deci n-ai idee care din ei a fost?

— Nu, n-am. Ea îi scria unui amant. Am… Am examinat sugativa după aceea. Era sigur un amant… Dar nu apărea nici un nume.

Race îşi feri privirea.

— Oricum, e un punct de plecare. Lady Alexandra, de pildă, ar fi avut şi ea un cuvânt de spus, dacă soţul ei avea o relaţie cu soţia dumitale. E genul de femeie care trăieşte cu intensitate sentimentele. E genul liniştit, profund. E genul de femeie care ar omorî la o adică. Să trecem mai departe. Ce poţi să-mi spui despre cealaltă femeie, Ruth Lessing?

— Ruth nu putea să aibă nici o legătură cu asta. Nu avea nici cel mai mic motiv.

— Spui că e secretara dumitale? Ce fel de fată este?

— E cea mai scumpă fată din lume. George vorbea cu entuziasm. Practic, face parte din familie. E mâna mea dreaptă – nu cunosc pe cineva, mai bun, mai demn de încredere.

— Ţii foarte mult la ea, spuse Race urmărindu-l cu atenţie.

— Îi sunt devotat. Fata asta e foarte săritoare, Race. Depind de ea în toate privinţele. E făptura cea mai scumpă, cea mai de încredere din lume.

Race îngână ceva ce semăna cu „Umhum” şi abandonă subiectul. Nimic din purtarea sa nu îi indica lui George

faptul că, în gând, creionase un motiv foarte puternic pentru necunoscuta Ruth Lessing. Această „cea mai scumpă fată din lume” ar fi putut avea un motiv foarte puternic s-o trimită pe lumea cealaltă pe doamna Barton. Putea să fi dorit să fie a doua doamnă Barton fie dintr-un motiv material, fie pentru că era sincer îndrăgostită de patronul ei. Oricum, exista un motiv să-i dorească moartea lui Rosemary.

Spuse cu blândeţe:

— Presupun că ţi-a trecut prin cap că dumneata însuţi ai avut un motiv bunicel, George.

— Eu? George arăta interzis.

— Ei bine, gândeşte-te la Othello şi Desdemona.

— Înţeleg ce vrei să spui. Dar… Dar întotdeauna am ştiut că aveau să existe lucruri pe care… pe care va trebui să le suport. Nu că nu ţinea la mine – ţinea. Dar eu sunt un tip plicticos, Race, nu sunt genul romantic. În tot cazul, când m-am însurat cu ea ştiam că nu avea să fie totul doar lapte şi miere. M-a avertizat şi ea. M-a durut, fireşte, când s-a întâmplat… Dar să sugerezi că m-aş fi putut atinge de un fir de păr al ei…

Se opri, apoi continuă pe un alt ton:

— Oricum, dacă eu am făcut-o, de ce aş mai vrea să răscolesc toată povestea? Ar fi o nebunie.

— Absolut. De asta nici nu te suspectez în mod serios, dragul meu. Dacă tu ai fi fost criminalul, ai fi pus liniştit pe foc scrisorile astea şi n-ai fi suflat o vorbă. Apropo, cine a scris scrisorile astea?

— Poftim? George păru de-a dreptul uluit. N-am nici cea mai mică idee.

— Se pare că aspectul ăsta nu te-a interesat. Pe mine mă interesează. E prima întrebare pe care ţi-am pus-o. Înţeleg că putem presupune că n-au fost scrise de criminal. De ce să fi răscolit el lucrurile când totul era convenabil terminat? Atunci cine le-a scris? Cine are interesul să stârnească iarăşi viesparul?

— Servitorii? Se hazardă neconvins George.

— Posibil. Dacă e aşa, care servitori, şi ce cunosc ei? Avea Rosemary o servitoare de încredere?

George clătină din cap.

— Nu. Pe vremea aceea aveam o bucătăreasă, doamna Pound, care mai e încă la noi, şi două servitoare. Cred că amândouă au plecat. Nu erau de prea mult timp la noi.

— Ei bine, Barton, dacă vrei sfatul meu, şi bănuiesc că îl vrei, va trebui să analizezi problema cu mare grijă. Un lucru e cert – Rosemary e moartă. Nu o poţi readuce la viaţă indiferent ce ai face. Dacă dovada că a fost sinucidere nu e deosebit de bună, nici dovada că a fost crimă nu e. Să zicem, totuşi, că Rosemary a fost omorâtă. Chiar doreşti să răscoleşti lucrurile? Asta ar putea însemna multă publicitate neplăcută. Spălarea rufelor murdare în public, aventurile soţiei dumitale ar deveni bun public…

George Barton spuse cu violenţă:

— Chiar mă sfătuieşti să las ca nu ştiu ce porc să scape basma curată? Băţosul ăsta de Farraday, cu discursurile lui pompoase, şi preţioasa lui carieră – şi probabil, în tot timpul ăsta, un criminal laş!

— Am vrut doar să ştii ce te aşteaptă.

— Vreau să aflu adevărul.

— Foarte bine. În cazul ăsta, eu m-aş duce cu scrisorile la poliţie. Probabil, poliţia va fi în stare să descopere cine le-a scris şi dacă cel care le-a scris ştie ceva.

— Nu am de gând să mă duc la poliţie. De asta am vrut să discut cu dumneata. Am intenţia să instalez o capcană pentru criminal.

— Ce naiba vrei să spui?

— Ascultă, Race. Am de gând să dau o petrecere la Luxemburg. Vreau să vii şi dumneata. Aceleaşi persoane, soţii Farraday, Anthony Browne, Ruth, Iris, eu. Am plănuit totul.

— Ce ai de gând să faci?

George râse slab.

— Ăsta e secretul meu. Aş strica totul dacă aş spune cuiva – chiar şi numai dumitale. Vreau să vii cu o minte imparţială şi să vezi ce se întâmplă.

Race se aplecă. Glasul îi deveni brusc tăios.

— Nu-mi place asta, George. Ideile astea melodramatice din cărţi nu ţin. Du-te la poliţie. Poliţia ştie cum să trateze problemele astea. Are profesionişti. Nu e de recomandat ca într-o crimă să-şi bage nasul un amator.

— Tocmai de asta vreau să fii şi dumneata acolo. Dumneata nu eşti un amator.

— Pentru că am lucrat cândva în Serviciul de Contraspionaj al armatei? Şi, oricum, ai de gând să mă ţii în beznă.

— E necesar.

Race clătină din cap.

— Îmi pare rău. Refuz. Nu-mi place planul dumitale şi nu vreau să iau parte la el. Renunţă, George.

— N-am de gând să renunţ. Am pus la punct totul.

— Nu mai fi atât de încăpăţânat. Nu-mi place ideea. Nu o să meargă. S-ar putea chiar să fie periculos. Te-ai gândit la asta?

— Pentru cineva sigur va fi periculos.

Race oftă.

— Nu ştii ce faci. În fine, să nu spui că nu te-am avertizat. Te rog pentru ultima oară – renunţă!

George Barton clătină din cap.

Capitolul V

Dimineaţa de 2 noiembrie sosi umedă şi mohorâtă. În casa din Elvaston Square era atât de întuneric încât la micul dejun trebuiră să aprindă lumina.

Contrar obiceiului de a-şi lua micul dejun în camera ei, Iris coborâse şi şedea acolo albă şi străvezie, jucându-se cu furculiţa prin mâncarea din farfurie. George răsfoia The Times cu o mână nervoasă, iar la celălalt capăt al mesei Lucilla Drake plângea copios într-o batistă.

— Simt că băiatul meu drag va face ceva groaznic. E atât de sensibil… N-ar fi spus el că e o problemă de viaţă şi de moarte dacă n-ar fi fost.

Foşnindu-şi ziarul, George spuse tăios:

— Te rog să te linişteşti, Lucilla. Ţi-am spus că mă voi ocupa eu de asta.

— Ştiu, dragă Gerge, tu eşti mereu atât de amabil! Dar simt că orice întârziere ar putea fi fatală. Toate cercetările astea pe care spui că le faci iau foarte mult timp.

— Nu, le vom termina repede.

— El a spus: „Cel târziu pe 3.”, or 3 e mâine. Nu m-aş ierta niciodată dacă iubitului meu băiat i s-ar întâmpla ceva.

— Nu i se va întâmpla.

George îşi şterse mustaţa cu şerveţelul, se ridică, o bătu cu blândeţe pe spate pe doamna Drake şi porni spre uşa.

— Fruntea sus, draga mea, spuse el. Am s-o pun chiar acum pe Ruth să telegrafieze.

Iris îl urmă în hol.

— George, nu crezi că ar trebui să amânăm petrecerea de diseară? Mătuşa Lucilla e foarte tulburată. N-ar fi mai bine să stăm acasă cu ea?

— Categoric nu! Faţa rozalie a lui George se făcu purpurie. De ce să-l lăsăm pe pungaşul ăla afurisit să ne dea viaţa peste cap? Ăsta e şantaj – adevărat şantaj. Dacă ar fi după mine, nu i-aş da un chior!

— Mătuşa Lucilla n-ar fi de acord cu asta.

— Lucilla e o proastă – întotdeauna a fost. Femeile astea care fac copii după patruzeci de ani par să nu aibă pic de minte. Îşi răsfaţă odraslele încă din leagăn dându-le tot ce poftesc. Dacă tânărul Victor ar fi fost lăsat să se descurce singur, i-ar fi servit de lecţie. Să nu ne certăm, Iris, Am să aranjez eu ceva până diseară astfel încât tu şi Lucilla să puteţi dormi liniştite. La nevoie, o vom lua cu noi.

— Oh, nu, ea urăşte restaurantele… Şi o apucă moţăitul. Nu suportă căldura, iar fumul de ţigară îi provoacă astm.

— Ştiu. N-am vorbit serios. Du-te şi înveseleşte-o, Iris. Spune-i că totul o să fie bine.

Se întoarse şi ieşi pe uşa din faţă. Iris se îndreptă încetişor spre sufragerie. Sună telefonul şi se duse să răspundă.

— Alo… Cine? Chipul i se transfigura de plăcere. Anthony!

— Chiar el. Te-am sunat ieri dar n-am dat de tine. Ai dus ceva muncă de lămurire cu George?

— Ce vrei să spui?

— George a fost foarte insistent privitor la invitaţia la petrecerea ta de diseară. Nu seamănă deloc cu stilul lui „Ia mâna de pe pupila mea iubită!” A ţinut neapărat să vin şi eu. M-am gândit că o fi rezultatul strădaniilor tale.

— Nu… N-are nici o legătură cu mine.

— Şi-a schimbat sentimentele din proprie iniţiativă?

— Nu chiar. E…

— Alo, mai eşti pe fir?

— Da.

— Spuneai ceva. Ce s-a întâmplat, iubito? Te-am auzit oftând.

— Nu… Nimic. Mâine am să mă simt bine. Totul o să fie bine mâine.

— Ce încredere înduioşătoare! Oare nu se spune: „Mâine nu vine niciodată”?

— Nu.

— Iris, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Nu pot să-ţi spun. Am promis.

— Spune-mi, scumpa mea.

— Nu… Zău că nu pot. Anthony, vrei să-mi spui ceva?

— Dacă pot.

— Ai… ai fost vreodată îndrăgostit de Rosemary?

— Deci asta e. Da, Iris, am fost un picuţ îndrăgostit de Rosemary. Era foarte frumoasă, tu ştii. Iar apoi, într-o zi când stăteam de vorbă cu ea, te-am văzut pe tine coborând treptele şi într-o clipă totul s-a terminat. N-a mai existat pe lume nimeni în afară de tine. Asta este purul adevăr. Să nu te îndoieşti de asta.

— Mă bucur, Anthony. Îţi mulţumesc.
— Ne vedem diseară. E ziua ta de naştere, nu-i aşa?
— Petrecerea e diseară, dar ziua mea e abia peste o săptămână.
— Nu pari entuziasmată.
— Nu sunt.
— Presupun că ştie el George ce face, dar mie nu mi se pare o idee nebunească să dai o petrecere în acelaşi loc unde…
— Oh, am fost de câteva ori la Luxemburg de atunci… de când Rosemary… Adică, nu se poate evita.
— Ai dreptate. Ţi-am luat un cadou de ziua ta. Sper să-ţi placă. Au revoir.
Anthony închise.
Iris se întoarse la Lucilla Drake să o liniştească.
Sosind la birou, George o chemă imediat pe Ruth Lessing.
Fruntea îngrijorată i se înseninã puţin la intrarea ei, calmă şi zâmbitoare, în costumul negru, îngrijit.
— Bună dimineaţa.
— Bună dimineaţa, Ruth. Iarăşi necazuri. Uită-te la asta.
Ea luă telegrama întinsă.
— Iarăşi Victor Drake.
— Da, lua-l-ar naiba.
Ea rămase tăcută un minut, cu telegrama în mână. O faţă smeadă, bronzată, care îşi încreţea nasul când râdea. Un glas batjocoritor, spunând: „genul de fată care ar trebui să se mărite cu şeful…” Cât de viu îşi amintea totul!
Se gândi: „Parcă ar fi fost ieri…”
Glasul lui George o aduse înapoi.
— N-a fost cam acum un an când l-am expediat de aici cu vaporul?
— Parcă, da. De fapt, cred că a fost pe 27 octombrie.
— Eşti uimitoare. Ce memorie ei!
Ea îşi spuse că avea un motiv foarte bun să ţină minte. Influenţa lui Victor o făcuse să hotărască, ascultând la

telefon glasul nepăsător al lui Rosemary, că o ura pe soţia patronului ei.

— Cred că ne putem considera norocoşi că a rezistat să stea acolo atât de mult. Chiar dacă asta ne-a mai costat cincizeci de lire acum trei luni.

— Trei sute de lire acum pare foarte mult.

— Oh, da. Nu va căpăta atât. Va trebui să facem obişnuitele investigaţii.

— Ar fi bine să iau legătura cu domnul Ogilvie.

Alexander Ogilvie era agentul lor din Buenos Aires – un scoţian sobru, încăpăţânat.

— Da. Telegrafiază-i imediat. Mama lui e la pământ, ca de obicei. Pune în pericol petrecerea de diseară.

— Aţi vrea să rămân eu cu ea?

— Nu, nici vorbă. Dumneata eşti singura persoană care trebuie să fie acolo. Am nevoie de dumneata, Ruth. Îi luă mâna. Dumneata eşti atât de altruistă!

— Nu sunt deloc altruistă. Zâmbi şi adăugă: N-ar fi mai bine să iau legătura cu domnul Ogilvie prin telefon? S-ar putea ca până diseară situaţia să fie lămurită.

— O idee excelentă. Merită cheltuiala.

— Mă ocup eu imediat de asta. Îşi desprinse blând mâna şi ieşi.

La douăsprezece şi jumătate, George ieşi şi luă un taxi până la restaurantul Luxemburg.

Charles îi ieşi în întâmpinare, îndatoritor şi zâmbitor ca întotdeauna.

— Bună ziua, domnule Barton.

— Bună ziua, Charles. Totul e aranjat pentru diseară?

— Cred că veţi fi mulţumit, domnule.

— Aceeaşi masă?

— Cea din mijloc din separeu, nu-i aşa?

— Da… Şi ai înţeles treaba cu locul în plus?

— Totul e aranjat.

— Ai făcut rost de… Rosmarin?

— Da, domnule Barton. Mă tem că nu va fi foarte decorativ. Nu v-ar plăcea să adăugăm nişte vâsc sau câteva crizanteme?

— Nu, nu, doar rosmarin.

— Prea bine, domnule. Poate doriţi să vedeţi meniul? Giuseppe!

La un semn, apăru un italian mărunţel şi zâmbitor, între două vârste.

— Meniul pentru domnul Barton.

Meniul fu prezentat.

George se uită în fugă peste el.

— Da, foarte bine.

Îl dădu înapoi. Charles îl conduse la uşă. Cu glasul uşor coborât, spuse:

— Pot să vă spun că apreciem foarte mult faptul că vă întoarceţi la noi, domnule Barton?

Pe chipul lui George apăru stafia unui zâmbet.

— Trebuie să uităm trecutul… Nu ne putem îngropa în trecut. Tot ce a fost s-a termninat pentru totdeauna.

— Foarte adevărat, domnule Barton. Cu toţii am fost şocaţi şi îndureraţi la vremea aceea. Sper ca domnişoara să aibă o petrecere frumoasă de ziua ei şi ca totul să meargă după cum doriţi.

George ieşi, cu un surâs strâmb pe buze. Nu era un om cu destulă imaginaţie ca să simtă vreo undă de compătimire faţă de restaurantul Luxemburg.

Prânzi la clubul său, şi după aceea se duse la o întâlnire a directorilor.

În drum spre birou, o sună de la cabina telefonică pe o anume Maida Vale. Ieşi din cabină cu un oftat de uşurare. Totul mergea conform planului.

La birou, Ruth veni imediat la el.

— În legătură cu Victor Drake.

— Spune.

— Mă tem că e o afacere urâtă. Există posibilitatea unei urmări injustiţie. Timp de o perioadă considerabilă s-a

înfruptat din banii firmei.
— Aşa a spus Ogilvie?
— Da. A sunat acum zece minute. Spune că Victor a fost foarte obraznic privitor la toată povestea.
— Nici nu mă mir!
— Dar spune că nu-l vor da în judecată dacă returnează banii. Domnul Ogilvie a vorbit cu patronul şi acesta a fost de acord. Suma delapidată este de o sută şaizeci şi cinci de lire.
— Deci jupanul Victor spera să bage în buzunar o sută treizeci şi cinci de lire?
— Mă tem că da.
— Ei bine, i-am tăiat macaroana, spuse George cu un rânjet de satisfacţie.
— I-am spus domnului Olgivie să meargă înainte şi să rezolve problema. Am făcut bine?
— Personal, m-ar încânta să-l văd pe escroc la puşcărie, dar trebuie să ne gândim la mama lui. E proastă, dar e de treabă. Aşadar jupân Victor câştigă ca de obicei.
— Ce bun sunteţi!
— Eu?
— Cred că sunteţi cel mai bun om din lume.
George se simţi încântat şi stânjenit totodată. Într-un impuls, îi luă mâna şi i-o sărută.
— Scumpa mea Ruth. Cea mai scumpă şi mai bună prietenă. Ce m-aş fi făcut fără tine?
Stăteau în picioare, foarte aproape unul de altul.
Ruth se gândi: „Aş fi putut fi fericită cu el. L-aş fi putut face fericit. Dacă n-ar…”
George se gândi: „Să ascult sfatul lui Race? Să renunţ la tot? Chiar ar fi ăsta cel mai bun lucru?”
Nehotărârea pluti asupra lui apoi plecă. Spuse:
— La Luxemburg, la 9:30.
Capitolul VI
Veniseră toţi.

George răsuflă uşurat. Până în ultima clipă se temuse de o defecţiune de ultim moment, dar planul reuşise – erau cu toţii aici.

Stephen Farraday, înalt şi ţeapăn, puţin afectat ca purtare. Sandra Farraday într-o rochie de seară din catifea neagră şi cu smaralde la gât. Fără nici o îndoială, femeia avea rasă. Purtarea ei era absolut naturală, poate o idee mai volubilă decât de obicei. Şi Ruth era îmbrăcată în negru, fără nici o podoabă în afara unei broşe în formă de agrafă. Părul negru ca pana corbului îi era strâns lipit de cap, iar gâtul şi braţele îi erau foarte albe – mai albe ca ale celorlalte femei. Ruth era o fată muncitoare, nu mai avusese de mult timp liber în care să se bronzeze. Ochii li se întâlniră şi, ca şi cum ea ar fi citit nelinişte în ai lui, îi zâmbi liniştitor. Loiala Ruth! Lângă el, Iris stătea neobişnuit de tăcută. Era palidă, însă paloarea i se potrivea, dându-i o frumuseţe gravă şi stranie. Purta o rochie simplă, de un verde crud. Ultimul sosit era Anthony Browne. Sosi cu un pas iute şi furişat pe care George îl asocie cu mersul unei sălbăticiuni – o panteră, poate, sau un leopard. Tipul nu era întru totul civilizat.

Erau cu toţii acolo, prinşi în capcana lui George. Acum piesa putea începe…

Cocteiurile fură băute. Se ridicară şi trecură pe sub arcadă în restaurantul propriu zis.

Cupluri care dansau, muzică moale interpretată de negri, chelneri abili şi grăbiţi.

Charles le ieşi înainte şi, zâmbitor, îi conduse la masa lor. Aceasta era în celălalt capăt al sălii, într-un separeu deschis în care mai erau două mese de două persoane. La una stătea un străin între două vârste şi o blondă fermecătoare, iar la cealaltă un băiat şi o fată.

Amabil, George le indică locurile.

— Sandra, dumneata vei sta aici, în dreapta mea. Browne, ia loc lângă ea. Iris, draga mea, e petrecerea ta! Trebuie să te am lângă mine. Farraday, dumneata stai lângă ea. Apoi tu, Ruth…

Se opri – între Ruth şi Anthony era un loc liber.

— S-ar putea ca prietenul meu Race să întârzie puţin. A spus să nu-l aşteptăm. O să apară el până la urmă. Mi-ar plăcea să-I cunoaşteţi, e un tip grozav, a umblat prin toată lumea şi vă poate spune nişte istorioare pe cinste.

Iris se aşează, cuprinsă de un sentiment de mânie. George o făcuse intenţionat – o despărţise de Anthony. Ruth ar fi trebuit să stea în locul ei. Aşadar, George tot nu-l plăcea pe Anthony şi nu avea încredere în el.

Aruncă o privire peste masă. Anthony era încruntat. Nu se uita la ea. O dată se uită pieziş la scaunul gol de lângă el. Spuse:

— Mă bucur că ai invitat încă un bărbat, Barton. S-ar putea să trebuiască să plec devreme. Am dat aici de un tip pe care îl cunosc.

George spuse zâmbind:

— Te ocupi de afaceri în timpul de distracţie? Eşti prea tânăr pentru asta, Browne. Pentru că veni vorba, cu ce fel de afaceri te ocupi?

Răspunsul lui Anthony veni intenţionat şi degajat.

— Crimă organizată, Barton, ăsta e răspunsul pe care îl dau întotdeauna când sunt întrebat. Jafuri aranjate. Furturi plănuite.

Sandra râse şi spuse:

— Ai ceva de a face cu armamentul, nu-i aşa, domnule Browne? În zilele noastre, ticălosul din piesă e întotdeauna un rege al armamentului.

Iris văzu cum ochii lui Anthony se măriră o clipă de mirare. El spuse degajat:

— Nu trebuie să mă dai de gol, lady Alexandra, totul e foarte secret. Pretutindeni se află spionii unei puteri străine. Să fim atenţi ce vorbim.

Clătină din cap cu o solemnitate batjocoritoare.

Chelnerul luă farfuriile în care se serviseră scoicile. Stephen o întrebă pe Iris dacă ar vrea să danseze.

Curând dansau toţi. Atmosfera se relaxă.

La un moment dat Iris ajunse să danseze cu Anthony. Spuse:

— Urât din partea lui George că nu ne-a lăsat să stăm alături.

— Ba eu zic că e frumos. În felul ăsta pot să mă uit tot timpul la tine peste masă.

— Chiar trebuie să pleci devreme?

— S-ar putea. Auzi, tu ştiai că vine şi colonelul acela, Race?

— Nu, n-am avut nici cea mai mică idee.

— Foarte ciudat.

— Îl cunoşti? Oh, da, aşa mi-ai spus zilele trecute. Ce fel de om e?

— Nimeni nu ştie cu adevărat.

Se întoarseră la masă. Timpul trecea. Încetişor, tensiunea părea să se apropie din nou. Atmosfera de la masă era cea de nervi încordaţi. Doar George părea bine dispus şi nepăsător.

Iris îl văzu uitându-se la ceas.

Brusc se auzi un răpăit de tobe şi luminile păliră. Pe ring apărură dansând trei bărbaţi şi trei fete. După ei urmă un bărbat, care imită diverse zgomote. Trenuri, vapoare, aeroplane, maşini de cusut. Avu mare succes. Apoi Lenny şi Flo executară un dans care era mai mult acrobaţie decât dans. Alte aplauze. După ei se produse ansamblul Luxemburg Six. Luminile se aprinseră.

Toată lumea clipi mărunt.

În acelaşi timp, un val de neaşteptată eliberare păru să treacă peste grupul de la masă. Era ca şi cum ceva la care se aşteptaseră în subconştient să se întâmple eşuase. Căci, cu o ocazie anterioară, aprinderea luminilor coincisese cu descoperirea cadavrului prăbuşit peste masă. Acum era ca şi cum trecutul era definitiv îngropat în uitare. Umbrele tragediei trecute se risipiseră.

Sandra se întoarse vioaie spre Anthony. Stephen îi făcu o remarcă lui Iris, şi Ruth se aplecă să ia parte şi ea la

discuţie. Numai George stătea şi se uita fix la scaunul gol de peste drum de el. Tacâmul din faţa scaunului era pus, în pahar era şampanie. În orice moment putea să vină cineva, putea să se aşeze acolo…

Un ghiont al lui Iris îl readuse la realitate.

— Trezeşte-te, George, ridică paharul.

— Mai întâi, un toast. Pentru domnişoara a cărei zi de naştere o sărbătorim. La mulţi ani, Iris Marle!

Toţi închinară râzând, apoi se ridicară să danseze. George cu Iris, Stephen cu Ruth, Anthony cu Sandra. Era o melodie veselă de jazz.

Reveniră cu toţii la masă, râzând şi vorbind, şi se aşezară.

Apoi, brusc, George se aplecă în faţă.

— Vreau să vă spun tuturor ceva. Acum un an, aproximativ, eram cu toţii aici înaintea unei seri care s-a încheiat tragic. Nu vreau să redeştept tristeţea trecută, dar nici nu vreau să simt că Rosemary a fost complet uitată. Am să vă rog să beţi în memoria ei – de dragul Amintirii.

Ridică paharul. Toţi ceilalţi le ridicară ascultători pe ale lor. Chipurile lor erau nişte măşti politicoase.

George spuse:

— Pentru Rosemary, spre aducere aminte! Paharele fură duse la buze. Băură.

Urmă o pauză… Apoi George se bălăbăni în faţă şi se prăbuşi în scaun, cu mâinile ridicate frenetic la gât, cu faţa devenind stacojie în timp ce se lupta să respire.

Îi trebui un minut şi jumătate să moară.

CARTEA A TREIA

Iris

„Căci am crezut că morţii au parte de pace. Dar nu e aşa…”

Capitolul I

Colonelul Race trecu pragul lui New Scotland Yard. Completă formularul care îi fu înaintat şi câteva minute mai

târziu dădea, mâna cu inspectorul şef Kemp în biroul acestuia.

Cei doi se cunoşteau foarte bine. Ca fel de a fi, Kemp aducea uşor cu acel mare veteran, Battle. Întrucât lucrase mulţi ani sub comanda lui Battle, poate că, inconştient, copiase multe din manierele bătrânului. Dădea aceeaşi impresie de cioplit dintr-o singură bucată, dar în timp ce Battle sugerase un lemn precum stejarul sau tekul, inspectorul şef Kemp sugera un lemn mai arătos – mahon, să spunem, sau lemnul de trandafir.

— Ai făcut bine că ne-ai sunat, colonele, spuse Kemp. O să avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obţine pentru cazul de faţă.

— Se pare că ne va da mari bătăi de cap, spuse Race.

Kemp nu încercă să îl contrazică! Accepta indiscutabilul fapt că doar cazurile extrem de delicate, de mare publicitate sau de o importanţă supremă ajungeau la el. Spuse cu seriozitate:

— E vorba de implicarea familiei Kidderminster. Îţi imaginezi că asta înseamnă să umblăm cu mare grijă.

Race dădu din cap. O întâlnise de mai multe ori pe lady Alexandra. Era una din femeile acelea liniştite cu o poziţie inatacabilă, pe care părea fantastic s-o asociezi cu publicitatea de senzaţie. O auzise vorbind la întruniri publice, fără entuziasm, dar cu claritate şi competenţă, stăpânind bine subiectul şi expunându-l excelent.

Genul de femeie a cărei viaţă publică era în toate ziarele, şi a cărei viaţă particulară era practic inexistentă.

Totuşi, se gândi el, asemenea femei au viaţă particulară. Ele cunosc disperarea, şi dragostea, şi chinurile geloziei, îşi pot pierde controlul şi risca însăşi viaţa într-un joc pătimaş.

Întrebă curios:

— Presupui că „ea a făcut-o”, Kemp?

— Lady Alexandra? Dumneata crezi că ea a fost?

— Habar n-am. Dar presupun că ea. Sau soţul ei – care apare sub mantia Kidderminster.

Ochii verzi ca marea ai inspectorului şef Kemp priviră impasibili în cei de culoare închisă ai lui Race.

— Dacă vreunul din ei doi a comis crima, ne vom da toată silinţa să ajungă în ştreang. Dumneata ştii asta. În ţara asta nu există teamă sau favoruri pentru criminali. Dar va trebui să fim absolut siguri de dovezile noastre – procurorul va insista asupra acestui lucru.

Race dădu din cap, apoi spuse:

— Hai să vedem faptele.

— George Barton a murit otrăvit cu cianură – la fel ca soţia lui cu un an în urmă. Spui că, de fapt, erai în restaurant?

— Da. Barton mă invitase la petrecere. Am refuzat. Nu-mi plăcea ce făcea. Am protestat şi l-am sfătuit să vină la voi dacă avea dubiu cu privire la moartea soţiei lui.

— Asta trebuia să facă.

— El însă a persistat în ideea lui – să-i întindă o capcană criminalului. Nu a vrut să-mi spună în ce consta capcana, întreaga afacere m-a neliniştit, aşa că aseară m-am dus şi eu la Luxemburg ca să stau cu ochii pe ei. Masa mea era la o oarecare distanţă de a lor, nu voiam să bat la ochi. Din păcate, nu-ţi pot spune nimic. N-am văzut nimic cât de cât suspect. Singurii care s-au apropiat de masă au fost chelnerii şi invitaţii lui.

— Da, asta îngustează sfera cercetărilor, nu-i aşa? A fost unul din ei, sau a fost chelnerul, Giuseppe Bolsano. L-am chemat din nou aici în dimineaţa asta, m-am gândit că poate vrei să vorbeşti cu el, dar eu cred că nu are nici o legătură cu povestea asta. E de doisprezece ani la Luxemburg, reputaţie bună, însurat, trei copii, dosar bun. Se înţelege bine cu toţi clienţii.

— Ne rămân invitaţii.

— Da. Acelaşi grup care a fost de faţă şi când a murit doamna Barton.

— Ce îmi poţi spune despre afacerea aia, Kemp?

— M-am uitat prin ea întrucât pare destul de evident că cele două se înlănţuie. Adams s-a ocupat de ea. Nu a fost

ceea ce numim noi un caz clar de sinucidere, dar sinuciderea a fost soluţia cea mai probabilă, şi în lipsa oricărei dovezi care să sugereze că a fost crimă, a trebuit să o lăsăm sinucidere. Nu puteam face nimic altceva. Avem multe cazuri ca ăsta în dosarele noastre, după cum ştii. Sinucidere cu semn de întrebare. Publicul nu ştie de semnul de întrebare, dar noi îl păstrăm în minte. Uneori continuăm să adulmecăm în linişte în jurul lui. Câteodată apare ceva, alteori nu. În cazul ăsta nu a apărut.

— Până acum.

— Până acum. Cineva 1-a informat în secret pe domnul Barton că soţia lui fusese omorâtă. El s-a mişcat pe cont propriu, ba a şi anunţat că este pe pista cea bună – dacă era sau nu – nu ştim, însă criminalul trebuie că a crezut că era, drept care acţionează şi îl trimite pe domnul Barton pe lumea cealaltă. Aşa văd eu că s-au întâmplat lucrurile, sper că eşti de acord.

— Oh, da, partea asta pare destul de clară. Naiba ştie care era capcana – am observat că la masă era un scaun gol. Poate se aşteaptă un martor neştiut. Oricum, scaunul gol a alertat persoana vinovată într-atât încât n-a mai aşteptat închiderea capcanei.

— Avem aşadar cinci suspecţi, spuse Kemp. Şi mai trebuie să continuăm cercetările şi în primul caz, cel al doamnei Barton.

— Acum eşti clar de părere că nu s-a sinucis?

— Crima asta pare să dovedească că nu. Deşi nu cred că putem fi condamnaţi că la vremea respectivă am acceptat teoria sinuciderii ca fiind cea mai probabilă. Au existat anumite dovezi în privinţa asta.

— Stare depresivă după gripă?

— Asta a fost pentru anchetă. S-a căzut de acord cu dovezile medicale şi s-au menajat sentimentele tuturor. E un lucru care se face zilnic. Şi mai exista scrisoarea neterminată către soră în care dădea instrucţiuni cum să-i fie împărţite bunurile personale, lucru ce dovedea că ideea

sinuciderii exista deja în mintea ei. Biata femeie, nici vorbă că era deprimată, dar când e vorba de femei, în nouă cazuri din zece la mijloc e o aventură amoroasă.

— Deci ştiai că doamna Barton avea o aventură.

— Da, am descoperit curând asta. Fusese discretă, dar nu ne-a luat mult să aflăm.

— Stephen Farraday?

— Da. Se întâlneau în micul apartament de lângă Earl's Court. Treaba a durat mai mult de şase luni. Să zicem că s-au certat, sau că el s-a plictisit de ea – în fine, n-ar fi prima femeie care să îşi ia viaţa într-o criză de disperare.

— Dar cu cianură într-un restaurant?

— Da, dacă a vrut să-i dea o nuanţă dramatică. Din ce am putut afla, ea nu se prea omora cu convenienţele – toate precauţile veneau din partea lui.

— Există vreo dovadă precum că soţia lui ştia ce se petrecea?

— Din câte am aflat noi, nu ştia nimic.

— Cu toate astea, se poate să fi ştiut, Kemp. Nu e genul de femeie care să-şi pună inima pe tarabă.

— Chiar aşa. Amândoi sunt suspecţi. Ea pentru gelozie. El pentru cariera lui. Divorţul i-ar fi distrus-o, căci el ar fi însemnat să-şi pună în cap tot clanul Kidderminster.

— Ce-mi poţi spune despre secretară?

— Şi ea e un posibil suspect. Poate că era îndrăgostită de George Barton. Circulă zvonul că erau în relaţii destul de apropiate. De fapt, ieri, una din telefoniste îl imita pe Barton ţinând mâna lui Ruth Lessing şi spunând că nu se putea descurca fără ea, iar domnişoara Lessing a ieşit şi le-a prins, a concediat-o pe fată pe loc, i-a dat banii pe o lună şi i-a spus să plece. Asta arată că era sensibilă la subiectul ăsta. Mai e şi sora care a moştenit o grămadă de bani, să nu uităm asta. Pare o copilă de treabă, dar nu se ştie niciodată. Şi mai e celălalt prieten al doamnei Barton.

— Sunt nerăbdător să aud ce ştii despre el.

— Fantastic de puţin… Dar puţinul ăsta nu e frumos. Paşaportul lui e în ordine. Este cetăţean american, şi n-am putut găsi nimic legat de el, bun sau rău. A venit aici, a tras la Claridge's şi a reuşit să facă cunoştinţă cu lordul Dewsbury.

— Om de încredere?

— S-ar putea. Dewsbury pare să fi prins o slăbiciune, pentru el – i-a cerut să rămână. Tocmai atunci a fost o perioadă destul de critică.

— Armament, spuse Race, A existat necazul ăla la uzinele Dewsbury cu privire la noul proces de fabricare a tancurilor.

— Da. Tipul ăsta, Browne, s-a arătat interesat de armament. La scurt timp după ce el a fost acolo s-a descoperit afacerea cu sabotajul – în ultima clipă. Browne a cunoscut mulţi amici buni ai lui Dewsbury, şi se pare că i-a cultivat pe toţi cei care aveau legături cu firmele de armament. Ca urmare, i s-au arătat o mulţime de chestii pe care, după părerea mea, n-ar fi trebuit să le vadă, şi nu la mult timp după prezenţa lui în zonă au apărut necazuri serioase în uzine.

— E un personaj interesant acest domn Anthony Browne?

— Da. Are foarte mult farmec şi profită din plin de el.

— Şi unde intervine în treaba asta doamna Barton? Avea vreo legătură George Barton cu, domeniul armamentului?

— Nu. Dar se pare că doamna Barton şi Browne erau destul de intimi. Se poate ca lui să-i fi scăpat ceva în faţa ei. Dumneata ştii foarte bine, colonele, ce poate scoate o femeie drăguţă de la un bărbat!

Colonelul dădu din cap. După un minut, întrebă:

— Ai pus mâna pe scrisorile acelea primite de George Barton?

— Da. Erau în sertarul biroului lui de acasă. Mi le-a dat domnişoara Marle.

— Ştii că mă interesează scrisorile alea, Kemp. Ce spun experţii despre ele?

— Hârtie ieftină, cerneală ordinară – amprentele arată că George Barton şi Iris Marle au umblat cu ele – şi o mulţime de urme neidentificate pe plic, funcţionari de la poştă, etc. Scrisorile au fost scrise cu litere de tipar de către cineva, spun experţii, cu educaţie şi stare normală de sănătate.

— Educaţie. Nu o servitoare?

— Se presupune că nu.

— Asta face ca lucrurile să fie şi mai interesante.

— Asta înseamnă că altcineva avea bănuieli, cel puţin.

— Cineva care nu s-a dus la poliţie. Cineva care era pregătit să stârnească bănuielile lui George, dar care nu a dus afacerea până la capăt. E ceva ciudat aici, Kemp. El n-ar fi putut să le scrie singur, nu-i aşa?

— Ba ar fi putut. Dar de ce?

— Ca un preliminariu la sinucidere – o sinucidere care, în intenţia lui, trebuia să arate a crimă.

— Astfel încât Stephen Farraday să atârne în ştreang? E o idee, dar ar fi trebuit să fie sigur că totul îl indica pe Farraday drept criminal. Aşa cum stă treaba, nu avem nici o dovadă care să-l incrimineze pe Farraday.

— Ce e cu cianura? S-a găsit vreun ambalaj?

— Da. Un pliculeţ alb de hârtie, sub masă. Înăuntru erau urme de cianură. Nu avea nici o amprentă pe el.

— A observat cineva ceva aseară?

— De fapt, cu asta am să încep azi. Am să le iau tuturor declaraţii complete, şi am să iau declaraţii şi de la persoanele care erau la celelalte două mese din separeu. Răsfoi hârtiile de pe birou. Uite, am găsit. Gerald Tollington, din regimentul de gardă, şi Patricia Brice-Woodworth. Tineri logodiţi. Aş paria că n-au văzut nimic. Şi domnul Pedro Morales – un exemplar scârbos din Mexic, până şi albul ochilor îl avea galben – şi domnişoara Christine Shannon, o blondă fermecătoare căutătoare de aur, despre care, la fel, aş paria că n-a văzut nimic, căci nu are ochi decât pentru bani. Există o şansă de unu la sută ca vreunul

din ei să fi văzut ceva, dar le-am luat numele şi adresele. Vom începe cu Giuseppe, chelnerul. E aici.

Capitolul II

Giuseppe Bolsano era un bărbat între două vârste, cu o faţă inteligentă, aducând cu cea a unei maimuţe. Era nervos, dar nu nejustificat. Avea o engleză fluentă întrucât, explică el, se afla în Anglia de la şaisprezece ani şi se însurase cu o englezoaică. Kemp îl tratã cu simpatie.

— Deci, Giuseppe, să auzim dacă ţi-ai mai adus aminte de ceva.

— Pentru mine e foarte neplăcut. Eu am servit la masa aceea. Eu am turnat băutura. Lumea va spune că nu sunt întreg la minte, că eu am pus otrava în pahare. Nu e aşa, dar asta va spune lumea. Deja domnul Goldstein mi-a spus că ar fi bine să-mi iau o săptămână concediu, astfel încât oamenii să nu îmi pună întrebări şi să mă arate cu degetul. E un om cinstit şi drept şi ştie că nu e vina mea şi că lucrez acolo de doisprezece ani, aşa că nu mă concediază cum ar fi făcut patronii altor restaurante. Şi monsieur Charles a fost amabil, dar în tot cazul pentru mine e un mare ghinion, şi asta mă face să-mi fie frică. Am oare un duşman, mă întreb?

— Şi cum e, ai?

Giuseppe întinse braţele.

— Eu? Eu n-am nici un duşman pe lume. Mulţi prieteni buni, dar nici un duşman.

Kemp mârâi.

— Acum să vorbim despre aseară. Povesteşte-mi despre şampanie.

— Era Clicquot, 1928 – un vin foarte bun şi scump. Domnului Barton îi plăcea marca asta, lui îi plăceau mâncarea aleasă şi băutura fină.

— Comandase şampania dinainte?

— Da. Aranjase totul cu Charles.

— Ce-a fost cu locul gol de la masă?

— Şi lucrul ăsta fusese aranjat. Vorbise cu Charles, iar Charles mi-a spus mie. Mai târziu, spre sfârşitul serii, avea

să-l ocupe o doamnă tânără.
— O doamnă tânără? Kemp şi Race se uitară unul la altul. Ştii cine era acea doamnă tânără?
— Nu, nu ştiu nimic despre asta. Urma să vină mai târziu, asta e tot ce am auzit.
— Continuă cu şampania. Câte sticle?
— Două sticle şi o a treia pregătită dacă era nevoie. Prima s-a terminat foarte repede. Pe a doua am deschis-o nu cu mult înainte de programul de cabaret. Am umplut paharele şi am pus sticla în frapieră.
— Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Barton bând din pahar?
— Să văd… Când programul de cabaret s-a terminat, au băut în sănătatea domnişoarei. Apoi s-au dus la dans. După aceea, când s-au întors la masă, domnul Barton a băut şi, într-un minut, a fost mort.
— Umpluseşi paharele în timp ce ei dansau?
— Nu, domnule. Erau pline când au închinat în cinstea domnişoarei şi n-au băut mult, doar câteva sorbituri. Rămăsese mult în pahare.
— S-a apropiat cineva de masă în timp ce dansau?
— Absolut nimeni, domnule. Sunt sigur de asta.
— S-au dus cu toţii la dans în acelaşi timp?
— Da.
— Şi s-au întors în acelaşi timp?
Giuseppe îşi îngustă ochii în efortul de a-şi aminti.
— Domnul Barton s-a întors primul… cu domnişoara. El era mai greoi decât restul, n-a dansat prea mult, înţelegeţi dumneavoastră. Apoi au venit domnul blond, domnul Farraday, şi tânăra doamnă în negru. Lady Alexandra Farraday şi domnul brunet s-au întors ultimii.
— Îi cunoşti pe domnul Farraday şi pe lady Alexandra?
— Da, domnule. I-am văzut des la Luxemburg. Sunt foarte distinşi.
— Şi-acum, Giuseppe, ai fi văzut dacă vreuna din persoanele astea ar fi pus ceva în paharul domnului

Barton?

— Asta n-o pot spune, domnule. Am avut de servit şi la celelalte două mese din separeu şi încă la două din sala mare. N-am stat cu ochii la masa domnului Barton. Am stat nemişcat doar cât timp a dansat aproape toată lumea, de aceea sunt sigur că în acel interval de timp nu s-a apropiat nimeni de masă. Însă cred că ar fi foarte greu de făcut fără să fii observat. Mie mi se pare că numai domnul Barton însuşi putea să o facă. Dumneavoastră nu credeţi asta?

Se uită întrebător la ofiţerul de poliţie.

— Deci asta e ideea dumitale, nu?

— Fireşte că nu ştiu nimic, dar mă întreb şi eu aşa… Exact acum un an s-a sinucis doamna aceea frumoasă, doamna Barton. Oare nu s-ar putea ca domnul Barton să fi fost atât de îndurerat încât să se hotărască să se sinucidă în acelaşi fel? Ar fi ceva poetic. Fireşte că pentru restaurant nu e bine, dar un domn care urmează să-şi ia zilele nu s-ar gândi la asta.

Kemp clătină din cap.

— Mă îndoiesc că situaţia e atât de simplă, spuse el.

Mai puse câteva întrebări, după care Giuseppe fu liber să plece.

Race spuse:

— Mă întreb dacă asta s-a vrut să credem.

— Soţul îndurerat se sinucide la comemorarea morţii soţiei lui? Puţin lipsea să se împlinească un an.

— Era Ziua Tuturor Sufletelor.

— Adevărat. Da, e posibil ca asta să fi fost ideea, dar dacă e aşa, indiferent cine a făcut-o nu a ştiut că scrisorile acelea au fost păstrate şi că Barton te consultase pe dumneata şi i le arătase lui Iris Marle.

Se uită la ceas.

— La 12:30 trebuie să fiu la Kidderminster House. Mai avem timp să mergem mai întâi să vorbim cu persoanele de la celelalte două mese, măcar cu unele din ele. Vii cu mine, nu-i aşa, colonele?

Capitolul III

Domnul Morales stătea la Ritz. Nu era deloc o privelişte drăguţă la această oră a dimineţii, încă nebărbierit, cu ochii injectaţi şi cu toate semnele unei mahmureli zdravene.

Domnul Morales era american şi vorbea o variantă a limbii americane. Deşi se strădui să îşi aducă aminte tot ce putea, amintirile lui despre seara precedentă erau extrem de vagi.

— M-am dus cu Chrissie – puicuţa asta e straşnică. Mi-a spus că e o cârciumă bună. Păpuşă, i-am spus, mergem unde vrei tu. Era o cârciumă a-ntâia, trebuie să recunosc, şi ăştia ştiu cum să te încarce la plată! M-au uşurat de treizeci de dolari. Dar orchestra a fost proastă, habar n-avea ce a ăla jazz.

Abătut de la propriile lui amintiri privitoare la seara trecută, domnul Morales fu presat să îşi amintească de masa din mijlocul separeului. Aici nu fu prea de folos.

— Sigur că era o masă şi nişte oameni la ea. Deşi nu îmi amintesc cum arătau. Nu i-am prea băgat în seamă până când tipul de acolo a înghiţit găluşca. La început am crezut că nu ţinea la băutură. Staţi aşa, îmi aduc aminte de una din dame. Păr negru şi tot ce îi trebuie, aş spune.

— Vă referiţi la fata în rochie de catifea verde?

— Nu, nu la aceea. Aceea era piele şi os. Puicuţa asta era în negru şi avea nişte rotunjimi ca lumea.

Nu încăpea îndoială că era vorba de Ruth Lessing.

— Am urmărit-o când dansa – şi încă ce dansa! I-am făcut semn o dată sau de două ori, dar s-a uitat la mine cu nişte ochi de gheaţă, în stilul vostru englezesc.

Nu mai putură scoate nimic valoros de la domnul Morales, el însuşi recunoscând că starea lui alcoolică era deja foarte avansată la vremea când se terminase programul de cabaret.

Kemp îi mulţumi şi se pregăti să plece.

— Mâine iau vaporul spre New York, spuse Morales. Vreţi să rămân?

— Mulţumesc, dar nu cred să fie nevoie de mărturia dumneavoastră la anchetă.

Kemp şi Race plecară în Brook Street unde fură întâmpinaţi de un domn coleric, tatăl Patriciei Brice-Woodworth.

Generalul lord Woodworth îi primi cu un comentariu fără ascunzişuri.

Ce naiba era cu ideea asta de a sugera că fiica lui – fiica lui!

— Era amestecată în aşa ceva? Dacă o fată nu putea lua cina cu logodnicul ei într-un restaurant fără să fie supărător deranjată de detectivi şi Scotland Yard, unde avea să ajungă Anglia? Ea nici măcar nu ştia cum îi chema pe oamenii aceştia – Hubard – Barton? Asta dovedea că nu mai puteai alege unde să te duci, Luxemburg fusese considerat întotdeauna un restaurant decent, dar se părea că asta era a doua oară când se întâmpla acolo un lucru ca ăsta. Gerald trebuie că era un prost că o dusese pe Pat acolo – tinerii ăştia au impresia că le ştiu pe toate. Dar el nu avea de gând să permită ca fiica lui să fie hărţuită şi deranjată şi interogată – nu fără prezenţa unui avocat. Avea să-l sune pe bătrânul Anderson la Lincoln's Inn şi să-l întrebe…

Aici generalul se opri brusc şi, holbându-se la Race, spuse:

— Te-am mai văzut undeva. Unde oare.? Race răspunse zâmbind:

— Badderpore. 1923.

— Extraordinar! Johnny Race! Ce cauţi în povestea asta?

Race zâmbi:

— Eram la inspectorul şef Kemp când s-a pus problema discuţiei cu fiica dumneavoastră. Am sugerat că ar fi mult mai plăcut pentru ea dacă inspectorul şef ar veni aici decât dacă ar trebui să vină ea la Scotland Yard, şi m-am gândit să vin şi eu.

— Oh… Ăă… Mă rog, foarte decent din partea dumitale, Race.

— Fireşte că vrem s-o deranjăm cât mai puţin posibil pe tânăra doamnă, interveni Kemp.

Dar în clipa aceea domnişoara Patricia Brice-Woodworth intră în cameră şi luă în primire situaţia cu calm şi detaşarea celor foarte tineri.

— Bună, spuse ea. Sunteţi de la Scotland Yard, nu-i aşa? În legătură cu seara trecută? Abia aşteptam să veniţi. Tata e sâcâit? Calmează-te, tati, ştii ce a spus doctorul despre tensiunea ta. Nu ştiu cum poţi să te enervezi din toate cele. Acum am să-i iau pe inspectori sau superintendenţi sau ce-or fi în camera mea şi am să-l trimit pe Walters să-ţi aducă un whisky cu sifon.

Generalul avu o dorinţă nebună să se exprime în mai multe moduri explozive în acelaşi timp, dar reuşi doar să spună: „Un vechi prieten al meu, maiorul Race”, la care prezentare Patricia îşi pierdu interesul pentru Race şi îi aruncă un zâmbet ameţitor inspectorului şef Kemp.

Cu supremă detaşare, îi conduse pe cei doi în camera ei de zi, închizându-l cu fermitate pe tatăl ei în biroul lui.

— Bietul tata! Spuse ea. Ţine să se agite. Dar e foarte uşor de manevrat.

Conversaţia se desfăşură în termeni cât se poate de amicali dar cu prea puţine rezultate.

— Zău că e înnebunitor, spuse Patricia. Probabil singura ocazie din viaţă mea să fiu la faţa locului când s-a comis o crimă – e o crimă, nu-i aşa? Ziarele au fost foarte precaute şi vagi, dar i-am spus lui Gerry la telefon că trebuie să fi fost crimă. Închipuiţi-vă, o crimă comisă chiar lângă mine şi eu nici măcar nu m-am uitat!

Regretul din glasul ei era inconfundabil.

După cum pronosticase inspectorul şef, cei doi tineri nu avuseseră ochi pentru altcineva în afară de ei.

Apelând la toată bunăvoinţa ei, Patricia reuşi să îşi amintească doar câteva personalităţi.

— Sandra Farraday era foarte elegantă, dar e drept că ea e întotdeauna elegantă. Rochia pe care o purta era un model Schiaparelli.

— 0 cunoşti? Întrebă Race.

— Doar din vedere. El arată scorţos şi afectat, ca majoritatea politicienilor.

— Ştiai pe vreunul dintre ceilalţi din vedere?

— Nu, nu i-am mai văzut niciodată, cel puţin aşa cred. Dacă n-ar fi fost rochia, cred că nici pe Sandra Farraday n-aş fi observato.

După ce plecară, inspectorul spuse:

— Să încercăm acum la Christine Shannon. Cu asta ne vom termina şansele din exterior.

Domnişoara Shannon era, după cum afirmase şi inspectorul şef, o blondă fermecătoare. Îi primi pe cei doi cu foarte multă amabilitate, insistând pe lângă ei să bea ceva şi, când ei refuzară, le oferi ţigări. Apartamentul ei era mic şi de un modernism ieftin.

— Aş fi încântată să pot să vă ajut, domnule inspector şef. Întrebaţi-mă ce doriţi.

Kemp începu conversaţia cu câteva întrebări convenţionale privitoare la comportarea grupului de la masa din mijloc.

Pe dată Christine se dovedi a fi un observator neobişnuit de perspicace.

— Grupul nu se distra prea bine, se vedea de la o poştă. Erau înţepeniţi toţi. Îmi părea foarte rău de flăcăul bătrân – cel care a dat petrecerea. Se căznea din răsputeri să anime atmosfera, era nervos ca o pisică, dar n-a făcut mare lucru. Femeia înaltă din dreapta lui era ţeapănă de parcă ar fi înghiţit un băţ, iar puştoaica din stânga lui era înnebunită că nu stătea lângă flăcăul chipeş de peste drum de ea. Cât despre blondul înalt de lângă ea, el arăta de parcă era deranjat la stomac, mânca cu noduri. Femeia de lângă el îşi dădea toată osteneala, trăgea din greu de el, dar ea însăşi arăta gata să sară în sus de sperietură.

— Se pare că aţi observat multe lucruri, domnişoară Shannon, spuse colonelul Race.

— Să vă spun un secret. Eu însămi nu mă distram cine ştie ce. Ieşisem cu prietenul acela al meu trei seri la rând şi mă plictisisem de el. Era mort să vadă Londra, mai ales locurile selecte şi trebuie să spun că n-a fost zgârcit deloc. De fiecare dată şampanie. Am mers la Compradous şi la Miile Fleurs şi în final la Luxemburg şi pot spune că s-a distrat. Dar conversaţia lui nu era ceea ce s-ar putea numi interesantă. Majoritatea poveştilor lui le auzisem de trei ori, aşa că m-am concentrat asupra mâncări şi mi-am lăsat ochii să hoinărească în jur.

— Din punctul nostru de vedere asta e excelent, domnişoară Shannon, spuse inspectorul şef. Nu pot decât să sper că vei fi văzut ceva care ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul.

Christine clătină din capul ei blond.

— Habar n-am cine i-a venit de hac flăcăului bătrân. A luat o gură de şampanie, s-a făcut grena la faţă şi s-a prăbuşit.

— Mai înainte de asta, îţi aminteşti când a băut ultima dată din pahar?

Fata reflectă.

— Da, chiar după cabaret. Luminile s-au aprins, iar el a ridicat paharul şi a spus ceva şi ceilalţi au făcut la fel. Mi s-a părut că a fost un toast.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă a început muzica şi s-au ridicat toţi şi s-au dus la dans râzând. Păreau că s-au încălzit pentru prima dată. Ce minuni poate face şampania cu cele mai îngheţate persoane!

— S-au dus toţi, lăsând masa goală?

— Da.

— Şi nimeni nu s-a atins de paharul domnului Barton?

— Absolut nimeni.

— Şi nu s-a apropiat nimeni de masă în timp ce ei dansau?

— Nimeni, cu excepţia chelnerului, bineînţeles.

— Un chelner? Care chelner?

— Unul din cei pe jumătate maturi, cu un şorţ, în jur de şasprezece ani. Nu chelnerul adevărat. Acela era un omuleţ îndatoritor, cu o faţă de maimuţă, italian, cred.

Inspectorul şef dădu din cap, recunoscându-l în acea descriere pe Giuseppe Bolsano.

— Şi ce a făcut el, chelnerul ăsta tânăr? A umplut paharele?

Christine clătină din cap.

— Oh, nu. Nu s-a atins de nimic de pe masă. Doar a ridicat de pe jos o poşetă pe care una din fete o scăpase când se ridicase să meargă la dans.

— A cui poşetă era?

Christine reflectă câteva clipe.

— Era poşeta puştoaicei – o chestie cu verde şi auriu. Celelalte două aveau poşete negre.

— Ce a făcut chelnerul cu poşeta? Christine păru mirată.

— A pus-o la loc pe masă, atâta tot.

— Eşti foarte sigură că nu s-a atins de vreun pahar?

— Oh, nu. Doar a lăsat poşeta foarte repede şi s-a îndepărtat în fugă pentru că adevăratul chelner i-a făcut semn să se ducă undeva sau să aducă ceva.

— Şi asta a fost singura dată când cineva s-a apropiat de masă?

— Da.

— Dar nu se putea ca cineva să se fi dus la masă fără ca dumneata să-l observi?

Christine scutură din cap cu hotărâre.

— Nu, sunt absolut sigură că nu. Pedro fusese chemat la telefon şi nu se întorsese încă aşa că nu-mi rămăsese nimic de făcut decât să mă uit în jur şi să mă plictisesc. Din locul în care stăteam eu nu prea aveam ce vedea în afară de măsa goală de alături.

Race întrebă:

— Cine s-a întors primul la masă?

— Fata în verde şi flăcăul bătrân. S-au aşezat şi apoi s-au întors şi blondul cu fata în negru şi după ei făptura aia încrezută şi flăcăul arătos. Când erau toţi la masă şi chelnerul încălzea un platou pe lampa de spirt, flăcăul bătrân s-a aplecat în faţă şi a ţinut un fel de discurs şi pe urmă toţi au ridicat iar paharele. Şi atunci s-a întâmplat. Christine făcu o pauză, apoi adăugă senină: Îngrozitor, nu-i aşa? Fireşte că am crezut că era o congestie cerebrală. Chiar atunci Pedro s-a întors şi i-am spus: „Uite, Pedro, omul acela a făcut congestie cerebrală”. Şi tot ce a avut Pedro de spus a fost: „Doar a leşinat… Doar a leşinat, atâta tot”, ceea ce era şi el pe cale să facă. A trebuit să stau cu ochii pe el. Lumii nu-i place să leşini într-un loc select ca

Luxemburg. De asta nu-mi plac spaniolii. Când beau prea mult nu mai au pic de rafinament – o fată nu ştie niciodată la ce neplăceri să se aştepte. Totuşi, trebuie să spun că sunt destul de generoşi.

Kemp o readuse cu tact la subiectul care îl interesa, dar domnişoara Shannon nu mai avu multe de adăugat.

— Cu asta ne-am terminat şansele din afară, spuse inspectorul şef după ce părăsiră apartamentul blondei. Şi ar fi fost o şansă bună dacă ar fi avut rezultat. Fata asta este tipul ideal de martor. Vede lucrurile care se petrec în jurul ei şi apoi şi le aminteşte cu acurateţe. Dacă ar fi fost ceva de văzut, ea ar fi văzut. Aşa că răspunsul e că n-a fost nimic de văzut. E incredibil! E o scamatorie! George Barton bea şampanie şi se duce la dans. Se întoarce, bea din acelaşi pahar de care nu s-a atins nimeni şi, hocus-pocus! Acesta e plin cu cianură. E o nebunie, îţi spun.

Se opri o clipă.

— Chelnerul ăla. Băiatul. Giuseppe n-a pomenit de el. Ar trebui să cercetez pista asta. La urma urmelor, el e singurul care s-a apropiat de masă în timp ce toţi erau la dans. S-ar putea să iasă ceva din asta.

Race clătină din cap.

— Dacă el ar fi pus ceva în pahar, fata asta cu siguranţă ar fi văzut. E o foarte bună observatoare. Nu, Kemp, trebuie să existe o explicaţie mult mai simplă.

— Da, există una. Şi-a pus singur cianura în pahar.

— Încep să cred că chiar aşa s-a întâmplat, că e singurul lucru care s-a putut întâmpla. Dar dacă este aşa, sunt convins că nu ştia că e cianură.

— Adică i-a dat-o cineva? I-a spus că e pentru indigestie sau tensiune – ceva de genul ăsta?

— S-ar putea.

— Atunci cine a fost acest cineva? Niciunul din soţii Farraday.

— Ar părea extrem de puţin probabil.

— Aş spune că domnul Anthony Browne este la fel de puţin probabil. Ne mai rămân două persoane – afectuoasa cumnată…

— Şi secretara devotată.

Kemp se uită la el.

— Da… Ea putea să-i toarne o chestie de genul ăsta, să-l convingă că îi face bine… Eu mă duc acum la Kidderminster House. Dumneata ce faci? Te duci să vorbeşti cu domnişoara Marle?

— Cred că am să mă duc la cealaltă, la birou. Condoleanţe de la un vechi prieten. S-ar putea s-o scot la masă.

— Deci crezi că ea este.

— Deocamdată nu cred nimic. Doar arunc undiţa.

— Totuşi, ar trebui să vorbeşti şi cu Iris Marle.

— Mai întâi aş prefera să mă duc acolo când nu este ea acasă, ştii de ce, Kemp?

— Nu.

— Pentru că există acolo cineva care ciripeşte – ciripeşte ca o păsărică… În copilăria mea aveam o vorbă: „Mi-a spus mie o păsărică…”. E foarte adevărat, Kemp, ciripitorile astea îţi pot spune o mulţime de lucruri, doar să le laşi să ciripească!

Capitolul IV

Cei doi se despărţiră. Race luă un taxi şi se duse la biroul lui George Barton. Inspectorul şef Kemp, mai atent cu cheltuielile lui, luă un autobuz care îl lăsă la o aruncătură de băţ de Kidderminster House.

Faţa inspectorului era cam întunecată atunci când sună la uşă. Ştia că se afla pe un teren minat. Familia Kidderminster avea o imensă influenţă politică, iar ramificaţiile ei se răspândeau ca o reţea în toată ţara. Inspectorul şef Kemp avea deplină încredere în imparţialitatea justiţiei britanice. Dacă Stephen sau Alexandra Farraday erau implicaţi în moartea lui Rosemary Barton sau în cea a lui George Barton, nici o „sforărie” sau „influenţă” nu-i putea salva de la consecinţe. Dacă erau

nevinovaţi sau dacă dovezile împotriva lor erau prea vagi ca să atragă condamnarea atunci ofiţerul în cauză trebuia să aibă grijă pe unde calcă, altfel trebuia să se aştepte la o săpunealã zdravănă din partea superiorilor lui. Date fiind circumstanţele, inspectorului şef nu-i surâdea deloc ideea de a da ochii cu clanul Kidderminster. Aproape că era sigur că familiei Kidderminster avea „să-i sară muştarul”.

Totuşi, Kemp descoperi curând că fusese oarecum naiv în presupunerile lui. Lordul Kidderminster era un diplomat mult prea experimentat pentru a recurge la gesturi brutale.

Inspectorul şef fu preluat pe dată de un valet pontifical care îl conduse într-o cameră din fundul casei, căptuşită cu cărţi, unde îl aşteptau lordul Kidderminster, fiica lui şi ginerele.

Ieşindu-i în întâmpinare, lordul Kidderminster dădu mâna cu el şi spuse curtenitor:

— Eşti foarte punctual, inspectore. Dă-mi voie să-ţi spun că apreciez mult gestul dumitale de a veni aici în loc să ceri ca fiica mea şi soţul ei să vină la Scotland Yard, ceea ce, fireşte, erau pregătiţi să facă dacă era nevoie – asta se înţelege de la sine – dar ei îţi apreciază amabilitatea.

Sandra spuse cu un glas liniştit:

— Într-adevăr, inspectore.

Era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material moale de un roşu închis şi, aşa cum stătea cu lumina venindu-i din spate, semăna cu silueta unei sfinte pe care Kemp o văzuse cândva pe vitraliul unei catedrale din străinătate.

Stephen Farraday stătea lângă soţia lui. Chipul lui nu exprima nici un fel de emoţie. Arăta corect şi oficial, un legiuitor ales de popor. Omul firesc era bine ascuns, dar el exista, după cum bine ştia inspectorul şef.

Lordul Kidderminster vorbea, direcţionând cu multă abilitate trendul întrevederii.

— Nu îţi ascund, inspectore, că pentru noi toţi afacerea asta este foarte dureroasă şi neplăcută. Este pentru a doua oară când fiica mea şi ginerele meu au fost martori la o

moarte violentă într-un local public – acelaşi restaurant şi doi membri ai aceleaşi familii. Publicitatea de genul ăsta este foarte dăunătoare unui om pe care sunt aţintiţi ochii publicului. Fireşte, publicitatea nu poate fi evitată. Ne dăm cu toţii seama de asta şi atât fiica mea cât şi domnul Farraday sunt nerăbdători să-ţi dea tot ajutorul în speranţa că problema poate fi lămurită rapid şi interesul publicului pentru ea se va stinge.

— Vă mulţumesc, lord Kidderminster. Apreciez mult atitudinea dumneavoastră. Ea ne uşurează sarcina.

Sandra Farraday spuse:

— Vă rog să ne întrebaţi tot ce doriţi, domnule inspector.

— Mulţumesc, lady Alexandra.

— Doar un aspect, inspectore, spuse lordul Kidderminster. Aveţi, desigur, sursele voastre de informare şi am înţeles de la prietenul meu, comisarul, că moartea acestui Barton e privită mai degrabă ca o crimă decât ca o sinucidere, deşi la prima vedere, pentru persoanele din afară, sinuciderea ar părea explicaţia mai probabilă. Tu crezi că a fost sinucidere, nu-i aşa, Sandra?

Silueta gotică îşi înclină uşor capul. Sandra spusese pe un ton îngândurat:

— Aseară asta mi s-a părut absolut evident. Ne aflam în acelaşi restaurant şi chiar la aceeaşi masă unde, cu un an în urmă, s-a otrăvit sărmana Rosemary Barton. În vara asta ne-am văzut destul de des la ţară cu domnul Barton, şi era chiar foarte ciudat, parcă nu mai era el, şi ne-am gândit că moartea soţiei lui i-a afectat mintea. Ţinea foarte mult la ea şi nu cred că a putut să depăşească starea de spirit provocată de moartea ei. Aşa că ideea sinuciderii a părut, dacă nu firească, cel puţin posibilă, căci nu-mi imaginez de ce să fi vrut cineva să-l omoare pe George Barton.

Stephen Farraday spuse repede:

— Nici eu nu pot să-mi imaginez. Barton era un tip excelent. Sunt sigur că nu avea nici un duşman pe lume.

Kemp se uită la cele trei feţe întrebătoare îndreptate spre el şi reflectă o clipă înainte de a vorbi. „Hai să le-o spun pe şleau”, îşi zise el.

— Ceea ce spuneţi dumneavoastră, lady Alexandra, este foarte corect. Dar există câteva lucruri pe care, probabil, nu le ştiţi încă.

Lordul Kidderminster interveni repede.

— Nu trebuie să-i forţăm mâna inspectorului şef. Este întru totul la latitudinea lui ce fapte să facă publice.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, dar n-am nici un motiv să nu explic lucrurile ceva mai clar. Înainte de moartea lui, George Barton şi-a exprimat în faţa a două persoane credinţa că soţia lui nu se sinucisese, după cum s-a crezut, ci fusese otrăvită de o a treia persoană, iar petrecerea de aseară, dată chipurile în cinstea zilei de naştere a domnişoarei Marle, era de fapt o parte a unui plan elaborat de el menit să ducă la descoperirea identităţii asasinului soţiei sale.

Urmă un moment de tăcere în care inspectorul Kemp, care era un om sensibil în ciuda înfăţişării lui împietrite, simţi prezenţa a ceva pe care l-ar fi catalogat drept spaimă. Ea nu se vedea pe niciuna dintre feţe, dar el putea jura că era acolo.

Lordul Kidderminster fu primul care îşi reveni. Spuse:

— Dar oare, însăşi această credinţă n-ar putea indica faptul că bietul Barton nu era întru totul… Ăă… El însuşi? Gândul continuu la moartea soţiei lui s-ar fi putut să-l fi afectat mental.

— Foarte adevărat, Excelenţă, dar cel puţin asta arată că nu avea starea de spirit a unui sinucigaş.

— Da, da, înţeleg raţionamentul dumitale.

Şi din nou se lăsă tăcerea. Apoi Stephen Farraday spuse tăios:

— Dar cum de i-a venit lui Barton o asemenea idee? În definitiv, doamna Barton chiar s-a sinucis.

Inspectorul şef îl privi placid.

— Domnul Barton nu credea asta.

Lordul Kidderminster interveni.

— Dar poliţia a fost satisfăcută? A existat vreun indiciu că, a fost altceva decât sinucidere?

Kemp răspunse liniştit:

— Faptele erau compatibile cu suicidul. N-a existat nici o dovadă că moartea ei se datora unei mâini străine.

El ştia că un om de calibrul lordului Kidderminster avea să prindă înţelesul exact al spuselor lui. Devenind uşor mai oficial, Kemp spuse:

— Dacă-mi permiteţi, lady Alexandra, aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Desigur.

— La vremea morţii domnului Barton, n-aţi avut nici o bănuială că ar putea fi crimă, nu sinucidere?

— Categoric nu. Am fost absolut sigură că era sinucidere, încă mai sunt.

— În anul care a trecut, aţi primit vreo scrisoare anonimă?

Calmul ei păru să fie destrămat de o uluială fără de margini.

— Scrisoare anonimă? Oh, nu.

— Sunteţi foarte sigură? Astfel de scrisori sunt foarte neplăcute şi, de regulă, lumea preferă să le ignore, dar în cazul de faţă ar putea fi foarte importante, de aceea ţin să accentuez că dacă aţi primit astfel de scrisori este cât se poate de esenţial să ştiu de ele.

— Înţeleg. Dar vă asigur că n-am primit nimic de genul ăsta.

— Prea bine. Aşadar spuneţi că purtarea domnului Barton a fost ciudată în vara asta. În ce fel?

— Ei bine, era încordat, nervos. Părea că îi era greu să se concentreze asupra celor ce i se spuneau. Întoarse capul spre soţul ei. Nu asta te-a izbit şi pe tine, Stephen?

— Da, aş spune că e o descriere fidelă a comportării lui. Omul arăta şi bolnav fizic. Slăbise mult.

— Aţi observat vreo schimbare în atitudinea lui faţă de dumneavoastră şi soţul dumneavoastră? Mai puţină cordialitate, de exemplu?

— Nu, dimpotrivă. Îşi cumpărase o casă foarte aproape de noi şi părea foarte recunoscător pentru faptul că îl prezentasem vecinilor din zonă şi aşa mai departe. Fireşte, pentru noi a fost o plăcere să-i ajutăm în sensul ăsta, atât pe el cât şi pe Iris Marle care este o fată fermecătoare.

— Aţi fost prietenă cu doamna Barton, lady Alexandra?

— Nu, n-am fost prietene intime. Râse uşor. De fapt, era mai mult prietena lui Stephen. A început s-o intereseze politica şi el a ajutat-o să… Ei bine, să-şi facă o educaţie politică, lucru care, sunt sigură, i-a făcut mare plăcere lui Stephen. Era o persoană foarte atrăgătoare, să ştiţi.

„Iar tu eşti foarte deşteaptă, se gândi Kemp cu admiraţie. Mă întreb cât de multe cunoşti despre ei doi. Nu m-ar mira să cunoşti foarte multe”.

Continuă:

— Domnul Barton nu v-a împărtăşit niciodată credinţa lui că soţia lui s-a sinucis?

— Nu. Tocmai de asta sunt atât de uluită acum.

— Şi domnişoara Marle? Nici ea nu v-a vorbit niciodată despre moartea surorii ei?

— Nu.

— Aveţi vreo idee ce l-a făcut pe George Barton să cumpere o casă la ţară? I-aţi sugerat dumneavoastră sau soţul dumneavoastră ideea?

— Nu. A fost o adevărată surpriză.

— Şi purtarea lui faţa de dumneavoastră a fost întotdeauna prietenoasă?

— Chiar foarte prietenoasă.

— Ce ştiţi despre Anthony Browne, lady Alexandra?

— Nu ştiu absolut nimic. L-am întâlnit din când în când şi atâta tot.

— Dar dumneavoastră, domnule Farraday?

— Cred că probabil ştiu chiar mai puţin despre Browne decât ştie soţia mea. Ea cel puţin a dansat cu el. Pare un tip plăcut, american, parcă.

— Din ce aţi observat la vremea respectivă, aţi spune că el era în relaţii intime cu doamna Barton?

— Nu am nici o cunoştinţă cu privire la aspectul ăsta. Erau prieteni – asta e tot ce pot spune.

— Şi dumneavoastră, lady Alexandra?

— Vreţi doar impresia mea, domnule inspector?

— Impresia dumneavoastră, pur şi simplu.

— Atunci, am avut impresia că se cunoşteau bine şi erau în relaţii intime. Asta din felul în care se uitau unul la altul – n-am avut nici o dovadă concretă.

— Şi-acum, ce îmi puteţi spune despre domnişoara Lessing, lady Alexandra?

— Am înţeles că domnişoara Lessing era secretara domnului Barton. Am întâlnit-o prima dată în seara când a murit doamna Barton. Am mai întâlnit-o o dată la ţară şi apoi aseară.

— Îmi permiteţi să vă întreb dacă aţi avut impresia că era îndrăgostită de domnul Barton?

— Chiar că n-am nici cea mai mică idee.

— Să ne ocupăm acum de evenimentele petrecute aseară.

Îi chestionă cu minuţiozitate pe amândoi privitor la desfăşurarea tragicei seri. Nu îşi pusese mari speranţe în asta şi tot ce obţinu fu confirmarea a ceea ce ştia deja. Toate relatările concordau în ceea ce privea punctele importante – Barton închinase un pahar în cinstea lui Iris, băuse din el, apoi se dusese la dans. Părăsiseră masa cu toţii, în acelaşi timp şi George şi Iris se întorseseră primii. Niciunul din soţii Farraday nu avea o explicaţie pentru scaunul gol, în afară de cea pe care le-o oferise George Barton, şi anume că aştepta un prieten, colonelul Race, care avea să vină mai târziu, afirmaţie care, după cum ştia inspectorul, nu putea fi adevărată.

Singurul lucru nou pentru Kemp fu relatarea de către Sandra a conversaţiei pe care o avusese cu George la Fairhaven şi rugămintea lui ca ea şi soţul ei să colaboreze cu el privitor la petrecerea dată în cinstea lui Iris.

Era un pretext destul de plauzibil, îşi zise inspectorul şef, deşi nu cel adevărat. Închizându-şi carnetul, se ridică.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru ajutor şi colaborare, spuse el, adresându-se celor trei.

— Va fi necesară la anchetă prezenţa fiicei mele?

— De data asta procedura va fi pur formală. Vor fi prezentate dovezile de identificare şi cele medicale, apoi ancheta va fi amânată cu o săptămână. Până atunci să sperăm că o să fim mai înaintaţi cu cercetările.

Se întoarse spre Stephen Farraday.

— Apropo, domnule Farraday, există unul sau două aspecte mici în care cred că m-aţi putea ajuta. Nu e nevoie să o mai deranjăm pe lady Alexandra. Vă rog să mă sunaţi la Scotland Yard ca să stabilim o oră care vă convine. Sunt convins că sunteţi un om ocupat.

Cuvintele fură rostite în mod plăcut, degajat, dar în cele trei perechi de urechi răsunară cu un înţeles deliberat.

— Desigur, inspectore. Se uită la ceas. Acum trebuie să plec la parlament.

După plecarea lui Stephen şi a inspectorului şef, lordul Kidderminster o întrebă direct pe fiica sa:

— A avut Stephen o aventură cu femeia aceea?

După o pauză de o fracţiune de secundă, fiica lui răspunse:

— Fireşte că nu. Aş fi ştiut dacă ar fi avut. Şi, oricum, Stephen nu e genul ăsta de bărbat.

— Ascultă, draga mea, nu are nici un rost să umblăm cu cioara vopsită. Lucrurile astea tot se află o dată şi-o dată. Trebuie să ştim cum stăm.

— Rosemary Barton era prietenă cu bărbatul acela, Anthony Browne. Erau peste tot împreună.

— Bine, spuse încetişor lordul Kidderminster. Cum spui tu.

Nu îşi credea fiica. Ieşi agale din cameră, cu faţa cenuşie şi nedumerită şi urcă în camera de zi a soţiei sale. Se opusese la prezenţa soţiei sale în bibliotecă, ştiind prea bine că metodele ei arogante ar fi stârnit resentimente, or în conjunctura actuală considera că era vital ca relaţiile cu poliţia să fie armonioase.

— Ei bine? Întrebă lady Kidderminster. Cum a mers?

— La prima vedere, foarte bine. Kemp e un tip amabil, are un fel de a fi foarte plăcut şi a mânuit toată povestea cu tact – chiar un pic prea mult tact ca să-mi placă.

— Deci e grav?

— Da, e grav. N-ar fi trebuit s-o lăsăm pe Sandra să se mărite cu tipul ăsta, Vicky.

— Exact asta am spus.

— Da… Da… ai avut dreptate. Eu m-am înşelat. Dar să nu uităm, că ea tot l-ar fi luat. Pe Sandra nu poţi s-o faci să se răzgândească atunci când îi intră ceva în cap. Întâlnirea ei cu Farraday a fost un dezastru – un om despre ale cărui antecedente şi strămoşi nu ştim nimic. În momentul de criză, de unde să ştii cum va reacţiona un om ca ăsta?

— Înţeleg, spuse lady Kidderminster. Crezi că am primit în familie un criminal?

— Nu ştiu. Nu vreau să-l condamn fără dovezi, dar poliţia asta crede, şi ei sunt foarte isteţi. A avut o aventură cu cucoana asta, Barton – asta-i destul de clar. Fie s-a sinucis din cauza lui, fie el… În fine, indiferent ce s-a întâmplat, Barton a aflat şi era pornit să facă scandal. Presupun că Stephen pur şi simplu nu a putut să conceapă asta… Şi…

— L-a otrăvit?

— Da.

Lady Kidderminster clătină din cap.

— Nu sunt de acord cu tine.

— Sper să ai dreptate. Dar cineva l-a otrăvit.

— După părerea mea, Stephen n-ar fi avut curajul să facă una ca asta.

— Ţine al naibii de mult la cariera lui, e foarte înzestrat, să ştii, are toate calităţile unui adevărat om de stat. Nu poţi să ştii ce poate face cineva când e încolţit.

— Eu continuu să susţin că nu are curaj. Aici e vorba de cineva care e în stare să rişte şi să fie nesăbuit. Mi-e frică, William, mi-e îngrozitor de frică.

El se holbă la ea.

— Sugerezi că Sandra… Sandra…?

— Urăsc chiar şi numai să sugerez un astfel de lucru, dar nu are rost să fim laşi şi să refuzăm să înfruntăm posibilităţile. Ea e nebună după omul ăsta, întotdeauna a fost, şi are o doză de ciudăţenie în ea. Niciodată n-am înţeles-o cu adevărat, dar întotdeauna m-am temut pentru ea. Ea ar risca orice – orice!

— Pentru Stephen. Fără să ţină seama de preţ. Iar dacă a fost destul de nebună şi ticăloasă să facă un lucru ca ăsta, trebuie să fie protejată.

— Protejată? Cum adică – protejată?

— De tine. Trebuie să facem ceva pentru fiica noastră, nu-i aşa? Slavă Domnului că poţi să tragi nişte sfori!

Lordul Kidderminster se holba la ea. Deşi credea că o cunoaşte bine, era uluit în faţa forţei şi curajului realismului ei, a refuzului de a închide ochii la fapte imposibil de digerat şi, de asemenea, a lipsei ei de scrupule.

— Dacă fata mea e o criminală, propui să-mi folosesc influenţa ca s-o salvez de consecinţele faptei ei?

— Bineînţeles, răspunse lady Kidderminster.

— Vicky dragă! Nu înţelegi că nu pot să fac un lucru ca ăsta?! Ar fi o încălcare a… a onoarei.

— Aiureli! Tu poţi să faci ca guvernul să forţeze poliţia să lase baltă întreaga afacere şi să dea verdictul de sinucidere. S-a mai făcut până acum asta, nu te preface.

— S-a făcut când a fost o problemă de politică publică, în interesul statului. Asta e o problemă personală şi particulară. Mă îndoiesc tare mult că aş putea face aşa ceva.

— Poţi, dacă eşti suficient de hotărât. Lordul Kidderminster se înroşi de mânie.

— Chiar dacă aş putea, n-aş face-o! Ar însemna să abuzez de poziţia mea publică.

— Dacă Sandra ar fi arestată şi judecată, n-ai angaja cel mai bun avocat şi ai face tot ce e cu putinţă s-o scapi indiferent cât de vinovată ar fi?

— Fireşte, fireşte. Asta e cu totul altceva. Voi, femeile, nu pricepeţi niciodată lucrurile astea cum trebuie.

Lady Kidderminster rămase tăcută, netulburată de împunsătură. Dintre toţi copiii ei Sandra îi era cea mai puţin dragă, dar cu toate astea în clipa de faţă era mamă, o mamă care dorea să îşi apere puiul prin orice mijloace, onorabile sau neonorabile. Ar fi luptat cu dinţii şi cu unghiile pentru Sandra.

Lordul Kidderminster spuse:

— În orice caz, Sandra nu va fi acuzată decât doar dacă există dovezi convingătoare împotriva ei. Iar eu unul refuz să cred că una din fiicele mele e criminală. Mă uimeşti, Vicky, că ai putea chiar şi numai o clipă să întreţii o astfel de idee.

Soţia lui nu spuse nimic şi lordul Kidderminster ieşi neliniştit din cameră.

Capitolul V

Race o găsi pe Ruth Lessing la birou, ocupată cu nişte hârtii. Era îmbrăcată în jachetă şi fustă negre şi bluză albă, avea cearcăne negre şi o expresie a gurii nefericită, dar durerea ei, dacă era durere, era la fel de bine controlată ca toate emoţiile ei.

Race îi explică motivul vizitei lui şi ea răspunse pe dată.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit. Fireşte că ştiu cine sunteţi. Domnul Barton vă aştepta aseară la petrecere, nu-i aşa? Îmi amintesc că aşa a spus.

— A spus-o înainte de petrecere?

Ruth se gândi o clipă.

— Nu. A spus-o când ne-am ocupat locurile la masă. Îmi amintesc că am fost puţin surprinsă… Desigur, nu din cauză că v-a invitat. Ştiu că eraţi prieteni buni. Şi trebuia să fiţi şi la petrecera de acum un an. Am fost surprinsă doar de faptul că, dacă domnul Barton v-a invitat, nu a invitat încă o femeie ca să echilibreze numărul, dar, de bună seamă, dacă era să veniţi târziu sau chiar să nu veniţi deloc… Se întrerupse. Ce proastă sunt! De ce m-ar fi interesând lucrurile astea mărunte care n-au nici o importanţă? În dimineaţa asta chiar sunt prostă.

— Dar ai venit la lucru ca de obicei.

— Bineînţeles. Părea mirată, aproape şocată. E slujba mea. Sunt multe de lămurit şi aranjat.

— George îmi spunea mereu ce mult se baza pe dumneata, spuse cu blândeţe Race.

Ea se întoarse într-o parte. O văzu înghiţând repede şi clipind din ochi. Absenţa oricărei manifestări emoţionale aproape că îl convinse de totala ei nevinovăţie. Aproape, dar nu total. „În tot cazul, e o clientă cu sânge rece”, îşi spuse Race.

Ruth se întoarse la birou şi spuse liniştită:

— Lucrez aici de mult timp, în aprilie fac opt ani, şi îi cunoşteam modul de lucru, şi cred că el… Avea încredere în mine.

— Sunt convins. E aproape ora prânzului. Vrei să iei masa cu mine? Am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

— Mulţumesc, cu plăcere.

O duse la un restaurant mic, unde mesele erau la distanţă una de alta şi unde era posibilă o conversaţie liniştită.

Comandă meniul şi, după ce chelnerul se îndepărtă, se uită peste masă la însoţitoarea lui.

Era o fată arătoasă, cu părul ei negru şi lins, şi cu gura şi bărbia hotărâte.

Vorbi puţin despre subiecte banale până când fu adusă mâncarea, iar ea îl urmări atentă, dovedindu-se inteligentă şi sensibilă.

La un moment dat, după o pauză, ea spuse:

— Vreţi să discutăm despre seara trecută? Vă rog să nu ezitaţi. Toată povestea este atât de incredibilă încât chiar aş vrea să vorbesc despre ea. Dacă n-aş fi fost acolo, n-aş fi crezut că e adevărată.

— Ai vorbit cu inspectorul şef, nu?

— Da, aseară. Pare inteligent şi cu experienţă. Făcu o pauză. Chiar a fost crimă, domnule colonel?

— Aşa ţi-a spus Kemp?

— Nu a vrut să dea nici o informaţie, dar întrebările lui dădeau clar de înţeles ce gândea.

— Părerea dumitale cu privire la dacă a fost sau nu sinucidere ar trebui să fie la fel de bună ca a oricui, domnişoară Lessing. Îl cunoşteai bine pe Barton, şi îmi imaginez că dumneata ai stat cel mai mult cu el ieri. Cum ţi s-a părut? Era ca de obicei? Sau era tulburat, nervos, agitat?

— E greu de spus. Era supărat şi tulburat, dar e drept că şi avea de ce.

Îi explică situaţia provocată de Victor Drake şi îi făcu o scurtă descriere a carierei acelui tânăr.

— H'm! Inevitabila oaie neagră. Şi Barton era supărat din cauza lui?

Ruth spuse încetişor.

— E dificil de explicat. Vedeţi, îl cunoşteam foarte bine pe domnul Barton. Era supărat şi sâcâit din cauza acelei afaceri şi bănuiesc că doamna Drake era tare necăjită, cum e mereu în astfel de ocazii, aşa că era normal ca el să vrea să îndrepte situaţia. Însă am avut impresia…

— Continuă, domnişoară Lessing.

— Am avut impresia că supărarea lui nu era chiar supărarea obişnuită, dacă pot să mă exprim aşa. Pentru că ne mai confruntasem şi înainte cu situaţia asta, într-o formă sau alta. Anul trecut Victor Drake era în Anglia şi avea probleme şi a trebuit să-l expediem în America de Sud, iar în iulie a telegrafiat acasă după bani. Aşa că vă daţi seama

că eram obişnuită cu reacţiile domnului Barton. Mi s-a părut că, de data asta, supărarea lui se datora în principal faptului că telegrama sosise tocmai în momentul în care el era în întregime preocupat de aranjamentele pentru petrecerea pe care o dădea. Părea atât de prins de pregătiri încât bombănea la orice altă problemă eare se ivea.

— Ţi s-a părut că petrecerea asta a lui avea ceva ciudat, domnişoară Lessing?

— Da. Într-adevăr, domnul Barton era cât se poate de ciudat din cauza ei. Era surescitat, emoţionat ca un copil.

— Ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să existe un anume motiv pentru acea petrecere?

— Vreţi să spuneţi că a fost o replică a petrecerii de anul trecut când doamna Barton s-a sinucis?

— Da.

— Sinceră să fiu, ideea cu petrecerea mi s-a părut cu totul neobişnuită.

— Dar George nu ţi-a dat nici o explicaţie, nu ţi-a făcut nici o confidenţă?

— Oh, nu.

— Spune-mi, domnişoară Lessing, ai avut vreodată vreo îndoială că doamna Barton s-a sinucis?

— Niciodată.

— George Barton nu ţi-a spus că el credea că soţia lui fusese omorâtă?

Ea îl privi lung.

— Credea George asta?

— Văd că e o noutate pentru dumneata. Da, domnişoară Lessing. George primise nişte anonime în care se afirma că soţia lui nu se sinucisese ci fusese omorâtă.

— Deci de asta devenise atât de ciudat astă vară? Nu-mi dădeam seama ce se întâmpla cu el.

— Nu ştiai nimic de anonimele astea?

— Nimic. Câte erau?

— Mie mi-a arătat două.

— Şi eu n-am ştiut nimic despre ele!

În glasul ei se citea o undă de amărăciune. Race o urmări câteva clipe, apoi întrebă:

— Ce spui, domnişoară Lessing? După părerea dumitale, e posibil ca George să se fi sinucis?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Dar spuneai că era surescitat, supărat.

— Da, dar era aşa de câtva timp. Acum înţeleg de ce. Şi înţeleg şi de ce era atât de agitat în legătură cu petrecerea de aseară. Trebuie să fi avut el ceva în cap, trebuie că sperase că prin repetarea condiţiilor avea să afle ceva în plus… Bietul George, ce harababură trebuie să fi fost în capul lui!

— Dar despre Rosemary Barton? Încă mai crezi că moartea ei a fost sinucidere?

Ea se încruntă.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar fi altceva. Părea atât de evident!

— Starea depresivă după gripă?

— Poate ceva mai mult decât asta. Era clar foarte nefericită. Se putea vedea asta.

— Şi ghiceşti cauza?

— Ei bine, da. Cel puţin aşa am crezut. Fireşte că se poate să mă fi înşelat. Dar femeile ca doamna Barton sunt foarte transparente – nu-şi dau silinţa să-şi ascundă sentimentele. Nu cred că domnul Barton ştia ceva… Oh, da, era foarte nefericită. Şi mai ştiu că în seara aceea a avut o durere de cap îngrozitoare, pe lângă faptul că era slăbită din cauza gripei.

— De unde ştii că o durea capul?

— Am auzit când îi spunea asta lui lady Alexandra, la toaletă. Îşi dorea să fi avut la ea o caşetă Faivre şi din fericire lady Alexandra avea una şi i-a dat-o.

Mâna colonelului Race se opri cu paharul în aer.

— Şi a luat-o?

— Da.

Race puse paharul pe masă şi se uită la fată. Părea placidă şi inconştientă de orice semnificaţie a celor spuse de ea. Dar exista o semnificaţie. Asta însemna că Sandra, căreia din poziţia ei la masă i-ar fi fost extrem de greu să pună ceva în paharul lui Rosemary fără să fie văzută, avusese altă ocazie de a administra otrava. Putea să i-o fi dat lui Rosemary în caşetă. Unei caşete obişnuite i-ar fi trebuit doar câteva minute ca să se dizolve, dar poate că acesta fusese o caşetă specială. Sau poate că Rosemary nu o înghiţise decât mai târziu.

Întrebă apăsat:

— Ai văzut-o luând-o?

— Poftim?

După faţa ei nedumerită, Race înţelese că ea fusese cu gândul în altă parte.

— Ai văzut-o pe Rosemary Barton înghiţind caşeta?

— Nu, n-am văzut-o. Am văzut-o doar mulţumindu-i lui lady Alexandra.

Deci se putea ca Rosemary să fi dat drumul caşetei în poşetă iar apoi, în timpul programului de cabaret, cu durerea de cap tot mai puternică, să fi pus caşeta în paharul cu şampanie. Presupuneri, pure presupuneri, dar o posibilitate.

Ruth spuse:

— De ce mă întrebaţi asta?

Privirea ei era dintr-o dată alertă, plină de întrebări. Colonelului i se păru că vede inteligenţa ei lucrând.

Apoi ea spuse:

— Oh, înţeleg. Înţeleg de ce George a luat casa aceea aproape de soţii Farraday. Şi înţeleg de ce nu mi-a spus de anonimele acelea. Mi se părea tare ciudat că nu mi-a spus. Dar, desigur, dacă el le credea, asta însemna că unul din noi trebuie s-o fi omorât. Aş fi putut fi chiar eu!

Race spuse cu blândeţe:

— Aveai vreun motiv s-o omori pe Rosemary Barton?

La început crezu că ea nu auzise întrebarea. Stătea absolut nemişcată, cu ochii în jos.

Dar, dintr-o dată, cu un oftat, ridică privirea şi se uită drept la el.

— Nu este genul de lucru despre care să-ţi placă că vorbeşti, spuse ea. Dar cred că e mai bine să ştiţi. Eram îndrăgostită de George Barton. Îl iubeam dinainte de a o cunoaşte el pe Rosemary. Cred că nu a ştiut niciodată… În mod sigur nu i-a păsat. Ţinea la mine, ţinea foarte mult la mine, dar nu în felul acela. Şi totuşi mă gândeam că i-aş fi fost o soţie bună, că l-aş fi putut face fericit. O iubea pe Rosemary, dar nu era fericit cu ea.

— Îţi displăcea Rosemary?

— Da. Oh, era foarte frumoasă şi atrăgătoare şi putea fi fermecătoare în felul ei. Cu mine nu şi-a bătut niciodată capul să fie fermecătoare! Nu puteam s-o sufăr. Am fost şocată când a murit… Şi din cauza felului în care a murit, dar nu mi-a părut rău cu adevărat. Mă tem că chiar m-am bucurat.

Se opri.

— Vă rog, nu putem vorbi despre altceva? Race răspunse repede:

— Aş vrea să-mi spui exact, în amănunte, tot ce îţi aminteşti despre ziua de ieri, începând cu dimineaţa, mai ales tot ce a făcut şi a spus George.

Ruth răspunse prompt. Îi povesti despre supărarea lui George cauzată de Victor, despre telefoanele date de ea în America de Sud şi despre aranjamentele făcute şi despre mulţumirea lui George după ce problema fusese rezolvată. Apoi descrise sosirea ei la Luxemburg şi aerul agitat al lui George pe post de gazdă. Îşi continuă povestirea până în momentul final al tragediei. Relatarea ei concorda întru totul cu cele pe care le auzise deja Race.

Cu o încruntătură îngrijorată, Ruth dădu glas propriei lui nedumeriri.

— N-a fost sinucidere – sunt sigură că n-a fost sinucidere – dar cum poate să fi fost crimă? Adică, cum a putut fi făcută? Nu putea fi făcută de niciunul din noi! Atunci a fost cineva care a pus otrava în paharul lui George în timp ce noi eram la dans? Dar dacă e aşa, cine putea să fie? Pare să n-aibă nici o logică.

— Cert e că nimeni nu s-a apropiat de masă în timp ce dansaţi.

— Atunci chiar că n-are logică! Cianura n-a ajuns în pahar singură!

— N-ai absolut nici o idee, nici o bănuială măcar, cine ar fi putut s-o pună în pahar? Gândeşte-te bine. N-a existat nici un incident, cât de mic, care să-ţi fi trezit cât de cât bănuielile?

Văzu cum faţa ei se schimbă, văzu cum preţ de o clipă în ochii ei apăru incertitudinea. Există o pauză mică, infinitezimală, înainte ca ea să răspundă: „Nimic”.

Dar existase ceva. Race era sigur de asta. Ceva pe care ea îl văzuse sau îl auzise sau îl remarcase şi pe care, dintr-un motiv sau altul, se hotărâse să nu-l spună.

Nu o forţă. Ştia că ar fi fost inutil. O fată ca ea nu se răzgândea atunci când era hotărâtă să facă ceva.

Dar existase ceva. Lucrul ăsta îl îmbărbăta. Era primul semn de fisură în zidul cu care se confruntase.

Îşi luă la revedere de la Ruth şi porni spre Elvaston Square gândindu-se la femeia de care tocmai se despărţise. Era posibil ca Ruth să fie vinovată? Pe total, avea o părere bună despre ea. I se păruse absolut sinceră.

Era oare capabilă de crimă? Dacă te gândeai, majoritatea oamenilor erau. Nu de crimă în general, ci de o crimă anume.

Asta făcea să fie atât de greu să arăţi cu degetul pe cineva. Tânăra asta avea ceva care sugera neîndurarea. Şi avusese un motiv, sau, mai de grabă, un şir de motive. Înlăturând-o pe Rosemary, avea o foarte bună şansă să devină doamna George Barton.

Indiferent că se mărita cu Barton fiindcă era bogat sau pentru că îl iubea, înlăturarea lui Rosemary era esenţială.

Race se gândi că era prea raţională ca să îşi rişte gâtul doar pentru un trai confortabil. Iubire? Poate. În ciuda purtării ei detaşate şi a stăpânirii de sine, el o bănuia a fi una din acele femei care pot să se lase în voia unei pasiuni totale pentru un bărbat anume. Date fiind iubirea pentru George şi ura pentru Rosemary, ar fi putut plănui şi înfăptui cu detaşare omorârea lui Rosemary. Iar apoi George primise scrisorile anonime. (De la cine? De ce? Astea erau întrebările supărătoare care nu încetau să-l sâcâie) şi intrase la bănuieli. Plănuise o capcană. Iar Ruth îl redusese la tăcere.

Nu, nu era corect. Nu suna adevărat. Asta sugera panică, or Ruth nu era genul de femeie care să intre în panică. Ea era mai deşteaptă ca George şi ar fi putut evita cu cea mai mare uşurinţă orice capcană pe care i-ar fi întins-o el.

Se părea că discuţia cu Ruth nu-l făcuse să avanseze deloc.

Capitolul VI

Lucilla Drake fu încântată să-l vadă pe colonelul Race.

Storurile erau coborâte şi Lucilla intră în cameră îmbrăcată toată în negru, cu o batistă la ochi şi explică, pe măsură ce avansa cu mâna întinsă şi tremurândă, că ea n-ar fi putut vedea pe nimeni, absolut pe nimeni, cu excepţia unui atât de bun prieten al dragului de George şi că era îngrozitor să nu ai un bărbat în casă! Zău, fără un bărbat în casă nici nu ştiai cum să te descurci. Doar ea, o biată văduvă singură şi Iris, o fată neajutorată. Atât de amabil din partea dragului de colonel Race şi zău că ea îi era foarte recunoscătoare… Şi nu avea nici o idee de ce ar trebui să facă. Fireşte că domnişoara Lessing avea să se ocupe de toate problemele de afaceri şi de aranjamentele pentru înmormântare… Dar cum rămânea cu ancheta? Şi era groaznic să ai poliţia în casă, în haine civile, fireşte şi foarte respectuoşi. Dar ea era foarte zăpăcită şi toată povestea

era o adevărată tragedie şi oare nu credea colonelul Race că totul trebuie să se fi datorat sugestiei – asta a spus psihanalistul, că de vină era numai sugestia. Şi sărmanul George în localul acela oribil, Luxemburg şi parctic aceeaşi amintire trebuie să-l fi copleşit dintr-o dată şi măcar de-ar fi ascultat ce-i spusese ea, Lucilla, şi ar fi luat acel tonic excelent al dragului de doctor Gaskell… Toată vara a fost dărâmat, da, complet dărâmat.

Lucilla însăşi păru să fie dărâmată temporar, aşa că Race prinse ocazia să vorbească.

El spuse că regreta profund situaţia şi că doamna Drake putea conta pe el în orice privinţă.

Apoi Lucilla se porni din nou şi spuse că era foarte amabil din partea lui, şi că era tare plăcut să ai pe cineva pe care să te bazezi. Domnişoara Lessing era bine intenţionată, fireşte, şi foarte eficientă, dar cam nesimţitoare, şi uneori îşi însuşea cam prea multe atribuţii, iar după părerea ei, a Lucillei, George se bazase mult prea mult pe ea, şi la un moment dat chiar se temuse că George ar fi putut face o prostie, ceea ce ar fi fost un mare păcat şi probabil ea l-ar fi terorizat fără milă o dată ce s-ar fi căsătorit. Fireşte că ea, Lucilla, simţise pericolul. Draga de Iris era atât de nepământeană şi era drăguţ, nu-i aşa, ca tinerele fete să fie modeste şi fără fumuri. Iris fusese întotdeauna foarte tânără pentru vârsta ei şi foarte liniştită – de cele mai multe ori nici nu ştiai ce gândea. Rosemary fiind atât de drăguţă şi atât de veselă, mai tot timpul ieşise în oraş, iar Iris îşi pierduse vremea prin casă, ceea ce nu era bine pentru o fată. Fetele ar trebui să ia ore de gătit şi croitorie, astea le-ar ocupa mintea, şi nu se ştie niciodată când s-ar putea dovedi util. Fusese o adevărată binecuvântare că ea, Lucilla, fusese liberă să vină să locuiască aici după moartea sărmanei Rosemary – gripa aceea oribilă, un tip cu totul neobişnuit de gripă, spuse doctorul Gaskell. Un bărbat atât de deştept şi manierat!

Ea voise astă vară ca Iris să meargă la el. Fata arătase atât de albă şi slăbită! „Dar zău, colonele Race, eu cred că din cauza situării casei. În vale şi umezeală, iar seara tot felul de miasme”. Bietul George se dusese şi-o cumpărase de capul lui, fără să ceară sfatul cuiva – mare păcat! Spusese că voia să fie o surpriză, dar zău că ar fi fost mai bine dacă cerea sfatul unei femei mai în vârstă. Bărbaţii nu ştiau nimic despre case. George ar fi putut să-şi dea sema că ea, Lucilla, ar fi luat cu dragă inimă asupra ei orice problemă. Căci, la urma urmelor, care era viaţa ei acum? Dragul ei soţ murise de mulţi ani, iar Victor, scumpul ei băiat, departe în Argentina, adică nu, Brazilia, sau parcă totuşi Argentina? Un băiat atât de chipeş şi afectuos!

Colonelul Race spuse că auzise că ea avea un fiu peste hotare.

Următorul sfert de oră colonelul fu revelat cu o relatare completă a multiplelor activităţi ale lui Victor. Un băiat atât de vioi, dornic să-şi încerce mâna la toate – aici urmă o listă a diverselor ocupaţii ale lui Victor. Niciodată lipsit de amabilitate sau purtând ranchiună cuiva, „întotdeuna a fost ghinionist, colonele Race. A fost judecat greşit de decanul lui, şi consider că autorităţile de la Oxford s-au comportat ruşinos. Oamenii par să nu înţeleagă că unui băiat deştept, cu talent la desen, i se pare o idee excelentă să imite scrisul cuiva. A făcut-o din amuzament, nu pentru bani”. Dar el întotdeauna a fost un fiu bun, şi niciodată nu a stat pe gânduri s-o înştiinţeze când avea probleme, ceea ce dovedea, nu-i aşa, că avea încredere în ea. Doar că părea ciudat că slujbele pe care i le găseau alţii îl duceau foarte des în afara Angliei. Nu putea să nu se gândească la faptul că, dacă i s-ar fi dat băiatului o slujbă bună, la Banca Angliei să spunem, el s-ar fi rostuit mult mai bine. Ar fi trăit, poate, la mică distanţă de Londra şi-ar fi avut o maşinuţă.

Dură cam douăzeci de minute până ca Race să o comute pe Lucilla de pe subiectul fiului ei pe cel al servitorilor.

— Da, era foarte adevărat ce spunea el, nu mai existau servitori ca pe vremuri. O adevărată problemă în ziua de azi! Nu că ar trebui să se plângă, căci ei fuseseră foarte norocoşi. Doamna Pound, deşi avea ghinionul să fie uşor surdă, era o femeie grozavă. Aluaturile ei erau uneori cam tari şi avea tendinţa să condimenteze prea mult supa, dar pe total era o persoană de încredere, şi foarte econoamă, pe deasupra. Era aici chiar de când se însurase George şi nu făcuse nazuri să meargă la ţară astă vară, deşi cu celelalte avuseseră probleme pe tema asta şi menajera plecase, dar mai bine aşa, era o fată care răspundea obraznic, pe lângă faptul că spărsese şase pahare de vin, ceea ce dovedea o neglijenţă strigătoare la cer, colonelul Race nu era de aceeaşi părere?

— Mare neglijenţă, într-adevăr.

— Asta i-am spus şi eu. Şi i-am spus că sunt nevoită să scriu asta în referinţele ei, căci aşa e cinstit. Nu doar calităţile trebuie menţionate, ci şi greşelile. Dar fata a fost foarte insolentă şi a spus că speră să ajungă într-o casă unde oamenii nu sunt lichidaţi, o expresie nefericită pe care cred că a dobândit-o de la cinematograf şi caraghios de nepotrivită întrucât draga de Rosemary şi-a luat singură viaţa – deşi la vremea aceea nu era responsabilă de faptele ei după cum bine a subliniat procurorul. Deci, cum spuneam, am scris în referinţe că Betty Archdale şi-a înţeles pe deplin îndatoririle de menajeră şi a fost serioasă şi cinstită, dar că avea înclinaţia să spargă cam multe lucruri şi nu întotdeauna avea o comportare respectuasă. În ce mă priveşte, dacă aş fi fost doamna Rees-Talbot, aş fi citit printre rânduri şi nu aş fi angajat-o. Dar în ziua de azi lumea se repede la orice poate să apuce.

În timp ce doamna Drake se opri ca să-şi tragă sufletul, colonelul Race întrebă repede dacă era vorba de doamna Richard Rees-Talbot. Dacă da, o cunoştea din India.

— N-aş putea spune sigur. Adresa era Cadogan Square.

— Atunci e vorba de prietenii mei.

Lucilla spuse că lumea era mică şi că nu existau prieteni ca vechii prieteni. Prietenia era un lucru minunat. Ea întotdeauna considerase că între Paul şi Viola fusese ceva foarte romantic. Dar, vai, colonelul Race nu avea de unde să ştie despre ce vorbea. Oamenii au tare mult tendinţa să retrăiască trecutul.

Colonelul Race o rugă să continue, iar ca răspuns la această politeţe primi povestea vieţii lui Hector Marle, a felului în care fusese crescut de sora sa, a ciudăţenilor şi slăbiciunilor lui şi, la urmă, când colonelul Race aproape că uitase, a căsătoriei lui cu frumoasa Viola. El auzi cum Paul Bennett, învingându-şi dezamăgirea provocată de refuzul Violei, se transformase din iubit în prieten de familie, şi despre moartea lui şi clauzele testamentului lui. „Lucru pe care l-am considerat extrem de romantic – aşa o avere enormă! Nu că banii ar fi totul – nu, nici vorbă. Gândiţi-vă numai la moartea tragică a sărmanei Rosemary. Şi nici chiar în privinţa dragei de Iris nu sunt foarte mulţumită!”

Race se uită întrebător la ea.

— Găsesc că responsabilitatea mea nu e deloc uşoară. Este bine cunoscut faptul că e o moştenitoare bogată. Stau mereu cu ochii pe tinerii care nu sunt de dorit, dar ce poţi să faci, colonele Race? În ziua de azi nu mai poţi avea grijă de o fată ca pe vremuri. Iris are prieteni despre care nu ştiu aproape nimic. „Invită-i acasă, dragă”, îi spun mereu, dar se pare că tinerii ăştia pur şi simplu nu vor să fie aduşi. Şi sărmanul George era îngrijorat. E vorba de un tânăr pe nume Browne. Eu personal nu l-am văzut niciodată, dar se pare că Iris se vede foarte mult cu el. George nu-l plăcea, sunt absolut sigură de asta. Eu cred că bărbaţii au fler când e vorba de alţi bărbaţi. Îmi amintesc că soţul meu avea mari reţineri faţă de un custode al bisericii noastre, un anume colonel Pusey, un om tare fermecător. Şi, ce credeţi, într-o duminică, în timp ce trecea cu tipsia pentru colectă, a căzut la pământ, beat mort se pare. Mai târziu am aflat că din casa lui erau scoase zeci de sticle de coniac goale pe

săptămână! El şi soţul meu au avut o dispută aprinsă cu privire la detaliile sujbei de Ziua Tuturor Sufletelor. Oh, vai de mine, Ziua Tuturor Sufletelor! Când te gândeşti că ieri a fost Ziua Tuturor Sufletelor!

Un sunet uşor îl făcu pe Race să se uite spre uşă. O mai văzuse pe Iris o dată, la Little Priors. Cu toate astea, avea impresia că acum o vedea pentru prima dată. Fu izbit de încordarea fantastică din spatele calmului ei, iar ochii ei aveau o expresie pe care el simţea că ar fi trebuit s-o recunoască, dar nu reuşea.

Lucilla Drake întoarse capul.

— Iris, draga mea, nu te-am auzit când ai intrat. II cunoşti pe colonelul Race? Este atât de amabil!

Iris veni şi dădu grav mâna cu el, rochia neagră pe care o purta făcând-o să pară mai subţire şi mai palidă decât şi-o amintea el.

— Am venit să văd dacă pot să vă ajut cu ceva, spuse Race.

— Mulţumesc. Este amabil din partea dumneavoastră.

Suferise un şoc puternic, asta era evident, şi încă îi mai resimţea efectele. Dar oare ţinuse ea chiar atât de mult la George ca moartea lui să o fi afectat atât de puternic?

Întoarse ochii spre mătuşa ei şi Race îşi dădu seama că erau ochi care pândeau.

— Despre ce vorbeaţi când am intrat eu?

Lucilla se făcu roşie şi se fâstâci. Race intui că dorea să evite menţionarea numei lui Anthony Browne. Ea exclamă:

— Stai să văd… Oh, da, vorbeam că ieri a fost Ziua Tuturor Sufletelor. Mi se pare o coincidenţă din acelea despre care nu crezi că se pot întâmpla în realitate.

— Vrei să spui ca Rosemary s-a întors ieri ca să-l ia pe George? Întrebă Iris.

— Iris dragă, nu vorbi aşa! E un gând cumplit şi atât de necreştinesc!

— De ce necreştinesc? Există Ziua Morţilor. La Paris lumea se duce şi pune flori pe morminte.

— Oh, ştiu, dragă, dar ei sunt catolici, nu-i aşa?

Un zâmbet uşor apăru pe buzele lui Iris. Apoi întrebă direct:

— Vorbeaţi de Anthony – de Anthony Browne, nu-i aşa?

— Păi, de fapt, chiar am pomenit de el. Spuneam că nu ştim nimic de el…

Iris o întrerupse cu duritate.

— De ce ar trebui să ştii ceva despre el?

— Vai de mine, nu ţin neapărat, dar mă gândeam că ar fi bine dacă am şti, nu-i aşa?

— Ai să ai ocazia să ştii, pentru că am de gând să mă mărit cu el.

— Oh, Iris! Nu trebuie să faci nimic pripit… Vreau să spun, nimic care nu poate fi stabilit în momentul de faţă.

— Este stabilit, mătuşă Lucilla.

— Nu, dragă, nu poţi vorbi de măritiş când înmormântarea nu a avut încă loc. N-ar fi decent. Şi ancheta asta îngrozitoare şi toate celelalte. Şi zău, Iris, nu cred că dragul de George ar fi fost de acord. El nu-l plăcea pe domnul Browne.

— Nu, lui George nu i-ar fi plăcut, şi nu-l plăcea pe Anthony, dar asta nu are nici o importanţă. E viaţa mea, nu a lui George şi, oricum George e mort…

Doamna Drake scoase un vaiet.

— Iris! Iris! Ce te-a apucat? Cum poţi să spui ceva atât de crud?

— Îmi pare rău, mătuşă Lucilla. Fata vorbea istovit. N-am vrut să sune aşa. Am vrut doar să spun că George se odihneşte acum undeva şi nu îşi mai face griji pentru mine şi viitorul meu. Trebuie să decid singură.

— Prostii, dragă, nu se poate decide nimic într-un moment ca ăsta, ar fi extrem de nepotrivit. Nici nu se pune problema.

Iris râse scurt.

— Dar s-a pus. Anthony m-a cerut de soţie înainte să plecăm de la Little Priors. Voia să vin cu el la Londra şi să ne

căsătorim fără să spunem cuiva. Acum îmi doresc s-o fi făcut.

— A fost o cerere foarte curioasă, spuse colonelul Race.

Ea se întoarse sfidătoare spre el.

— Nu, n-a fost. Ne-ar fi scutit de multă agitaţie. De ce n-oi fi avut încredere în el? Mi-a cerut să am încredere în el şi eu n-am avut. În tot cazul, am să mă mărit cu el imediat ce mi-o cere.

Lucilla izbucni într-un torent de proteste incoerente. Obrajii dolofani îi tremurau şi ochii îi erau plini de lacrimi Colonelul Race interveni rapid.

— Domnişoară Marle, aş putea schimba câteva vorbe cu dumneata înainte să plec? Despre o problemă strict de afaceri?

Destul de uimită, fata murmură „Da” şi porni către uşă. În timp ce ea trecea pragul, colonelul făcu doi paşi spre doamna Drake.

— Nu fiţi supărată. Tăcerea e de aur, ştiţi zicala. Vom vedea ce putem face.

Ieşi după Iris care îl conduse într-o cameră mică din fundul casei.

Race vorbi pe un ton indiferent.

— Tot ce aveam să-ţi spun, domnişoară Marle, este că inspectorul şef Kemp e prieten cu mine şi sunt sigur că îl vei găsi cât se poate de amabil şi dornic să te ajute. Are o sarcină ingrată, dar sunt convins că şi-o va îndeplini cu cea mai mare consideraţie.

Ea se uită o clipă la el fără să vorbească, apoi spuse brusc:

— George v-a aşteptat aseară la petrecere. De ce n-aţi venit?

— George nu m-a aşteptat.

— Dar el aşa a spus.

— Poate că a spus, dar nu era adevărat. George ştia foarte bine că nu vin.

— Dar scaunul gol… Pentru cine era?

— Nu pentru mine.

Ea închise ochii pe jumătate şi se făcu foarte albă la faţă. Şopti:

— Era pentru Rosemary… Înţeleg… Era pentru Rosemary…

Race se gândi că fata avea să cadă. Veni repede spre ea şi o susţinu, apoi o sili să se aşeze.

— Uşurel…

Ea spuse cu un glas jos, întretăiat:

— Mă simt bine… Dar nu ştiu ce să fac… Nu ştiu ce să fac.

— Pot să te ajut?

Ea ridică ochii spre el, apoi spuse:

— Trebuie să-mi lămuresc lucrurile… Trebuie să le iau în Ordine. În primul rând, George credea că Rosemary nu s-a sinucis… ci a fost omorâtă. Credea asta din cauza acelor scrisori. Cine a scris scrisorile, domnule colonel?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Dumneata ai vreo idee?

— Pur şi simplu nu-mi pot imagina. Oricum, George credea în ele, şi a aranjat petrecerea de aseară, şi a pus un scaun gol, şi ieri a fost Ziua Tuturor Sufletelor… Adică Ziua Morţilor, ziua în care sufletul lui Rosemary putea să se întoarcă… Şi să-i spună adevărul.

— Nu te lăsa în voia imaginaţiei.

— Dar am simţit-o eu însămi… Am simţit-o undeva, foarte aproape… Sunt sora ei… Şi cred că încerca să-mi spună cumva.

— Ia-o încet, Iris.

— Trebuie să vorbesc despre asta! George a băut în amintirea lui Rosemary şi… A murit. Poate că… Ea a venit şi l-a luat.

— Spiritele morţilor nu pot pune cianură într-un pahar de şampanie, draga mea.

Cuvântul păru să-i restabilească echilibrul. Spuse pe un ton mai normal:

— Dar e absolut incredibil! George a fost omorât – da, omorât! Asta crede poliţia şi trebuie să fie adevărat pentru că nu există nici o altă alternativă. Dar n-are logică.

— Crezi că n-are? Dacă Rosemary a fost ucisă, şi George începuse să bănuiască cine a ucis-o…

Ea îl întrerupse.

— Da, dar Rosemary nu a fost ucisă! De asta nu are logică. George credea scrisorile alea stupide în parte din cauză că starea depresivă după gripă nu e un motiv convingător pentru sinucidere. Dar Rosemary avea un motiv. Am să vi-l arăt.

Ieşi în fugă din cameră şi se întoarse peste câteva minute ţinând în mână o scrisoare împăturită pe care i-o întinse.

— Citiţi-o. Vedeţi şi singur.

El desfăcu scrisoarea uşor mototolită. „Dragul meu Leopard…”

O citi de două ori înainte de a i-o înapoia. Fata spuse nerăbdătoare:

— Vedeţi? Era nefericită, avea inima zdrobită. Nu mai voia să trăiască.

— Ştii cui i-a fost scrisă scrisoarea?

— Da. Lui Stephen Farraday. Nu lui Anthony. Ea era îndrăgostită de Stephen şi el s-a purtat crud cu ea. Aşa că ea a luat otrava la restaurant şi a bătut-o sub ochii lui, ca s-o vadă murind. Poate spera că el o să regrete.

Race nu spuse nimic. După câteva clipe, întrebă:

— Când ai găsit asta?

— Cam acum şase luni. Era în buzunarul unui halat vechi.

— I-ai arătat-o lui George?

Iris strigă cu patimă:

— Cum aş fi putut? Rosemary era sora mea. Cum puteam s-o dau de gol în faţa lui George? El era atât de sigur că ea îl iubea! Cum puteam să-i arăt asta după moartea ei? Dar problema e, ce mă fac eu acum? V-am arătat-o dumneavoastră pentru că aţi fost prieten cu George. Trebuie să o vadă şi inspectorul şef?

— Da. Kemp trebuie să ştie. E o dovadă, înţelegi.

— Dar atunci… va fi citită la tribunal?

— Nu neapărat. Acum se investighează moartea lui George. Nimic care nu are relevanţă nu va fi făcut public. Ar fi bine să mi-o dai mie.

— Prea bine.

ÎI conduse la uşa din faţă. În timp ce Race dădea să iasă, ea spuse brusc:

— Asta dovedeşte, nu-i aşa, că moartea lui Rosemary chiar a fost sinucidere?

— Dovedeşte că avea un motiv să se sinucidă.

Fata oftă adânc. Race coborî treptele. Întorcând capul, o văzu stând în prag şi urmărindu-l cum traversează piaţeta.

Capitolul VII

Mary Rees-Talbot îl întâmpină pe colonelul Race cu un ţipăt de neîncredere.

— Vai de mine, nu v-am mai văzut de când aţi dispărut atât de misterios din Allahabad! De ce aţi venit? Nu ca să mă vedeţi pe mine, sunt sigură. Dumneavoastră nu faceţi vizite de curtoazie. Ei haide, spuneţi, nu trebuie să fiţi diplomat.

— Ar fi o pierdere de timp să fiu diplomat cu dumneata, Mary. Întotdeauna am apreciat ascuţimea minţii dumitale.

— N-ar fi mai bine să intraţi direct în subiect?

Race zâmbi.

— Servitoarea care mi-a deschis e Betty Archadale? Întrebă el.

— Deci asta e! Să nu-mi spuneţi că fata asta este o binecunoscută spioană europeană, căci nu vă cred.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta.

— Şi să nu-mi spuneţi nici că lucrează în serviciul nostru de contraspionaj, căci nici asta n-o cred.

— Nu, fata e pur şi simplu menajeră.

— De când vă interesează o simplă menajeră?

— Cred că ar putea să-mi spună ceva.

— Dacă o rugaţi frumos? Nu m-ar mira. Are o tehnică de-a asculta pe la uşi foarte dezvoltată. Şi M. Ce face?

— M. Îmi oferă cu amabilitate ceva de băut şi sună după Betty şi comandă băutura.

— Şi când Betty o aduce?
— În acel moment M. Are amabilitatea de a ieşi din cameră.
— Să asculte ea însăşi pe la uşi?
— Dacă vrea.
— Perfect. Intru în joc!
Doamna Rees-Talbot, care era o brunetă vioaie în jur de patruzeci de ani, sună şi îi ceru arătoasei ei servitoare să-i aducă oaspetelui un whisky cu sifon.
Când Betty Archdale se întoarse cu băutura pe o tavă, doamna Rees-Talbot stătea în picioare lângă uşa ce dădea în camera ei de zi.
— Colonelul Race are să îţi pună câteva întrebări, spuse ea şi ieşi.
Betty îşi întoarse ochii obraznici spre militarul înalt şi cărunt. În adâncurile lor se citea un fel de panică. Race luă paharul şi îi zâmbi.
— Ai văzut ziarele de azi? Întrebă el.
— Da, domnule.
— Ai văzut că domnul George Barton a murit aseară la restaurantul Luxemburg?
— Oh, da, domnule. Ochii lui Betty scânteiau de plăcerea scandalului public. Nu e îngrozitor?
— Ai lucrat acolo, nu-i aşa?
— Da, domnule. Am plecat iarna trecută, la scurt timp după moartea doamnei Barton.
— Şi ea a murit la Luxemburg.
Betty dădu din cap.
— Treaba asta e cam ciudată, nu-i aşa? Colonelul Race spuse cu gravitate.
— Văd că ai cap. Ştii să deduci anumite lucruri.
Betty îşi plesni palmele şi renunţă la discreţie.
— Şi lui i s-a făcut felul? Ziarele nu spun exact.
— De ce spui „şi”? Moartea doamnei Barton a fost declarată de procuror drept sinucidere.

Betty îi aruncă o privire rapidă din colţul ochiului. Deşi era atât de în vârstă, gândi ea, arăta bine. Un adevărat domn. Dar ce anume urmărea el?

Spuse sfioasă:

— Da, domnule.

— Dar poate că dumneata n-ai crezut niciodată că a fost sinucidere?

— Păi, nu, domnule. N-am crezut… Nu chiar.

— Foarte interesant. De ce n-ai crezut?

Fata ezită şi începu să-şi cuteze şorţul cu degetele.

Atât de drăguţ spusese el asta, atât de serios! Te făcea să te simţi important, şi suna ca şi cum voia să îl ajuţi. Şi, oricum, ea fusese isteaţă în privinţa morţii lui Rosemary Barton. Nu înghiţise nici o clipă povestea cu sinuciderea!

— A fost omorâtă, domnule, nu-i aşa?

— E posibil. Dar cum ai ajuns la concluzia asta?

— Păi… Am auzit ceva, într-o zi.

— Ce anume?

— Uşa nu era închisă. Să nu credeţi că eu aş asculta vreodată la uşă. Nici vorbă de aşa ceva, nu-mi place. Dar treceam prin hol înspre sufragerie cu o tavă şi ei vorbeau foarte tare. Doamna Barton îi spunea domnului Browne că nu îl chema Anthony Browne. Şi atunci domnul Browne a devenit chiar urâcios. Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta de la un domn atât de chipeş ca el care, de regulă, vorbea foarte frumos. I-a spus că îi ciuruieşte faţa, sau aşa ceva, şi pe urmă i-a spus că dacă nu face ce îi spune el o să-i însceneze un accident de circulaţie. Nici mai mult nici mai puţin! I-a spus că oricând putea să fie lichidată. Domnişoara Iris tocmai cobora scara, şi fireşte că nu m-am gândit prea mult la asta la vremea aceea, dar când a fost toată zarva aia cu sinuciderea ei şi am auzit că şi el fusese acolo… Ei bine, m-au trecut fiori pe şira spinării, zău aşa!

— Dar n-ai spus nimic?

— Nu am vrut să am de a face cu poliţia şi, oricum, nu ştiam nimic… Sigur. Şi poate că dacă aş fi spus ceva, aş fi

fost şi eu omorâtă.

— Înţeleg. Race făcu o scurtălpauză, apoi întrebă pe tonul cel mai blând:

— Aşa că doar i-ai scris o anonimă domnului Barton?

Ea se holbă la el. În privirea ei colonelul nu detecta decât pură uluire.

— Eu? Să-i scriu eu domnului Barton? Niciodată.

— Nu te teme să vorbeşti despre asta. A fost, de fapt, o idee foarte bună. L-ai avertizat fără să te dai de gol. Ai fost foarte isteaţă.

— Dar n-am făcut-o eu, domnule. Nici nu mi-a trecut prin cap una ca asta!

Era atât de convingătoare încât, în ciuda lui însuşi, Race începu să se îndoiască de faptul ca fata scrisese scrisorile.

— Cui i-ai povestit despre ce ai auzit? Întrebă el.

Betty clătină din cap.

— Nimănui. Ca să fiu sinceră, eram îngrozită. M-am gândit că e mai bine să-mi ţin gura. Am încercat să uit. O singură dată am pomenit de asta în faţa doamnei Drake, când i-am spus că am să mă duc într-o casă în care oamenii nu sunt lichidaţi, dar, zău, a făcut atâta tărăboi pentru nişte pahare sparte! Mi-a scăpat asta, dar ea nu mi-a dat atenţie. Poate că ar fi trebuit să vorbesc la vremea respectivă, dar zău că n-am putut spune tot felul de lucruri, iar domnul Browne era mereu foarte drăguţ şi pus pe glume, aşa că n-am putut să vorbesc.

— Doamna Barton i-a spus că Browne nu era numele lui adevărat. A pomenit care era numele lui adevărat?

— Da, domnule. Pentru că el a spus: „Uită de Tony”. Nu mai ştiu cum. Tony… Mi-a amintit de dulceaţa de cireşe pe care o făcuse bucătăreasa. Începea cu M. Şi nu suna a nume străin. Oare cum era?

— Lasă, nu te mai frământa. Ai să-ţi aduci aminte. Să mă anunţi şi pe mine atunci. Uite cartea mea de vizită. Dacă îţi aminteşti numele, scrie-mi la adresa asta.

Îi înmâna cartea de vizită şi o bancnotă.

— Cu siguranţă, domnule, mulţumesc, domnule.

Un adevărat domn, gândi ea în timp ce alerga la parter. O bancnotă de o liră, nu zece şilingi.

Mary Rees-Talbot, se întoarse în cameră.

— Cum e, aţi avut succes?

— Da, dar ar mai fi un amănunt. Poţi să mă ajuţi? Îmi trebuie un nume care să amintească de dulceaţa de cireşe.

— Ce idee ieşită din comun!

— Gândeşte-te, Mary. Concentrează-te asupra preparării dulceţurilor, în special a celei de cireşe.

— Nu se face prea des dulceaţă de cireşe.

— De ce?

— Din cauză că are tendinţa să se zaharisească… Afară doar dacă se folosesc cireşe de gătit, cireşe Morello.

Race scoase o exclamaţie.

— Asta e! Pun pariu că asta e. La revedere, Mary, îţi sunt nemaipomenit de recunoscător. Ai ceva împotrivă s-o suni pe fată ca să mă conducă?

— Şi chiar nu-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— Am să trec altădată pe la dumneata şi am să-ţi spun toată povestea.

— S-o vedem şi pe asta! Îngână în urma lui doamna Rees-Talbot.

La parter, Betty îl aştepta pe Race cu pălăria şi bastonul.

El îi mulţumi şi dădu să iasă. În prag, se opri.

— Apropo, numele ăla era Morelli?

Faţa lui Betty se lumină.

— Chiar aşa, domnule. Ăsta era numele. Tony Morelli era numele pe care i-a spus să-l uite. Şi i-a mai spus şi că făcuse închisoare.

Race coborî treptele zâmbind.

Din cea mai apropiată cabină telefonică îl sună pe Kemp.

Discuţia fu scurtă dar satisfăcătoare. Kemp spuse:

— Am să telegrafiez imediat. Trebuie să spun că va fi o mare uşurare dacă ai dreptate.

— Cred că am. Înşiruirea faptelor e destul de clară.

Capitolul VIII

Inspectorul şef Kemp nu era într-o stare de spirit prea bună.

De un sfert de oră interoga un băiat de şaisprezece ani, speriat ca un iepure, care, în virtutea grozavului post al unchiului Charles, aspira să fie un chelner de prima mână, aşa cum se cerea la Luxemburg. Între timp, era unul din cei şase subalterni care alergau de colo-colo cu şorţuri la brâu pentru a se distinge de superior, şi a căror îndatorire era să suporte ocările pentru tot ce nu ieşea bine, să aducă şi să ducă, să aprovizioneze cu cornuri şi cuburi de unt clienţii şi să fie sâsâiţi în franceză, italiană şi, ocazional, în engleză. Charles, din postura lui de om mare, departe de a-şi favoriza ruda de sânge, îl sâsâia, îl blestema şi îl înjura chiar mai rău decât pe ceilalţi. Cu toate astea, Pierre nădăjduia în inima lui să fie nici mai mult nici mai puţin decât chelner şef într-un restaurant chic.

Deocamdată, însă, cariera lui era în impas şi bănuia că era suspectat de crimă.

Kemp îl întorsese pe toate feţele şi se convinsese că băiatul făcuse exact ce spusese, şi anume, ridicase poşeta doamnei de pe podea şi o pusese pe masă.

Dezamăgit, Kemp îl lăsă pe băiat să plece. În acel moment sergentul Pollock îl anunţă că se telefonase de jos că o tânără doamnă întreba de el, sau, mai precis, de ofiţerul care se ocupa de cazul Luxembrug.

— Cine e?

— Domnişoara Chloe West.

— Să urce, spuse resemnat Kemp. Pot să-i dau cinci minute. După aceea trebuie să vină domnul Farraday. Dar, în fine, nu strică să-l fac să aştepte câteva minute. Îl mai fierb în suc propriu un pic.

Când domnişoara Chloe West intră în încăpere, Kemp avu imediat impresia că o cunoştea de undeva. Dar în minutul următor impresia asta îl părăsi. Nu, nu o mai văzuse

niciodată pe fata asta, era sigur. Totuşi, senzaţia că îi era cunoscută rămase să-l sâcâie.

Domnişoara West avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, era şatenă şi foarte drăguţă. Părea hotărât agitată.

Kemp întrebă cu vioiciune:

— Ce pot face pentru dumneata, domnişoară West?

— Am citit în ziar despre Luxemburg… Despre bărbatul care a murit acolo.

— Domnul George Barton? Şi? Îl cunoşteai?

— Păi, nu, nu chiar. Adică, nu l-am cunoscut personal.

Kemp se uită atent la ea şi renunţă la prima lui deducţie.

Chloe West arăta extrem de rafinată şi virtuasă.

Întrebă cu un glas foarte plăcut:

— Mai întâi, vrei să-mi spui numele exact şi adresa, ca să ştim cum stăm?

— Chloe Elizabeth West, Merryvale Court 15, Maide Vale. Sunt actriţă.

Kemp se uită din nou la ea cu coada ochiului şi decise că într-adevăr, asta era.

— Continuă, domnişoară West.

— Când am citit despre moartea domnului Barton şi că poliţia face cercetări, m-am gândit că poate ar trebui să vin să vă spun ceva. Nu cred că chiar are vreo legătură cu asta, dar…

Domnişoara West se opri.

— Lasă-ne pe noi să judecăm asta. Spune-mi despre ce e vorba.

— În momentul de faţă nu joc, explică domnişoara West. Dar numele meu e înscris la agenţii şi fotografia mea a apărut în Spothigh… Am înţeles că acolo a văzut-o domnul Barton. A luat legătura cu mine şi mi-a explicat ce voia de la mine.

— Şi?

— Mi-a spus că dădea o petrecere la Luxemburg şi că voia să le facă o surpriză invitaţilor lui. Mi-a arătat o fotografie şi

mi-a spus că voia să mă machiez ca femeia din ea. Mi-a spus că semănăm foarte mult.

Mintea lui Kemp se lumină dintr-o dată. Fotografia lui Rosemary pe care o văzuse în Elvaston Square, pe biroul lui George. De ea îi amintea fata asta. Semăna bine cu Rosemary Barton.

— De asemenea, mi-a cumpărat o rochie pe care s-o port atunci. Am adus rochia cu mine. E dintr-o mătase verde cenuşiu. Trebuia să mă coafez ca în fotografie şi să accentuez asemănarea cu ajutorul machiajului. Apoi trebuia să vin la Luxemburg şi să intru în restaurant în timpul primului spectacol de cabaret şi să mă aşez la masa domnului Barton unde avea să fie un scaun liber. M-a dus să luăm masa acolo şi mi-a arătat unde avea să fie masa.

— Şi de ce n-ai respectat înţelegerea, domnişoară West?

— Pentru că în acea seară, pe la opt, cineva – domnul Barton – m-a sunat şi mi-a spus că toată treaba s-a amânat. Mi-a spus că mă va anunţa când va avea loc petrecerea, în altă zi. Apoi, dimineaţa următoare, am citit în ziar despre moartea lui.

— Şi ai venit la noi, spuse Kemp pe un ton plăcut. Îţi mulţumesc foarte mult, domnişoară West. Ai lămurit un mister – misterul scaunului liber. Apropo, adineaori ai spus „cineva”, iar apoi „domnul Barton”. De ce?

— Pentru că la început n-am crezut că era domnul Barton. Glasul îi suna altfel.

— Era un glas de bărbat?

— Oh, da, aşa cred… Cel puţin… Era cam răguşit, de parcă era răcit.

— Şi asta e tot ce ţi-a spus?

— Da.

Kemp îi mai puse câteva întrebări, dar nu mai află nimic nou.

După plecarea ei, îi spuse sergentului:

— Aşadar ăsta era faimosul „plan”, al lui George Barton. Acum înţeleg de ce se uita atât de lung la scaunul liber

după programul de cabaret şi arăta ciudat şi distrat. Preţiosul lui plan dăduse greş.

— Nu credeţi că el a fost cel care a contramandat?

— Nici vorbă. Şi nu sunt sigur nici că era un glas de bărbat. Răguşeala e o deghizare bună la telefon. În fine, începem să înaintăm. Trimite-l înăuntru pe domnul Farraday dacă e aici.

Capitolul IX

Detaşat şi stăpân pe sine pe dinafară, Stephen Farraday intrase în clădirea Scotland Yard-ului simţind o greutate intolerabilă pe cuget. Dimineaţă lucrurile păreau să meargă foarte bine. De ce ţinuse neapărat inspectorul şef să-l cheme aici? Ce ştia sau bănuia? Se putea să fie doar o bănuială vagă. Tot ce trebuia să facă era să nu-şi piardă capul şi să nu recunoască nimic.

Se simţea ciudat de stingher şi singur fără Sandra. Împreună avuseseră tărie, curaj, putere. Singur, nu era nimic, mai puţin decât nimic. Oare Sandra simţea acelaşi lucru? Şedea ea oare acum în Kidderminster House tăcută, rezervată, mândră şi simţindu-se pe dinăunru îngrozitor de vulnerabilă?

Inspectorul Kemp îl primi politicos dar grav. La o masă stătea un bărbat în civil cu un creion şi un carnet. După ce îl invită pe Stephen să ia loc, Kemp rosti pe un ton accentuat oficial:

— Trebuie să vă iau o declaraţie, domnule Farraday. Declaraţia va fi aşternută pe hârtie şi veţi fi rugat să o citiţi şi să o semnaţi înainte de a pleca. Totodată am datoria să vă spun că sunteţi liber să refuzaţi să daţi o astfel de declaraţie şi că aveţi dreptul să vă chemaţi avocatul, dacă doriţi.

Stephen fu uimit dar n-o arătă. Se sili să zâmbească.

— Asta sună înspăimântător, domnule inspector.

— Vrem ca totul să fie bine înţeles, domnule Farraday.

— Tot ce spun ar putea fi folosit împoriva mea, nu-i aşa?

— Să nu folosim cuvântul „împotriva”. Tot ce spuneţi va putea fi folosit ca probă.

Stephen spuse liniştit:

— Înţeleg, dar nu-mi imaginez de ce aveţi nevoie şi de altă declaraţie de la mine. Tot ce am avut de spus aţi auzit azi dimineaţă.

— Aceea a fost o întrevedere neoficială, folositoare ca punct de plecare. Şi în plus, domnule Farraday, există anumite fapte pe care îmi imaginez că aţi prefera să le discutaţi cu mine aici. Încercăm să fim cât mai discreţi cu tot ce nu are relevanţă în cazul de faţă. Cred că înţelegeţi încotro bat.

— Mă tem că nu înţeleg.

Inspectorul oftă.

— Atunci, să-i dăm drumul. Eraţi în relaţii intime cu doamna Rosemary Barton…

Stephen îl întrerupse…

— Cine spune asta?

Kemp se aplecă şi scoase din birou un document dactilografiat.

— Aceasta e copia scrisorii găsită printre lucrurile doamnei Barton. Originalul se află la dosar şi ne-a fost înmânat de domnişoara Iris Marle, care recunoaşte că scrisul este al surorii sale.

Stephen citi: „Iubitul meu Leopard…”

Un val de amărăciune se abătu peste el. Glasul lui Rosemary… Vorbind, implorând… Oare trecutul nu avea să moară niciodată, nu avea să se lase niciodată îngropat?

Se adună şi se uită la Kemp.

— S-ar putea să aveţi dreptate când credeţi că doamna Barton a scris scrisoarea asta, dar în ea nu există nici un indiciu că mi-a fost scrisă mie.

— Negaţi că aţi plătit chiria pentru apartamentul din Mansions Malland 21, Earl's Court?

Aşadar ştiau! Se întrebă dacă ştiuseră tot timpul.

Ridică din umeri.

— Păreţi foarte bine informat. Pot să întreb de ce trebuie ca problemele mele personale să fie aduse la lumina rampei?

— Nu vor fi aduse decât dacă se dovedesc a fi relevante în moartea domnului George Barton.

— Înţeleg. Sugeraţi că mai întâi am făcut dragoste cu soţia lui şi apoi l-am omorât pe el.

— Am să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Farraday. Dumneavoastră şi doamna Barton aţi fost prieteni apropiaţi. V-aţi despărţit la dorinţa dumneavoastră, nu a doamnei. Ea avea de gând, după cum arată scrisoarea, să facă scandal. Dar, foarte convenabil, a murit.

— S-a sinucis. Îndrăznesc să spun că, parţial, am avut şi eu o vină. Poate mi-am reproşat-o, dar asta nu e treaba legii.

— Poate a fost sinucidere – poate nu. George Barton credea că nu. El a început să investigheze… Şi a murit, înlănţuirea faptelor pare destul de sugestivă.

— Nu văd de ce trebuie să mă bănuiţi pe mine.

— Recunoaşteţi că moartea doamnei Barton s-a produs într-un moment foarte convenabil pentru dumneavoastră? Un scandal v-ar fi dăunat foarte mult carierei, domnule Farraday.

— N-ar fi fost nici un scandal. Doamna Barton ar fi înţeles urmările.

— Mira-m-aş! Soţia dumneavoastră ştia de această legătură, domnule Farraday?

— Categoric nu!

— Sunteţi absolut sigur de ceea ce declaraţi?

— Da, sunt. Soţia mea nu ştia decât că între mine şi doamna Barton era o prietenie. Sper că nu o să afle niciodată contrariul.

— Soţia dumneavoastră e o femeie geloasă, domnule Farraday?

— Deloc. Niciodată nu a manifestat nici un pic de gelozie în ce mă priveşte. E mult prea înţeleaptă.

Inspectorul nu comentă asta. În schimb, întrebă:

— Aţi avut vreodată în posesie cianură, domnule Farraday?
— Nu.
— Dar păstraţi o cantitate de cianură la proprietatea dumneavoastră de la ţară?
— Poate grădinarul. Eu nu ştiu nimic despre asta.
— Dumneavoastră personal n-aţi cumpărat niciodată cianură de la chimicale sau pentru fotografii?
— Nu mă pricep deloc la scos fotografii, şi repet că nu am cumpărat niciodată cianură.
În cele din urmă, Kemp îl lăsă să plece. Apoi, îngândurat, îi spuse subalternului său:
— A negat cam cu prea mare vehemenţă că soţia lui nu ştia nimic despre aventura lui cu doamna Barton. De ce oare, mă întreb?
— Aş spune că a dat de belea dacă ea ar afla asta, domnule.
— Da, dar e destul de deştept ca să-şi dea seama că este în interesul lui să dea de înţeles că soţia lui ştia într-o oarecare măsură de aventura lui dar se mulţumea s-o ignore. În fine, colonelul Race pare încântat de urma pe care o adulmecă şi, dacă are dreptate, soţii Farraday ies din cauză. Amândoi. M-aş bucura să fie aşa. Îmi place tipul şi, personal, nu cred că e criminal.
Stephen deschise uşa camerei de zi.
— Sandra?
Ea ieşi din întuneric şi se aruncă în braţele lui.
— De ce stai pe întuneric, Sandra?
— Nu puteam să suport lumina. Povesteşte-mi cum a fost.
— Ei ştiu.
— Despre Rosemary?
— Da.
— Şi ce părere au?
— Îşi dau seama că aveam un motiv… Oh, iubita mea, în ce te-am băgat! E numai vina mea. Măcar de-aş fi avut atâta minte ca după moartea lui Rosemary să fi plecat, să-ţi fi

redat libertatea, ca să nu fii şi tu amestecată în afacerea asta oribilă!

— Nu, nu spune asta… Să nu mă părăseşti niciodată… Niciodată.

Se agăţa de el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Tu eşti viaţa mea, Stephen, să nu mă părăseşti niciodată…

— Ţii chiar atât de mult la mine, Sandra? N-am ştiut…

— N-am vrut să ştii. Dar acum…

— Da, acum… Suntem alături în povestea asta, o vom înfrunta împreună… Indiferent ce se întâmplă, suntem împreună!

Sandra spuse cu hotărâre:

— Asta nu o să ne distrugă viaţa. Categoric nu! Nu!

Capitolul X

Anthony Browne se uită la cartea de vizită pe care i-o înmânase micul curier.

Se încruntă, apoi ridică din umeri. Îi spuse băiatului:

— În regulă, condu-l sus.

Când colonelul Race intră, Anthony stătea în picioare, lângă fereastră, în bătaia razelor de soare. Văzu un bărbat înalt, cu aer milităros, faţa bronzată şi părul cărunt – un bărbat pe care îl mai văzuse, dar nu de curând, şi despre care ştia multe.

Race văzu o siluetă graţioasă şi întunecată şi conturul unui cap frumos modelat. Un glas plăcut şi indolent spuse:

— Colonelul Race? Aţi fost prieten cu George Barton, ştiu. A vorbit despre dumneavoastră aseară. Serviţi o ţigară.

— Mulţumesc.

În timp ce îi întindea chibritul, Anthony spuse:

— Dumneavoastră eraţi oaspetele neaşteptat care n-a apărut aseară – mai bine pentru dumneavoastră.

— Aici te înşeli. Locul acela liber nu era pentru mine.

Anthony înălţă din sprâncene.

— Serios? Barton spunea…

Race îl întrerupse.

— George Barton poate că a spus. Planurile lui, însă, erau cu totul altele. Scaunul acela, domnule Browne, trebuia să fie ocupat după începerea programului de cabaret de o actriţă pe nume Chloe West.

Anthony îl privi lung.

— Chloe West? N-am auzit de ea. Cine e?

— O actriţă tânără, nu foarte cunoscută, dar care seamănă bine cu Rosemary Barton.

Anthony fluieră.

— Încep să înţeleg. Aşadar ăsta era planul lui George. „Să se aprindă lumina – hocus-pocus – ţineţi-vă bine! Rosemary s-a întors!” Partea vinovată icneşte: „E adevărat… E adevărat, eu am făcut-o”. Se opri o clipă, apoi adăugă: Nu ţine – nici chiar pentru un tâmpit ca sărmanul George.

— Nu înţeleg.

Anthony rânji.

— Ei haideţi, domnule, un criminal înrăit nu o să se comporte ca o şcolăriţă isterică. Dacă cineva a otrăvit-o pe Rosemary cu sânge rece, şi era pregătit să-i administreze aceeaşi doză fatală de cianură lui George, acea persoană avea ceva tupeu. Ar fi fost nevoie de mai mult decât o actriţă deghizată în Rosemary ca să-l facă să recunoască.

— Nu uita că Macbeth, categoric un criminal înrăit, s-a pierdut cu firea când a văzut stafia lui Banquo la ospăţ.

— Ah, dar ce a văzut Macbeth chiar era o stafie! Nu era un actor deghizat în Banquos! Sunt gata să recunosc că o stafie adevărată ar putea să îşi aducă propria atmosferă de pe lumea cealaltă. De fapt, recunosc că cred în stafii – cred în ele de şase luni, mai ales în una.

— Serios? Şi a cui stafie este?

— A lui Rosemary Barton. Puteţi să râdeţi dacă vreţi. N-am văzut-o, dar îi simt prezenţa. Dintr-un motiv sau altul, sărmana Rosemary nu are linişte nici moartă.

— Aş putea bănui un motiv.

— Din cauză că a fost omorâtă?

— Ca să folosesc o altă expresie, din cauză că a fost lichidată. Ce părere ai despre asta, domnule Tony Morelli?

Se lăsă tăcerea. Anthony se aşeză, aruncă ţigara în cămin şi îşi aprinse alta.

Apoi spuse:

— De unde aţi aflat?

— Recunoşti că eşti Tony Morelli?

— Nici prin cap nu mi-ar trece să-mi pierd timpul negând. E clar că aţi telegrafiat în America şi aţi aflat povestea.

— Şi recunoşti că atunci când Rosemary ţi-a descoperit identitatea ai ameninţat-o că „o lichidezi” dacă nu îşi ţine gura?

— Am făcut tot ce mi-a venit în minte ca s-o sperii şi s-o fac să nu ciripească, recunoscu liniştit Anthony.

Colonelul Race avea o senzaţie ciudată. Întrevederea asta nu decurgea aşa cum ar fi trebuit să decurgă. Se uită lung la silueta din faţa lui. Da, îi era familiară.

— Să recapitulez ce ştiu despre dumneata, Morelli?

— Ar fi amuzant.

— Ai fost condamnat în Statele Unite pentru tentativă de sabotaj la uzina de avioane Ericsen şi ai făcut câţiva ani de închisoare. După ce ţi-ai ispăşit condamnarea, autorităţile te-au pierdut din vedere. La un moment dat ai apărut în Londra şi te-ai cazat la Claridge's sub numele de Anthony Browne. Te-ai dat peste cap să faci cunoştinţă cu lordul Dewsbury şi prin el ai cunoscut alţi fabricanţi de armament. Ai avut ocazia să vezi lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vezi! Este o coincidenţă curioasă, Morelli, faptul că la foarte scurt timp după vizitele dumitale la diverse fabrici importante au avut loc un şir de accidente inexplicabile, şi câteva salvări de ultim moment de la dezastru.

— Coincidenţele sunt cu siguranţă lucruri ciudate.

— În final, după o altă perioadă de absenţă, ai reapărut în Londra şi ţi-ai reînnoit cunoştinţa cu Iris Marle, găsind pretexte să n-o vizitezi acasă, pentru ca familia ei să nu îşi

dea seama că relaţiile voastre deveneau intime. În cele din urmă ai încercat s-o convingi să vă căsătoriţi în secret.

— Ştiţi, este de-a dreptul extraordinar modul în care aţi reuşit să aflaţi toate astea. Să-şi fi adus, oare, MI5 contribuţia?

Race îl privi pătrunzător.

— Ai multe de explicat, Morelli.

— Deloc. Tot ce aţi spus e corect. Şi ce-i cu asta? Mi-am ispăşit condamnarea. Mi-am făcut câţiva prieteni interesanţi. M-am îndrăgostit de o fată fermecătoare şi fireşte că sunt nerăbdător să mă însor cu ea.

— Atât de nerăbdător încât ai prefera ca nunta să se facă înainte ca familia ei să aibă ocazia să-ţi descopere antecedentele. Iris Marle este o tânără foarte bogată.

Anthony aprobă cu seninătate.

— Aşa e. Acolo unde există bani, familia are tendinţa să devină nesuferit de zgomotoasă. Iar Iris nu ştie nimic despre trecutul meu necurat. Sincer să fiu, aş prefera să nu ştie.

— Mă tem că o să afle totul.

— Păcat.

— Poate nu-ţi dai seama…

Anthony îl întrerupse râzând.

— Oh! Ştiu ce vreţi să spuneţi. Rosemary Barton îmi cunoştea trecutul de infractor, aşa că am omorât-o. George Barton mă bănuia tot mai mult, drept care l-am omorât! Acum urmăresc banii lui Iris! Totul e foarte convenabil şi se leagă, numai că nu aveţi nici cea mai mică dovadă.

Race îl privi atent câteva minute. Apoi se ridică.

— Tot ce am spus este adevărat, spuse el. Şi totul e greşit.

Anthony îl urmărea îndeaproape.

— Ce este greşit? Ce nu e în regulă?

— Dumneata nu eşti în regulă. Totul se lega perfect până te-am văzut – dar acum nu se mai leagă. Dumneta nu eşti infractor. Şi dacă nu eşti infractor, eşti unul din ai noştri. Am dreptate, nu-i aşa?

Anthony se uită tăcut la el şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg.

— Ciudat cum se recunosc cei de aceeaşi teapă. De asta am căutat să evit să vă întâlnesc. Mă temeam că o să mă „citiţi”. Era important ca nimeni să nu ştie – important până ieri. Acum, slavă Domnului, balonul s-a spart! Am prins în plasă banda de sabotori internaţionali. Lucrez de trei ani la asta, frecventând anumite întruniri, agitându-mă printre lucrători, dându-mi reputaţia corespunzătoare. Treaba cu condamnarea la închisoare a fost aranjată ca să dea veridicitate lucrurilor. Când am ieşit, treburile au început să se mişte. Încetul cu încetul am pătruns în miezul afacerii – o reţea internaţională dirijată din centrul Europei. La Londra am venit ca agent al acestei reţele. Aveam ordin să mă împrietenesc cu lordul Dewsbury – ăsta era rolul meu, să fiu un fluture de societate! Aşa am ajuns s-o cunosc pe Rosemary Barton. Apoi, pe neaşteptate, am aflat că ea ştia că făcusem închisoare sub numele de Tony Morelli. Mi-a fost groază pentru ea! Cei cu care lucram ar fi omorât-o fără să clipească dacă ar fi bănuit că ea ştia asta. Mi-am dat toată silinţa s-o sperii ca să-şi ţină gura, dar fără şanse prea mari. Rosemary era născută să fie indiscretă. M-am gândit că cel mai bun lucru era s-o şterg… Şi atunci am văzut-o pe Iris coborând scara şi mi-am jurat ca după ce îmi voi termina misiunea să mă întorc şi să mă însor cu ea. Când partea activă a sarcinii mele s-a sfârşit, am apărut iar şi am intrat în legătură cu Iris, dar m-am ţinut deoparte de familia ei întrucât ştiam că o să facă cercetări în ce mă priveşte, or eu trebuia să mai stau o vreme sub acoperire. Însă eram îngrijorat din pricina ei. Iris arăta bolnavă şi speriată, iar George Barton se purta ciudat. Am îndemnat-o să se mărite cu mine pe ascuns. Ei bine, a refuzat. Poate că a avut dreptate. Iar apoi am fost invitat la petrecerea asta. Când eram la masă, George a spus că urmaţi să veniţi şi dumneavoastră. M-am grăbit să spun că întâlnisem pe cineva cunoscut şi că se putea să plec devreme. De fapt

chiar văzusem un tip pe care îl cunoşteam din America – Monkey Coleman – dar realitatea era că voiam să evit întâlnirea cu dumneavoastră. Eram încă în misiune. Ştiţi ce s-a întâmplat mai departe. George a murit. N-am avut nici o legătură cu moartea lui sau a lui Rosemary. Nu ştiu cine i-a omorât.

— N-ai nici măcar o idee?

— Trebuie să fi fost chelnerul, fie unul din cei cinci de la masă. Nu cred că a fost chelnerul. Şi n-am fost nici eu, nici Iris. Putea să fi fost Sandra Farraday sau Stephen Farraday, sau amândoi. Dar, după părerea mea, persoana cea mai probabil este Ruth Lessing.

— Pe ce îţi bazezi bănuiala?

— N-am nici o dovadă. Habar n-am cum a făcut-o! În ambele tragedii locul ei la masă făcea practic imposibil să se atingă de paharele lor, şi cu cât mă gândesc mai mult la ce s-a întâmplat aseară cu atât mi se pare mai imposibil ca George să fi fost otrăvit, şi cu toate astea a fost! Şi mai e un lucru care nu-mi dă pace. Aţi aflat cine a scris anonimele alea?

— Nu. Credeam că sunt pe pista cea bună, dar m-am înşelat.

— Pentru că treaba interesantă este că asta înseamnă că există cineva, undeva, care ştie că Rosemary a fost omorâtă, aşa că, dacă nu aveţi grijă, acea persoană va fi următoarea omorâtă!

Capitolul XI

Din informaţiile primite la telefon Anthony ştia că Lucilla Drake avea să iasă la ora cinci ca să ia ceaiul la o veche prietenă. Luând în calcul situaţiile neprevăzute, Anthony îşi cronometra timpul astfel încât să ajungă în Elvaston Square la cinci şi douăzeci şi cinci fix. Pe Iris voia s-o vadă, nu pe mătuşa ei.

Fata în casă care îl întâmpină îi spuse că Iris tocmai se întorsese din oraş şi era în birou.

— Nu te deranja, spuse Anthony zâmbind. Găsesc singur drumul.

La intrarea lui, Iris se răsuci cu un tresărit nervos.

— Oh, tu erai!

El veni iute spre ea.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Nimic. Făcu o pauză, apoi spuse repede. Nimic. Doar că era cât pe ce să fiu călcată de o maşină. Oh, din vina mea, cred că eram prea adâncită în gânduri şi umblam bezmetică pe stradă, iar maşina a dat colţul şi m-a ratat atât de puţin.

El o scutură blând.

— Să nu mai faci aşa ceva, Iris. Mă îngrijorezi. Ce te face să mergi neatentă pe stradă? E vorba de ceva aparte, nu?

Ea dădu din cap. Ochii ei ridicaţi spre el erau mari şi întunecaţi de frică. Anthony înţelese mesajul chiar înainte de a-i fi fost spus.

— Mi-e frică.

Anthony îşi recapătă poza calmă şi zâmbitoare. Se aşează lângă Iris pe banchetă.

— Hai, spune-mi despre ce e vorba.

— Nu cred că vreau să-ţi spun, Anthony… De fapt, vreau să-ţi spun, dar nu ştiu ce ai să gândeşti, dacă ai să crezi…

Anthony începu să numere pe degete.

— Unu, un copil nelegitim. Doi, un iubit care te şantajează. Trei…

Ea îl întrerupse cu indignare.

— Categoric nu! Nimic de genul ăsta.

— Mă simt uşurat. Haide, prostuţo, spune-mi.

Faţa lui Iris se înnoura din nou.

— Nu enimic de râs. E vorba de… Seara aceea.

— Da? Glasul lui se ascuţi.

— Ai fost la anchetă azi dimineaţă… ai auzit…

Se opri.

— Foarte puţine, spuse Anthony. Medicul legist a vorbit în termeni tehnici despre cianuri în general şi efectele cianurii

de potasiu asupra lui George, iar dovezile poliţiei au fost oferite de inspectorul acela, nu Kemp, cel cu mustaţă care a ajuns primul la Luxemburg şi a făcut constatările. Identificarea cadavrului lui George a fost făcută de şeful angajaţilor lui. Apoi ancheta a fost amânată cu o săptămână.

— Mă refer la inspector, spuse Iris. El a spus că a descoperit sub masă un pliculeţ de hârtie care conţinea urme de cianură de potasiu.

Anthony păru interesat.

— Da. Este evident că cine i-a strecurat otrava lui George în pahar a lăsat să-i cadă sub masă hârtia în care o adusese. Cel mai simplu lucru. Nu putea risca să fie găsită asupra lui.

Spre mirarea lui, Iris începu să tremure violent.

— Oh, nu, Anthony, n-a fost aşa.

— Ce vrei să spui, iubito? Ce ştii despre asta?

— Eu am aruncat pliculeţul ăla sub masă. Anthony o privi uluit.

— Ascultă, Anthony. Ţii minte că George a băut până la fund paharul de şampanie şi apoi s-a întâmplat?

El dădu din cap.

— A fost groaznic – ca un vis urât. Tocmai când totul părea să fie în regulă. Vreau să spun că, după ce s-au aprins luminile după programul de cabaret, m-am simţit enorm de uşurată. Pentru că tu ştii că atunci am descoperit-o noi pe Rosemary moartă şi, nu ştiu de ce, simţeam că am să văd din nou întâmplându-se asta… Simţeam că era acolo, moartă, la masă…

— Iubito…

— Oh, ştiu. A fost doar din cauza nervilor. Însă, oricum, iată-ne acolo, şi nu se întâmplase nimic groaznic, şi dintr-o dată părea că toată treaba era în sfârşit încheiată şi puteai… Nu ştiu cum să-ţi explic… S-o iei de la capăt. Aşa că am dansat cu George şi simţeam că în sfârşit mă distrez, şi ne-am întors la masă, şi atunci George a vorbit de Rosemary şi ne-a cerut să bem în amintirea ei şi apoi a

murit şi tot coşmarul a reînceput. Numai gândul mă paralizează. Stăteam acolo, tremurând. Tu ai venit să te uiţi la el, şi eu m-am dat puţin în spate, şi au venit chelnerii şi cineva a cerut să vină un doctor. Şi în tot acest timp eu stăteam în loc, îngheţată. Apoi mi s-a pus dintr-o dată un nod în gât şi lacrimile au început să-mi curgă pe obraji şi am deschis poşeta să-mi scot batista. Dar în batistă era ceva – un pliculeţ de hârtie, împăturit, ca cele pe care ţi le dau la farmacie când cumperi prafuri. Numai că, vezi tu, nu fusese în poşetă când am plecat de acasă. Mi-am pus cu mâna mea lucrurile în poşeta absolut goală – pudriera, rujul de buze, batista, un pieptene, un şiling şi două monede de şase pence. Cineva trebuie să-mi fi pus în poşetă acel pliculeţ, nu se poate altfel. Şi mi-am amintit că s-a găsit un pliculeţ ca ăsta în poşeta lui Rosemary după ce a murit, şi că în el fusese cianură. Eram îngrozită, Anthony. Degetele îmi erau moi şi pliculeţul a zburat din batistă sub masă. L-am lăsat acolo şi n-am spus nimic. Eram prea înspăimântată. Cineva voise să pară că eu îl omorâsem pe George, dar n-am făcut-o eu.

Anthony dădu drumul unui fluierat prelung.

— Şi nu te-a văzut nimeni? Întrebă el.

Iris ezită.

— Nu sunt sigură, spuse ea încet. Cred că Ruth a observat. Dar arăta atât de buimacă încât nu ştiu dacă chiar a observat, sau dacă se uita prosteşte la mine.

Anthony mai scoase un fluierat.

— Treaba asta nu miroase a bine, spuse el.

— Apoi a fost din ce în ce mai rău. Îmi era groază că aveau să descopere.

— Mă întreb de ce nu erau amprentele tale pe el. Primul lucru care se face este luarea amprentelor.

— Presupun că din cauză că l-am ţinut cu batista, n-am pus mâna direct pe el.

— Da, aici ai avut noroc.

— Dar cine putea să mi-l pună în poşetă? Toată seara am avut poşeta la mine.

— Nu e atât de imposibil pe cât crezi. Când te-ai dus la dans după cabaret, ţi-ai lăsat poşeta pe masă. Poate cineva a umblat la ea atunci. Şi apoi e vorba de femei. Poţi să-mi reproduci cum se comportă o femeie la toaletă? Vă adunaţi şi staţi la şuetă, sau vă îndreptaţi direct spre diferite oglinzi?

Iris se gândi.

— Ne-am dus toate la aceeaşi masă – una lungă, acoperită cu geam. Ne-am lăsat jos poşetele şi ne-am uitat la feţele noastre, ştii tu.

— De fapt, nu ştiu. Continuă.

— Ruth şi-a pudrat nasul şi Sandra şi-a aranjat părul, iar eu mi-am scos capa de vulpe şi i-am dat-o femeii şi atunci am văzut că eram murdară pe mână, şi m-am dus la chiuvetă.

— Lăsându-ţi poşeta pe masă?

— Da. Şi m-am spălat pe mâini. Ruth îşi mai aranja încă faţa, iar Sandra s-a dus şi şi-a dat şi ea mantoul şi apoi s-a întors la oglindă, iar Ruth a venit şi s-a spălat pe mâini şi eu m-am întors la oglindă şi mi-am aranjat puţin părul.

— Aşa că oricare din ele două putea să-ţi pună ceva în poşetă fără să vezi?

— Da, dar nu cred că Ruth sau Sandra ar face aşa ceva.

— Ai o părere prea bună despre oameni, Iris. Sandra e genul de făptură gotică ce şi-ar fi ars pe rug duşmanii în Evul Mediu, iar Ruth ar putea fi cea mai practică otrăvitoare din câte au trăit pe acest pământ.

— Dacă a fost Ruth, de ce nu a spus că m-a văzut scăpând pliculeţul?

— Aici m-ai pus în încurcătură. Dacă Ruth ţi-a pus în mod deliberat pliculeţul de cianură în poşetă, ar fi avut mare grijă să nu scapi de el. De fapt, chelnerul e de departe persoana cea mai probabilă. Măcar de-am fi avut un chelner ciudat, un chelner străin, angajat doar pentru seara

aceea! Noi însă i-am avut pe Giuseppe şi Pierre şi ei pur şi simplu nu se potrivesc…

Iris oftă.

— Îmi pare bine că ţi-am spus. N-ai să spui nimănui, nu-i aşa?

Anthony o privi cu o expresie destul de stânjenită.

— Nu va fi aşa, Iris. De fapt, luăm acum un taxi şi mergem la amicul Kemp. Nu putem ţine secret un lucru ca ăsta.

— Oh, nu, Anthony! Vor crede că eu l-am omorât pe George.

— În mod sigur vor crede asta dacă vor descoperi mai târziu că ai tăcut mâlc în privinţa pliculuI! Explicaţiile tale vor suna foarte neconvingător. Dacă mergi de bună voie şi le spui, ai şansa să fii crezută.

— Te rog, Anthony!

— Ascultă, Iris, eşti la strâmtoare. Dar dincolo de toate există un lucru care se cheamă adevăr. Nu poţi să te dai la fund ca să-ţi salvezi pielea când e vorba să se facă dreptate. A fost o lovitură foarte şireată. Să mergem la Kemp. Acum!

Fără tragere de inimă, ea ieşi cu el în hol. Anthony îi ţinu paltonul.

— O să luăm un taxi la capătul străzii, spuse el.

În timp ce se îndreptau spre uşă, se auzi soneria.

Iris scoase o exclamaţie.

— E Ruth. Am uitat. A spus că vine aici ca să stabilim aranjamentele pentru înmormântare. Va fi poimâine. M-am gândit că ar fi mai bine să stabilim totul când mătuşa Lucilla e plecată. Ea încurcă tare mult lucrurile.

Anthony făcu un pas înainte şi deschise uşa, luându-i-o înainte servitoarei care venea în fugă.

— E în regulă, Evans, spuse Iris şi fata se îndepărtă din nou.

Ruth arăta obosită şi cam dezordonată. Ducea o servietă de dimensiuni mari.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar metroul a fost atât de aglomerat în seara asta şi apoi a trebuit să aştept trei

autobuze, căci n-am văzut urmă de taxi.

Pentru eficienta Ruth era ceva nou că se scuza, se gândi Anthony. Alt semn că moartea lui George reuşise să spulbere acea eficienţă aproape neomenească.

Iris spuse:

— Nu pot să vin acum cu tine, Anthony. Eu şi Ruth avem de stabilit anumite lucruri.

Anthony spuse cu fermitate:

— Mă tem că treaba asta e mai importantă… Îmi pare rău, domnişoară Lessing că o smulg pe Iris în felul ăsta, dar e vorba de ceva important.

Ruth spuse repede:

— Nici o problemă, domnule Browne. Pot să aranjez totul cu doamna Drake, când vine. Zâmbi uşor. Cred că pot s-o manevrez foarte bine, să ştiţi.

— Sunt convins că aţi putea manevra pe oricine, domnişoară Lessing, spuse Anthony cu admiraţie.

— Ţii în mod special la anumite aspecte, Iris?

— Nu. Am propus să aranjăm treaba asta împreună doar pentru că mătuşa Lucilla se răzgândeşte la fiecare două minute şi m-am gândit că o să-ţi fie greu. Ai avut atâtea de făcut. Dar chiar nu-mi pasă ce fel de înmormântare va fi! Mătuşii Lucilla îi plac înmormântările, dar eu le urăsc. Oricum pentru cei în cauză nu mai contează. Ei au terminat cu toate. Morţii nu se întorc.

Ruth nu răspunse, iar Iris repetă cu o insistenţă ciudată şi sfidătoare:

— Morţii nu se întorc!

— Vino, spuse Anthony şi o trase de mână pe uşă.

În lungul străzii venea un taxi. Anthony îl opri şi o ajută pe Iris să urce.

După ce maşina porni către Scotland Yard, Anthony întrebă:

— Spune-mi, frumoaso, cine anume ai simţit că era acolo în hol când ai găsit atât de necesar să afirmi că morţii nu se întorc? George sau Rosemary?

— Nimeni! Absolut nimeni! Urăsc înmormântările, atâta tot.

Anthony oftă.

— E clar, spuse el. Trebuie că sunt medium.

Capitolul XII

Trei bărbaţi şedeau la o masă mică acoperită cu o placă de marmură. Colonelul Race şi inspectorul şef Kemp beau ceai negru, bogat în tanin. Anthony bea cafea. Nu se omora după ea, dar o suporta de dragul de a fi acceptat pe picior de egalitate la consfătuirea celorlalţi doi. După ce puricase la sânge dosarul lui Anthony, Kemp consimţise să-l recunoască drept coleg.

— După părerea mea, cazul ăsta nu va ajunge în veci la tribunal, spuse inspectorul şef. Nu vom obţine niciodată dovezi.

— Crezi că nu? Întrebă Race.

Kemp clătină dârî cap.

— Singura speranţă era să obţinem dovezi că unul din cei doi a procurat şi a umblat cu cianură. N-am găsit nimic. Va fi unul din cazurile când ştii cine a făcut-o, dar nu o poţi dovedi.

— Aşadar dumneavoastră ştiţi cine a făcut-o? Întrebă cu interes Anthony.

— În mintea mea sunt destul de sigur. Lady Alexandra Farraday.

— Deci ea e suspecta dumitale? Motive?

— Ai să le ai. Aş spune că e nebună de gelozie. Şi autocratică. Eu văd treaba cam aşa. Cineva îl informează în secret pe Barton, şi el deveni bănuitor şi, aş spune, bănuielile lui erau destul de clare. N-ar fi mers până-ntr-acolo încât să îşi cumpere o casă la ţară dacă nu voia să stea cu ochii pe soţii Farraday. Faptul că a ţinut morţiş să dea petrecerea asta şi i-a bătut la cap ca să vină trebuie să-i fi dat limpede de înţeles doamnei că punea ceva la cale, că ştia ceva. Ea nu e genul care să aştepte să vadă ce se întâmplă. Despotică din nou, îl trimite pe lumea cealaltă.

Până aici totul e teorie şi se bazează pe caracter. Dar eu voi spune că singura persoană care a avut ocazia să strecoare ceva în paharul lui Barton chiar înainte ca el să-l bea a fost doamna din dreapta lui.

— Şi n-a văzut-o nimeni? Întrebă Anthony.

— Exact. Puteau să o vadă, dar n-au văzut-o. Să zicem că a fost foarte iute de mână, dacă vreţi.

— O adevărată conspiratoare.

Race tuşi. Îşi scoase pipa şi începu să o umple.

— Doar un aspect minor, spuse el. Admiţând că lady Alexandra este despotică, geloasă şi pătimaş devotată soţului ei, admiţând că nu s-ar da în lături de la o crimă, crezi că e genul care să strecoare dovada incriminatoare în poşeta unei fete? O fată perfect inocentă, care nu i-a făcut nici un rău? Este oare tipic familiei Kidderminster să facă un gest ca ăsta?

Inspectorul Kemp se foi stingher pe scaun şi îşi aţinti ochii în ceaşcă.

— Femeile nu joacă cinstit, spuse el.

— De fapt, multe din ele joacă, spuse Race zâmbind. Dar mă bucur să te văd stânjenit.

Kemp se întoarse spre Anthony.

— Apropo, domnule Browne (am să te numesc pe mai departe aşa, dacă nu te deranjează), vreau să-ţi spun că îţi sunt foarte îndatorat pentru promptitudinea cu care ai adus-o în seara asta la noi pe domnişoara Marle.

— Trebuia s-o fac prompt, spuse Anthony. Dacă aş fi aşteptat, probabil că n-aş mai fi adus-o deloc.

— Fireşte, nu voia să vină, spuse colonelul Race.

— Biata copilă, era de-a dreptul îngrozită. Pe buni dreptate, aş spune.

— Ei bine, cred că am liniştit-o, spuse Kemp. A plecat acasă foarte fericită.

— După înmormântare, sper să o fac să se ducă la ţară pentru o zi două, spuse Anthony. Puţină linişte şi depărtare

de vorbăria non stop a mătuşii Lucilla îi vor prinde bine, cred.

— Vorbăria mătuşii Lucilla are şi ea avantajele ei, spuse Race.

— Ai dreptate, întări Kemp. Noroc că n-am considerat necesar să fie de faţă un stenodactilograf când i-am luat declaraţia. Dacă ar fi fost, bietul de el ar fi în spital, cu scurtă la mână.

Anthony spuse:

— Aş spune că aveţi dreptate, domnule inspector şef, când afirmaţi că acest caz nu va ajunge în veci la tribunal, dar sfârşitul lui este foarte nesatisfăcător, şi mai rămâne un lucru pe care tot nu îl ştim: cine i-a scris anonimele acelea lui Barton? Nu avem nici cea mai mică idee.

Race întrebă:

— Bănuielile dumitale au rămas aceleaşi, Browne?

— Ruth Lessing? Da, rămân la ea. Mi-aţi spus că a recunoscut că era îndrăgostită de George Barton. Din câte se spune, Rosemary era destul de veninoasă cu ea. Să zicem că ea a văzut dintr-o dată o ocazie bună de a scăpa de Rosemary, şi era convinsă că, o dată Rosemary înlăturată, se putea mărita cu George.

— De acord cu asta, spuse Race. Recunosc că Ruth Lessing are acea eficienţă calmă şi practică ce poate concepe şi înfăptui o crimă, şi că poate îi lipseşte mila, care este esenţial un produs la imaginaţiei. Da, sunt de acord că poate fi primul criminal. Dar pur şi simplu nu o văd comiţând a doua crimă. Nu o văd intrând în panică şi otrăvindu-l pe bărbatul pe care îl iubea şi cu care voia să se mărite! Şi mai e un aspect care o scoate din cauză. De ce şi-a ţinut gura când a văzut-o pe Iris scăpând pliculeţul de cianură sub masă?

— Poate că n-a văzut-o, sugeră cu îndoială Anthony.

— Sunt aproape cinvins că a văzut-o, spuse Race. Când am chestionat-o, am avut impresia că ascundea ceva. Şi însăşi Iris Marle crede că Ruth a văzut-o.

— Ei haide, colonele, spuse Kemp, Să auzim şi varianta dumitale. Ai una, nu-i aşa? Dă-i drumul. Să jucăm cinstit. Dumneata le-ai ascultat pe ale noastre, şi ai avut obiecţii.

Ochii lui Race poposiră îngânduraţi pe faţa lui Anthony.

Anthony înălţă din sprâncene.

— Să nu spuneţi că încă mai credeţi că eu sunt ticălosul din piesă.

Race clătină uşurel din cap.

— Nu văd nici un motiv pentru care să-l fi ucis dumneata pe George Barton. Cred că ştiu cine l-a omorât… Şi cine a omorât-o şi pe Rosemary.

— Cine?

— E curios că toţi am ales ca suspecţi doar femei. Şi eu suspectez o femeie. Cred că persoana vinovată este Iris Marle.

Anthony îşi împinse scaunul în spate cu o bufnitură. Preţ de o clipă faţa i se făcu stacojie, apoi, cu un efort, îşi recapătă stăpânirea de sine. Când vorbi, glasul îi tremura uşor, dar era voit lejer şi ironic ca de obicei.

— Trebuie neapărat să discutăm posibilitatea asta, spuse el. De ce Iris Marle? Şi dacă e aşa, de ce mi-a povestit din proprie iniţiativă despre pliculeţul de cianură de sub masă?

— Pentru că ştia că Ruth Lessing a văzut-o când l-a lăsat să-i scape, spuse Race.

Anthony reflectă. În cele din urmă, dădu dârî cap.

— Merge, spuse el. Continuaţi. De ce o bănuiţi pe ea înaintea celorlalţi?

— Motivul, spuse Race. Rosemary moştenise o avere uriaşă. Timp de ani de zile Iris s-a luptat cu un sentiment de nedreptate. Ea era conştientă că dacă Rosemary murea fără să aibă copii toţi banii îi reveneau ei. Iar Rosemary era nefericită, deprimată, secătuită de gripă, exact starea de spirit care ar fi făcut ca verdictul de suicid să fie acceptat fără probleme.

— Asta-i bună, scoate-o acum şi monstru! Spuse Anthony.

— Nu monstru, spuse Race. Există un alt motiv pentru care o suspectez, unul exagerat, ai spune dumneata – Victor Drake.

— Victor Drake?

— Oaia neagră. Vezi dumneata, eu n-am luat de bun nimic din ce mi-a spus Lucilla. Ştiu totul despre familia Marle. Victor Drake nu e atât de slab pe cât este de rău. Mama lui, un intelect instabil şi incapabil de concentrare. Hector Marle, slab, vicios şi beţiv. Rosemary, instabilă emoţional. O familie marcată de slăbiciune, viciu şi instabilitate.

Anthony îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau.

— Nu credeţi că într-o astfel de familie poate să apară şi un exemplar sănătos?

— Fireşte că poate. Dar nu sunt sigur că Iris Marle este exemplarul sănătos.

— Iar cuvântul mşu nu contează pentru că sunt îndrăgostit de ea, spuse Anthony. George i-a arătat scrisorile alea, iar ea a intrat în panică şi l-a omorât. Asta e concluzia, nu?

— Da.

— Şi cum a pus otrava în paharul lui George?

— Asta nu o ştiu, recunosc.

— Mă bucur că există ceva ce nu cunoaşteţi. Anthony se lăgăna cu scaunul înainte şi înapoi Ochii îi erau mânioşi şi periculoşi. Şi aveţi tupeul să-mi spuneţi toate astea mie.

Race răspunse liniştit.

— Ştiu. Dar consider că trebuiau spuse.

Kemp îi urmărea pe amândoi cu interes, dar fără să vorbească.

— Prea bine. Anthony se îndreptă în scaun. Lucrurile s-au schimbat. Nu mai e o problemă de a sta la masă, a bea lichide dezgustătoare şi a lansa teorii academice. Cazul ăsta trebuie rezolvat! Trebuie să găsim adevărul. Asta a devenit sarcina mea, şi mi-o voi îndeplini. Voi purica lucrurile pe care nu le ştim, căci atunci când le vom şti, toată treaba va fi rezolvată… Voi reformula problema. Cine ştia că Rosemary fusese omorâtă? Cine i-a scris lui George? De ce

i-a scris? Şi acum trec la criminali. II las deoparte pe primul. A trecut prea mult timp şi nu ştim exact ce s-a întâmplat. Dar a doua crimă a avut loc sub ochii mei. Am văzut când s-a întâmplat. De aceea ar trebui să ştiu cum s-a întâmplat. Momentul ideal de a pune cianură în paharul lui George a fost în timpul programului de cabaret, dar nu se poate să fi fost pusă atunci pentru că el a băut din pahar imediat după aceea. L-am văzut bând. După ce a băut, nimeni nu i-a pus nimic în pahar. Nimeni nu s-a atins de paharul lui şi totuşi, când a băut a doua oară, era plin cu cianură! Nu putea să fi fost otrăvit – dar a fost. În paharul lui era cianură – dar nimeni nu putea să o fi pus acolo! Bun. Treaba a intrat acum în domeniul trucurilor scamatoreşti. Sau al manifestării unui spirit. Am să subliniez acum teoria mea spirituală. În timp ce noi dansam, stafia lui Rosemary pluteşte deasupra paharului lui George şi scapă în el nişte cristale materializate de cianură – orice spirit poate obţine cianură din ectoplasmă. George se întoarce şi bea în amintirea ei şi… Oh, Doamne!

Ceilalţi doi se uitau curioşi la el. Anthony se ţinea cu mâinile de cap şi se legănă într-o parte şi-n alta într-o evidentă agonie mentală. Spuse:

— Asta e… asta e… poşeta… Chelnerul…

— Chelnerul? Întrebă alertat Kemp. Anthony clătină din cap.

— Nu, nu. Nu mă refeream la ce vă gândiţi. O dată m-am gândit că ce ne trebuia nouă era un chelner care nu era chelner ci scamator – un chelner care fusese angajat cu o zi înainte. În schimb, noi am avut un chelner care întotdeauna a fost chelner – şi un chelner mic care provenea dintr-o familie regală de chelneri, chelner angelic – un chelner mai presus de orice bănuială. Şi el încă e mai presus de orice bănuială – dar şi-a jucat rolul! Oh, Doamne, da, a jucat un rol de vedetă.

Se uită fix la ei.

— Nu înţelegeţi? Un chelner putea să fi otrăvit şampania, dar n-a făcut-o chelnerul. Nimeni nu s-a atins de paharul lui George, dar George a fost otrăvit. Un, articol nehotărât. Un, articol hotărât. Paharul lui George! George! Două lucruri separate. Şi banii – grămezi şi grămezi de bani! Şi cine ştie – poate şi dragoste? Nu vă uitaţi la mine ca la un nebun. Veniţi, am să vă arăt.

Împingându-şi scaunul, sări în picioare şi îl prinse de braţ pe Kemp.

— Veniţi cu mine.

Kemp se uită cu regret la ceaşca lui pe jumătate plină.

— Trebuie să plătesc, bombăni el.

— Nu, ne întoarcem într-o clipă. Veniţi. Trebuie să mergem până afară. Veniţi şi dumneavoastră, domnule colonel.

Împingând masa la o parte, îi duse în hol.

— Vedeţi cabina telefonică de acolo?

— Da.

Anthony se căută prin buzunare.

— La naiba, n-am monede. Nu contează. Dacă mă gândesc mai bine, aş prefera să n-o fac aşa. Veniţi înapoi.

Se întoarseră în cafenea.

Încruntat, Kemp se aşează şi, luându-şi pipa, începu să scormonească în ea cu o agrafă pe care o scosese din vestă.

Race se uita cu o faţă nedumerită la Anthony. Se aplecă şi îşi luă ceaşca, dând pe gât restul de ceai.

— La naiba! Spuse cu violenţă. Are zahăr!

Se uită peste masă şi văzu zâmbetul larg al lui Anthony.

— Hei! Exclamă Kemp în timp ce sorbi din ceaşca lui. Ce dracu' e asta?

— Cafea, spuse Anthony. Şi nu cred că o să vă placă. Mie nu mi-a plăcut.

Capitolul XIII

Anthony avu plăcerea de a vedea în ochii celor doi tovarăşi ai săi explodând instantaneu înţelegerea. Satisfacţia lui fu de scurtă durată căci un alt gând îl izbi cu forţa unei lovituri fizice.

Strigă:

— Doamne Dumnezeule – maşina aceea! Sări în sus.

— Ce prost am fost – ce tâmpit! Ea mi-a spus că o maşină era cât pe ce s-o calce, iar eu abia dacă am ascultat. Veniţi, repede!

Kemp spuse:

— Când a plecat de la Scotland Yard a spus că se duce direct acasă.

— Da. De ce nu v-aţi dus cu ea?

— Cine e acasă? Întrebă Race.

— Ruth Lessing era acolo şi o aştepta pe doamna Drake. E posibil ca ele două să mai discute încă despre înmormântare!

— Din câte o cunosc eu pe doamna Drake, discută despre ce vrei şi ce nu vrei, spuse Race. Adăugă brusc: Iris Marple mai are şi alte rude?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Cred că înţeleg la ce te gândeşti. Dar… E posibil din punct de vedere fizic?

— Aşa cred. Gândiţi-vă cât de mult s-a luat de bun cuvântul unei persoane.

Kemp plăti. Cei trei ieşiră în grabă. Kemp întrebă:

— Crezi că domnişoara Marle e în pericol?

— Da.

Anthony înjură în surdină şi opri un taxi. Cei trei urcară şi taxiul porni în viteză spre Elvaston Square.

Kemp spuse încetişor:

— Deocamdată am prins doar ideea generală. Asta îi scoate din cauză pe soţii Farraday.

— Da.

— Slavă Domnului. Dar oare chiar o să fie un alt atentat? Atât de curând?

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, spuse Race. Înainte ca să existe vreo şansă ca minţile noastre să o ia pe pista cea bună. A treia oară e cu noroc – asta va fi ideea. Adăugă:

Iris Marle mi-a spus, în faţa doamnei Drake, că o să se mărite cu dumneata de îndată ce ai să i-o ceri.

Maşina coti în Elveston Square şi şoferul opri cu o smucitură teribilă în faţa casei.

Nicicând Elveston Square nu arătase mai paşnic.

Făcând un efort de a-şi recăpăta obişnuita purtare detaşată, Anthony murmură:

— Exact ca în filme. Într-un fel, te face să te simţi tâmpit.

Dar era deja pe treapta de sus şi suna, în timp ce Kemp plătea taxiul şi Race începea să urce scara.

Uşa le fu deschisă de servitoare.

Anthony întrebă repede:

— S-a întors domnişoara Iris?

Evens păru puţin mirata.

— Oh, da, domnule. A venit acum o jumătate de oră.

Anthony scoase un oftat de uşurare. Totul în casă era atât de calm şi firesc încât îi fu ruşine de temerile lui melodramatice.

— Unde e?

— Cred că în salon, cu doamna Drake.

Anthony dădu din cap şi începu să urce scara cu uşurinţă, urmat de Race şi Kemp.

În salon, Lucilla Drake cotrobăia prin birou cu absorbţia plină de speranţă a unui terrier, şi murmura:

— Vai de mine, unde oi fi pus eu scrisoarea doamnei Marsham? Stai să văd…

— Unde e Iris? Întrebă tăios Anthony. Lucilla se întoarse şi se holbă la el.

— Iris? E… Pardon! Se îndreptă de spate. Pot să întreb cine eşti dumneata?

Race veni în faţă şi chipul Lucillei se însenină. Încă nu îl văzuse pe inspectorul şef care intra ultimul.

— Oh, vai, colonelul Race! Ce amabil din partea dumneavoastră că aţi venit! Dar aş fi dorit să fi fost aici puţin mai devreme, mi-ar fi plăcut să vă consult cu privire la înmormântare, sfatul unui bărbat e foarte preţios, şi m-am

simţit foarte tulburată, după cum i-am spus şi domnişoarei Lessing, încât nici n-am putut să gândesc, şi trebuie să spun că domnişoara Lessing a fost pentru prima dată foarte înţelegătoare şi s-a oferit să facă tot ce poate ca să îmi ia povara de pe umeri, doar că, aşa cum ea însăşi a spus-o cu înţelepciune, eu sunt persoana care trebuie să ştie cel mai bine care erau imnurile preferate ale lui George, nu că aş şti, pentru că George nu mergea prea des la biserică, dar, fireşte, ca soţie de cleric, văduvă, adică, ştiu ce se cuvine…

Race profită de pauza de o clipă pentru a strecura o întrebare.

— Unde e domnişoara Marle?

— Iris? A venit acum câtva timp. A spus că o doare capul şi o să urce direct în camera ei. Fetele din ziua de azi par să nu mai aibă vână, nu mănâncă suficient spanac, şi ei pare să-i displacă în mod categoric să vorbească despre înmormântare, dar, la urma urmei, cineva trebuie să facă lucrurile astea, şi simţi nevoia să ştii că totul a fost făcut cum se cuvine, şi că mortului i s-a arătat respectul corespunzător, şi Ruth – i-am spus Ruth, nu domnişoara Lessing – şi cu mine am aranjat totul de minune, iar ea a putut să lase totul în seama noastră.

Kemp întrebă:

— Domnişoara Lessing a plecat?

— Da, am stabilit totul, şi domnişoara Lessing a plecat de vreo zece minute. A luat cu ea anunţurile pentru ziare. Fără flori, date fiind circumstanţele, şi preotul Westbury ţine slujba…

În timp ce ea continuă să turuie, Anthony porni uşurel spre uşă. Reuşi să iasă înainte ca Lucilla să îşi întrerupă subit sporăvăiala şi să întrebe:

— Cine era tânărul acela care a venit cu dumneavoastră? La început nu mi-am dat seama că dumneavoastră l-aţi adus. Am crezut că poate era unul dintre reporterii aceia îngrozitori. Avem atâtea probleme cu ei!

Anthony urcă în fugă treptele. Auzind paşi în spatele lui, întoarse capul. Era inspectorul şef Kemp.

— Şi dumneavoastră aţi dezertat? Sărmanul colonel Race!

Kemp bombăni:

— El se descurcă foarte bine în astfel de situaţii. Eu nu mă pricep în domeniul ăsta.

Erau la etajul al doilea şi tocmai se pregăteau să urce spre al treilea când Anthony auzi un pas uşor coborând. II trase pe Kemp pe uşa unei băi din apropiere.

Paşii continuau să coboare treptele.

Anthony ţâşni şi urcă în fugă următorul grup de trepte. Camera lui Iris, ştia el, era cea mică, din fund. Bătu uşor la uşă.

— Hei, Iris! Nu primi nici un răspuns şi atunci bătu şi strigă din nou. Apoi încercă clanţa, dar uşa era încuiată.

Începu să bată cu putere.

— Iris... Iris...

După câteva secunde, se opri şi se uită în jos. Stătea pe unul din acele preşuri demodate de lână care se puneau în faţa uşii ca să împiedice curenţii de aer. Acesta era lipit de uşă. Anthony îl dădu la o parte cu piciorul. Spaţiul de sub uşă era foarte larg.

Se aplecă şi se uită pe gaura cheii, dar nu văzu nimic, iar atunci, brusc, înălţă capul şi adulmecă. Apoi se întinse pe podea şi îşi lipi nasul de crăpătura de sub uşă.

Sărind în sus strigă:

— Kemp!

Nici urmă de inspector. Anthony strigă din nou.

Cel care veni în fugă pe scări fu colonelul Race. Anthony nu-i dădu ocazia să vorbească...

— Ies gaze! Trebuie să spargem uşa.

Cei doi se năpustiră asupra uşii. Broasca cedă cu zgomot.

Se dădură înapoi o clipă, apoi Race spuse:

— E lângă cămin. Eu mă reped şi sparg geamul. Dumneata ia-o pe ea.

Iris Marle zăcea lângă cămin, cu gura şi nasul în bătaia jetului de gaze.

Un minut mai târziu, tuşind şi scuipând, Anthony şi Race o depuseră pe fata inconştientă pe podeaua palierului şi deschiseră fereastra.

Race spuse:

— Mă ocup eu de ea. Dumneata adu repede un doctor.

Anthony se avântă pe scări. Race strigă după el.

— Nu-ţi face griji. O să-şi revină. Am ajuns la timp.

În hol, Anthony formă un număr şi vorbi în receptor, secondat de un fundal de exclamaţii provenite de la Lucilla Drake.

În cele din urmă se întoarse de la telefon şi spuse cu un oftat de uşurare:

— L-am prins. Locuieşte chiar peste drum. Soseşte în două minute.

— Dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat! Iris e bolnavă?

Anthony se întoarse către Lucilla şi spuse:

— Era în camera ei. Uşa era încuiată. Gazele erau deschise, iar ea avea capul în bătaia lor.

— Iris? Doamna Drake scoase un ţipăt ascuţit. Iris s-a sinucis? Nu pot să cred. Nu cred!

Pe faţa lui Anthony apăru stafia unui rânjet.

— Nu e nevoie să credeţi spuse el. Nu e adevărat.

Capitolul XIV

— Şi acum, Tony, vrei să-mi spui totul?

Iris stătea întinsă pe canapea, iar soarele curajos de noiembrie dădea un spectacol viteaz dincolo de ferestrele de la Little Priors.

Anthony se uită la colonelul Race care şedea pe pervazul ferestrei şi rânji fermecător.

— Nu mă deranjează să recunosc că abia aşteptam clipa asta. Dacă nu spun cuiva, repede, ce deştept am fost, explodez! Nu va exista pic de modestie în acest recital. El va trâmbiţa cu neruşinare frazele potrivite pentru ca tu să poţi spune: „Vai, Anthony, ce deştept ai fost!” sau „Ce

minunat, Anthony!”, sau altceva de genul ăsta. Deci! Să înceapă reprezentaţia! Gata, am pornit. Pe total, treaba arăta destul de simplu. Adică, arăta ca un caz limpede de cauză şi efect. Moartea lui Rosemary, acceptată la acea vreme ca suicid, nu a fost suicid. George a intrat la bănuieli, a început să facă investigaţii, probabil că s-a apropiat de adevăr şi, înainte de a apuca să-l demaşte pe criminal, a fost şi el omorât. Înlănţuirea faptelor pare perfect limpede. Dar aproape imediat dăm de nişte contradicţii evidente. Ca de pildă: A. George nu putea să fie otrăvit. B. George a fost otrăvit. Şi: A. Nimeni nu s-a atins de paharul lui George. B. Cineva a umblat la paharul lui George. De fapt, treceam cu vederea un fapt foarte semnificativ – diversa utilizare a cazului posesiv. Urechea lui George este indiscutabil urechea lui George pentru că e ataşată de capul lui şi nu poate fi înlăturată decât printr-o operaţie chirurgicală! Dar prin ceasul lui George eu înţeleg doar ceasul pe care îl poartă George – problema care ar putea apărea este dacă e al lui sau dacă l-a împrumutat de la altcineva. Iar când ajung la paharul lui George, sau la ceaşca de ceai a lui George, încep să-mi dau seama că mă refer la ceva cu adevărat foarte vag. De fapt, nu mă refer decât la paharul sau ceaşca din care a băut în ultimul timp George, şi care nu are nimic care să-l sau s-o distingă de celelalte pahare sau ceşti cu acelaşi model. Pentru a ilustra asta, am făcut un experiment. Race bea ceai fără zahăr, Kemp bea ceai cu zahăr, iar eu beau cafea. În aparenţă, trei lichide cu aceeaşi culoare. Şedeam la o măsuţă cu placă de marmură printre alte măsuţe cu placă de marmură. Sub pretextul unei idei subite, i-am îndemnat pe cei doi să se ridice şi să iasă în hol, iar eu am împins scaunele în lături în timp ce ieşeam şi am reuşit să mut pipa lui Kemp care zăcea lângă farfuria lui într-o poziţie similară lângă farfuria mea, fără ca el să mă vadă. De îndată ce am ieşit în hol am inventat un pretext şi ne-am întors, Kemp fiind uşor înaintea noastră. A tras scaunul spre masă şi s-a aşezat în dreptul pipei lui – dar

reţine ce s-a întâmplat: o nouă contradicţiei A şi B. A. Ceaşca lui Kemp conţine ceai cu zahăr. B. Ceaşca lui Kemp conţine cafea. Două afirmaţii contradictorii care nu pot fi ambele adevărate… Dar ambele sunt adevărate. Termenul care induce în eroare este ceaşca lui Kemp. Ceaşca lui Kemp când el a părăsit masa şi ceaşca lui Kemp când el s-a întors la masă nu sunt acelea şi. Or asta e ceea ce s-a întâmplat în seara aceea la Luxemburg, Iris. După cabaret, când v-aţi dus cu toţii la dans, ţie ţi-a căzut poşetă. Un chelner a ridicat-o – nu chelnerul, chelnerul care servea la masa aceea şi care ştia precis care era locul tău – ci un chelner, un chelner mic şi zorit de care toată lumea trăgea şi care, în graba lui, s-a aplecat repede, a ridicat poşeta şi a pus-o lângă o farfurie – de fapt lângă farfuria aflată cu un loc la stânga faţă de locul pe care stăteai tu. Tu şi George v-aţi întors primii şi tu te-ai dus fără ezitare la locul marcat de poşeta ta – exact cum a făcut Kemp cu locul marcat de pipa lui. George s-a aşezat acolo unde credea el că e locul lui, în dreapta ta. Iar când a propus un toast în memoria lui Rosemary a băut din ceea ce credea că e paharul lui, dar care în realitate era paharul t ău, paharul care putea fi foarte uşor otrăvit fără să fie nevoie de vreo scamatorie ca să o explice, pentru că singura persoană care nu a băut după cabaret, a fost în mod necesar persoana în amintirea c ăreia s-a b ăut! Acum, dacă revedem întreaga afacere, scenariul e total diferit! Tu trebuia să fii victima, nu George! Aşa că se pare că George a fost folosit. Ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile n-ar fi ieşit prost din punct de vedere al criminalului? Am fi avut o repetare a petrecerii de acum un an… Şi o repetare a… sinuciderii! E limpede, ar fi spus oamenii, în familia asta există damblaua sinuciderii! În poşeta ta s-ar fi găsit un pliculeţ cu urme de cianură. Un caz clar! Biata fată, nu şi-a revenit de pe urma morţii surorii ei! Foarte trist, dar fetele astea bogate sunt uneori foarte nevrozate!

Iris strigă:

— Dar de ce să vrea cineva să mă omoare pe mine? De ce?

— Din cauza acelor minunaţi bani, iubito. Bani, bani, bani! Banii lui Rosemary ţi-au revenit ţie la moartea ei. Acum să presupunem că urma să mori… Nemăritată. Ce s-ar fi întâmplat cu banii aceia? I-ar fi revenit următoarei rude de sânge, mătuşii tale, Lucilla Drake. Din câte cunosc eu despre draga doamnă, mi-e greu s-o văd pe Lucilla Drake pe post de Criminala Numărul Unu. Dar mai există cineva care ar fi profitat? Da, există. Victor Drake. Dacă Lucilla ar avea bani ar fi ca şi cum i-ar avea Victor Drake – ar avea Victor grijă de asta! El a făcut totdeauna ce a vrut cu mama lui. Şi nu e deloc greu să-l vezi pe Victor Drake în rolul de Criminal Numărul Unu. Tot timpul, chiar din startul acestui caz, au existat referiri la Victor, s-a pomenit de Victor. El era mereu în fundal, o siluetă umbrită, fără substanţă, o întruchipare a răului.

— Dar Victor e în Argentina! E de peste un an în America de Sud.

— Oare? Acum ajungem la ceea ce, în toate poveştile, se numeşte complotul de bază. „Fata îl întâlneşte pe Băiat!” Această poveste anume a început când Victor a întâlnit-o pe Ruth Lessing. A vrăjit-o. Cred că ea s-a îndrăgostit tare de el. Femeile astea liniştite, destupate la minte, supuse legii sunt genul care adesea se îndrăgostesc de un soi rău. Gândeşte-te o clipă şi ai să-ţi dai seama că toate dovezile precum că Victor e în Argentina se bazează pe cuvântul lui Ruth. Niciuna din ele nu a fost verificată întrucât n-a fost niciodată un subiect principal! Ruth spune că l-a văzut pe Victor plecând cu S. S. Cristobal înainte de moartea lui Rosemary! Tot Ruth sugerează să se telefoneze la Buenos Aires în ziua morţii lui George, iar mai târziu o concediază pe telefonistă căreia i-ar fi putut să-i scape că nu a făcut aşa ceva. Fireşte că acum a fost uşor de verificat! Victor Drake a ajuns în Argentina a doua zi după moartea lui Rosemary. Ogilvie, din Buenos Aires, nu a avut nici o discuţie telefonică pe tema lui Victor Drake cu Ruth în ziua morţii lui George.

Iar Victor Drake a plecat din Buenos Aires spre New York acum câteva săptămâni. Nu i-a fost greu să aranjeze ca într-o anumită zi, să fie expediată o telegramă în numele lui, una din bine cunoscutele telegrame în care cerea bani şi care părea să fie o dovadă sigură că se afla la mii de mile depărtare. În loc de asta, el şedea bine-mersi la masa alăturată de a noastră la Luxembrug, cu o blondă tâmpiţică!

— Doar nu bărbatul ăla care arăta groaznic?

— Un ten gălbejit şi pătat şi ochi injectaţi se pot uşor aranja şi schimbă foarte mult înfăţişarea unui bărbat. De fapt, la petrecere, eram singura persoană (în afară de Ruth) care îl văzusem vreodată pe Victor Drake, or eu nu l-am cunoscut niciodată sub numele ăsta! În tot cazul, şedeam cu spatele la el. Când am intrat, mi s-a părut că am recunoscut în hol un bărbat pe care îl cunoscusem la închisoare - Monkey Coleman. Dar cum acum duceam o viaţă foarte respectabilă nu eram prea dornic să mă recunoască. N-am bănuit o clipă că Monkey Coleman a avut vreo legătură cu crima, cu atât mai puţin faptul că el şi Victor Drake erau aceeaşi persoană.

— Dar nu înţeleg cum a făcut-o.

Povestea fu preluată de colonelul Race.

— În cel mai simplu mod cu putinţă. În timpul cabaretului, el a ieşit la telefon, trecând pe lângă masa voastră. Drake fusese actor, şi mai fusese ceva, mai important – chelner. Pentru un actor era o joacă de copii să se machieze şi să joace rolul lui Pedro Morales, dar ca să te mişti agil în jurul mesei, cu pasul şi portul unui chelner, era nevoie de cunoştinţele şi tehnica unui om care chiar fusese chelner. Un gest sau o mişcare stângace v-ar fi atras atenţia asupra lui, dar, ca un chelner autentic, niciunul din voi nu l-a remarcat. Voi vă uitaţi la programul de cabaret, fără să daţi atenţie unui accesoriu de restaurant – chelnerul!

Iris întrebă ezitant.

— Şi Ruth?

Anthony spuse:

— Firește, Ruth a fost cea care ţi-a pus pliculeţul de cianură în poşetă, probabil la începutul serii, la toaletă. Aceeaşi tehnică o adoptase cu un an în urmă, cu Rosemary.

— Întotdeauna mi s-a părut ciudat că George nu i-a spus lui Ruth de scrisorile alea. El o consulta cu privire la toate.

Anthony râse scurt.

— Bineînţeles că i-a spus, dintr-un bun început. Ea ştia că o să-i spună. De aceea le-a şi scris. Apoi a pus la cale tot acest „plan” pentru el – după ce mai întâi l-a prelucrat bine. Şi astfel a avut totul pregătit pentru sinuciderea numărul 2, iar dacă George avea chef să creadă că tu o omorâseşi pe Rosemary şi te-ai sinucis din remuşcare, foarte bine, atunci, pentru Ruth nu avea nici o importanţă!

— Şi când mă gândesc că o plăceam – o plăceam foarte mult! Şi chiar voiam să se mărite cu George.

— Probabil i-ar fi fost o soţie bună, dacă n-ar fi dat de Victor, spuse Anthony. Morala: orice criminală a fost o dată o fată cumsecade.

Iris se cutremură.

— Totul pentru bani!

— Inocenţo, lucrurile astea pentru bani se fac! În mod sigur Victor a făcut-o pentru bani. Ruth a făcut-o în parte pentru bani, în parte pentru Victor şi în parte din cauză că o ura pe Rosemary. Da, ea era deja implicată până peste cap la ora când a încercat să te calce cu maşina, iar mai apoi când a lăsat-o pe Lucilla în salon, a trântit uşa din faţă şi apoi a alergat sus în dormitorul tău. Cum arăta? Era cât de cât surescitată?

Iris reflectă.

— Nu cred. Doar a bătut la uşă, a intrat şi a spus că totul era aranjat şi că spera că mă simt bine. I-am spus că da, doar că sunt puţin obosită. Şi atunci a apucat lanterna mea mare şi a spus că era o lanternă drăguţă şi după asta nu-mi mai amintesc nimic.

— Nu, iubito, pentru că te-a lovit frumuşel, nu prea tare, în ceafă, cu lanterna ta drăguţă. Apoi te-a aranjat artistic

lângă cămin, a închis bine ferestrele, a dat drumul la gaze, a ieşit, încuind uşa şi vârând cheia pe sub ea şi lipind bine preşul de uşă, şi apoi a coborât în vârful picioarelor. Kemp şi eu am intrat la timp în baia aceea. Eu am alergat la tine, iar Kemp a urmărit-o pe furiş pe domnişoara Ruth Lessing până în locul în care îşi parcase maşina. Ştii, simţeam eu la vremea aceea că era ceva putred în felul în care Ruth caută să ne bage în cap că venise cu metroul şi autobuzul!

Iris se înfioră.

— E oribil să te gândeşti că cineva era atât de hotărât să mă omoare. Oare mă ura şi pe mine?

— Oh, n-aş zice. Dar domnişoara Ruth Lessing este o tânără foarte eficientă. Deja fusese implicată în două crime, şi nu voia să-şi rişte pielea pentru nimic în lume. Nu mă îndoiesc că Lucilla Drake a dat sfoară în ţară la momentul respectiv că eşti hotărâtă să te măriţi cu mine, or în cazul ăsta nu mai era timp de pierdut. O dată căsătoriţi, eu deveneam cea mai apropiată rudă a ta, nu Lucilla.

— Biata Lucilla! Îmi pare nespus de rău pentru ea.

— Tuturor ne pare. Ea e inofensivă.

— El e chiar arestat?

Anthony se uită la Race, care dădu din cap şi spuse:

— A fost arestat azi dimineaţă, când a pus piciorul în New York.

— Avea de gând să se însoare cu Ruth… După aceea?

— Asta era ideea lui Ruth. Cred că şi-ar fi scos-o din cap.

— Anthony… Nu cred că îmi plac foarte mult banii mei.

— În regulă, scumpa mea, vom face ceva nobil cu ei, dacă vrei. Eu am destui bani din care să trăim într-un confort rezonabil. Renunţăm la toţi, dacă vrei – înzestrăm casele de copii, sau furnizăm tutun pe gratis bătrânilor, sau… Ce-ai zice de o companie pentru a se servi cafea mai bună în toată Anglia?

— Am să păstrez ceva din ei, spuse Iris. Astfel încât, oricând oi avea chef, să pot să fac pe nebuna şi să te părăsesc.

— Nu cred că asta e starea de spirit potrivită pentru a intra într-o căsnicie. Şi, apropo, n-ai spus nici măcar o dată „Tony, ce minunat!”, sau „Anthony, ce deştept ai fost!”.

Colonelul Race zâmbi şi se ridică.

— Mă duc la soţii Farraday la ceai, spuse el. În ochi îi apăru o luminiţă jucăuşă când adăugă: Presupun că dumneata nu vii, nu-i aşa, Anthony?

Anthony clătină din cap şi Race ieşi. În prag se opri şi spuse peste umăr:

— Frumos spectacol.

— Asta denotă suprema aprobare britanică, spuse Anthony după ce uşa fu închisă.

Iris întrebă cu calm:

— Credea că eu am făcut-o, nu?

— Nu trebuie să-i porţi pică pentru asta. Vezi tu, el a cunoscut atâtea spioane frumoase încât acum peste tot nu vede decât fete frumoase drept vinovaţi într-un caz.

— De unde ai ştiut că nu o făcusem eu, Tony?

— Din dragoste, presupun, spuse Anthony lejer.

Apoi chipul îi deveni brusc serios. Atinse o vază mică de lângă Iris în care era o singură crenguţă de un verde cenuşiu cu o floare mov.

— Înfloreşte asta în perioada asta a anului?

— Uneori înfloreşte… Dacă e toamnă blândă.

Anthony o scoase din vază şi o ţinu o clipă lipită de obraz. Închise ochii pe jumătate şi văzu părul bogat, castaniu, ochii albaştrii şi râzători şi gura roşie, pătimaşă…

Spuse pe un ton liniştit:

— Nu mai dă târcoale pe aici, nu-i aşa?

— La cine te referi?

— Ştii la cine. La Rosemary… Cred că ea ştia, Iris, că eşti în pericol.

Atinse uşor cu buzele crenguţa şi o aruncă pe fereastră.

— La revedere, Rosemary, mulţumesc… Iris spuse moale:

— Asta înseamnă amintire…

SFÂRŞIT

{1} Rosemary = Rozmarin (lb. Engleză). În ţările anglo-saxone, roz- marinul este simbolul amintirii.